

மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைகளும் இலங்கைத் தமிழ் பிரச்சினையும்

கருத்தரங்குக் கட்டுரைகள்

தென்னசியவியல் கருத்தரங்கு
யாழ்ப்பாணம்
ஜூலை 1980

W.C. 1916

W.C. 1916

W.C. 1916

W.C. 1916

W.C. 1916

மால்ட் அபினிகுத்தி சபைகளும் இலங்கைத் தமிழ் பிரச்சினையும்

கருத்தரங்குக் கட்டுரைகள்

தென்னைசியலியல் கருத்தரங்கு
யாழ்ப்பாணம்
ஜூலை 1980

320

வாங்கு

மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைகளும்
இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினையும்

10 ஜூலை 1980 தென்னாசியவியல் கருத்தரங்கு யாழ்ப்பாணப்
பல்கலைக்கழகத்து வரலாற்றுத்துறைக் கருத்தரங்கு அறையில்
நடத்திய கருத்தரங்கில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட கட்டுரைகள்,
ஜூலை 1980 யாழ்ப்பாணம்.

The District Development Councils and the Sri Lankan Tamil Problem

Papers submitted at a Seminar held on 10th July 1980
under the auspices of the South Asian Studies Seminar in
the History Seminar Room of the University of Jaffna.

July 1980 Jaffna.

தமிழ்நாடு மாநிலமுகம்
நாடாளுமுறை மற்றும் வளர்ச்சி மக்கள் பேரவை

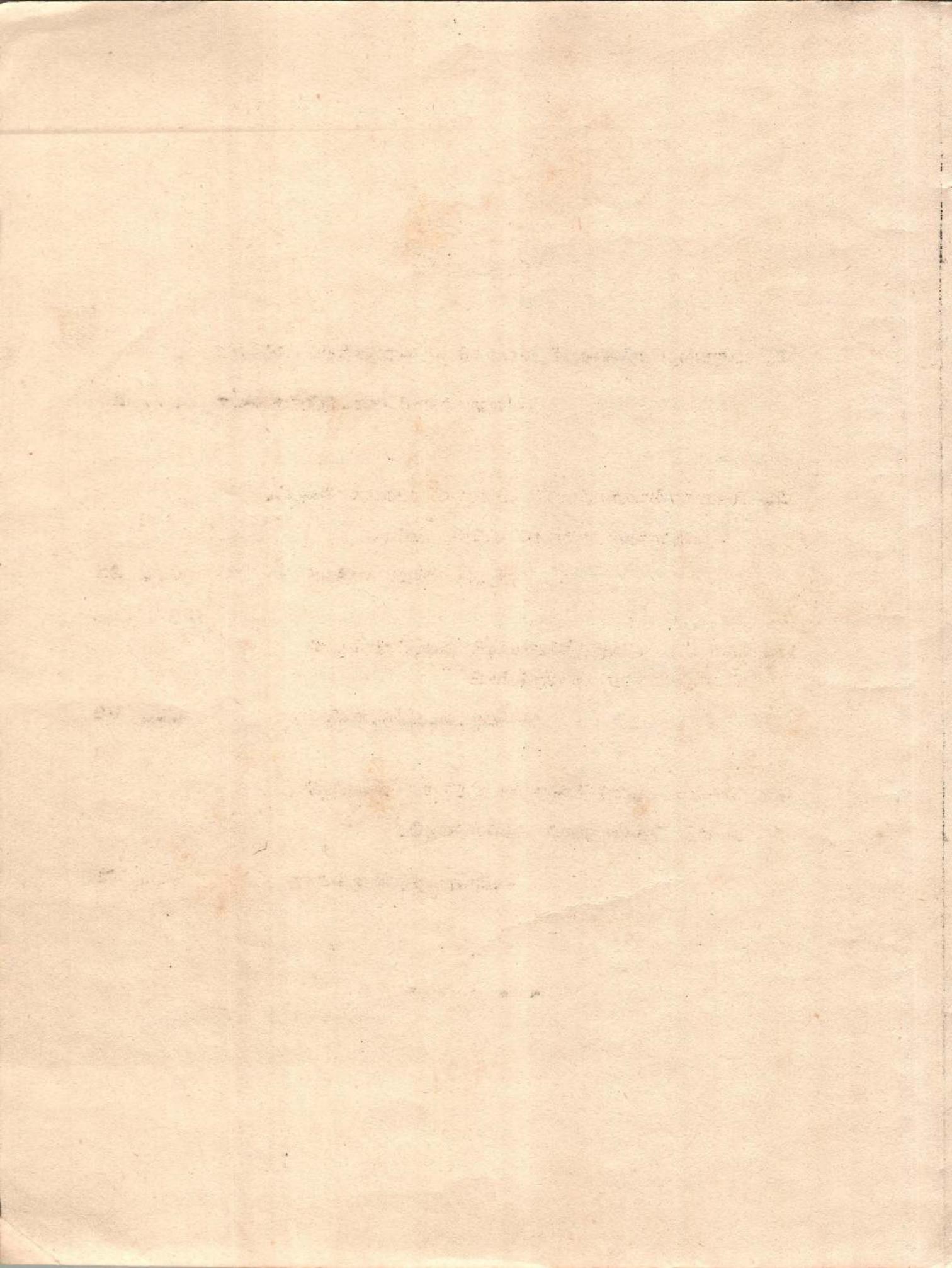
முன்னுரை

மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைகளை அமைப்பதற்கான ஏற்பாடுகளை
அரசாங்கம் செய்வதாக அறிவிக்கப்பட்ட போது, அரசாங்கத்தின்
ஆணைக்கும் சமர்ப்பித்த அறிக்கைகளின் அடிப்படையில் ஒரு கருத்தரங்கை
நடத்துவதற்கு உணர்வுக்கும் வைச் சேர்ந்த மாணவர்கள் சகல
ஏற்பாடுகளையும் செய்திருந்தனர். இக்கருத்தரங்கில் தொல்லிக்கப்படும் கருத்துக்கள் மேலும் பயன் பெறக்கூடிய வகையிலே கட்டுரை வடிவில் அவை ஒன்று தொகைக்கப்பட வேண்டுமென அறிவுரை வழங்கி, அவ்வாறு அவற்றை ஒன்று சேர்ப்பதற்கும் கருத்தரங்கை மேற்பார்வை செய்வதற்கும் தென்னுசியவியல் கருத்தரங்கு முன்வந்தது. அதன் விளைவே இக்கட்டுரைத் தொகுதி.

கா.இந்திரபாலா

செயலாளர்

தென்னுசியவியல் கருத்தரங்கு

பொருள்டக்கம்

1. மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைகள் - வரலாற்றுப் பின்னணி.

-பேராசிரியர் கா.இந்திரபாலா ... 1

2. அதிகரியக்கம்மாற்றமும் நிருவாகப் பரவலாக்கமும்.

-அபிவிருத்திச் சபைகள் பற்றிய ஆய்வு -

-திரு.மு.நித்தியானந்தன் ... 21

3. மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபையும் தமிழ்ப்பிரதேசப்

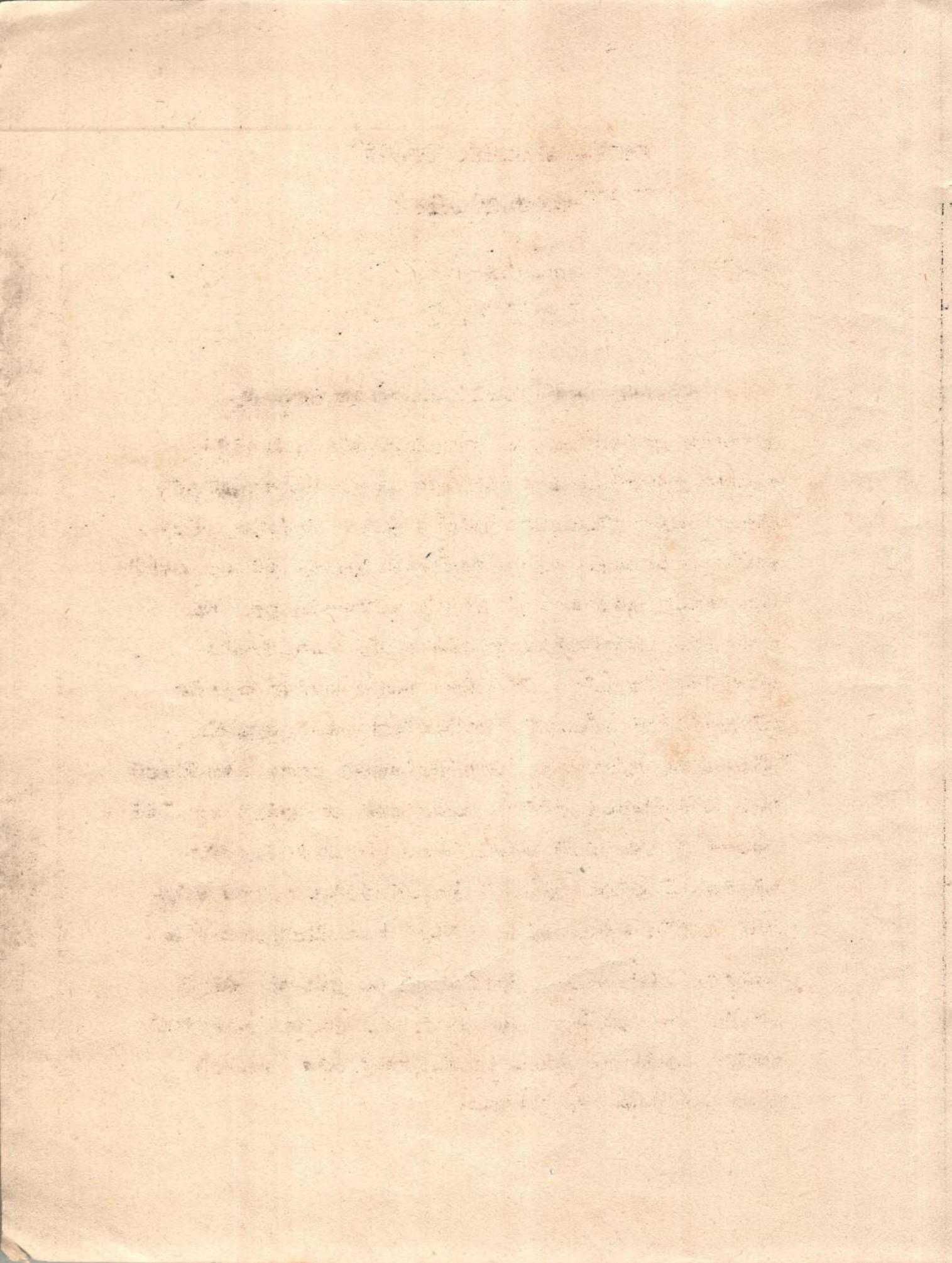
பொருளாதார அபிவிருத்தியும்

-திரு.ம.அந்தோனிமுத்து ... 60

4. மாவட்ட அபிவிருத்திக்கான உத்தேச அமைப்பும்

தமிழ்த் தேசிய இனப் பிரச்சினையும்.

-திரு.மு.திருநாவுக்கரசு ... 75

மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைகள்:

வரலாற்றுப் பின்னணி

கா. இந்திரபாலா
வரலாற்றுத்துறை.

இவ்வாண்டு அமைக்கப்பட்ட இருப்பதாக ஜனதிபதி.

ஜயவர்தன அவர்கள் அடிக்கடி கூறிவரும் மாவட்ட அபிவிருத்திச்-
சபைகள் இந்நாட்டின் வரலாற்றில் ஒரு வெறும் நிர்வாகஅபிவிருத்தியைக் கணித்து நீற்பவையாக அல்லது, தமிழர் பிரச்சினை சம்பந்தமாக எடுக்கப்படும் ஒரு முக்கியமான நடவடிக்கை என்பதை மறந்துகொண்டிருப்பதை இந்த நடவடிக்கைக்கு ஒரு நீண்ட வரலாற்றுப் பின்னணி உண்டு. சமங்கி ஆட்சி, சுயாட்சி என்ற கோரிக்கைகளை ஒன்றன் பின் ஒன்றாக வைத்து வளர்ந்து வந்துள்ள ஓர் இயக்கத்தின் பின்னணியில், நாட்டின் ஒரு முகப்படுத்தப்பட்ட நிர்வாகத்தை மத்தியிலிருந்து பிரரந்தியங்களுக்கு ஒரளவு கையளிப்பதன் மூலம் பிரச்சினையைத் தீர்க்கக் கடந்த காலம் நூற்றுக்கணக்காலத்தில் அரசாங்கத் தலைவர்கள் மாவட்ட சபை முறையைப் பிரேரித்து வந்துள்ளனர். ஒவ்வொருமுறையும் அரசாங்கத்துக்கு எதிரான சக்திகளின் எதிர்ப்பு ஏற்பட அப்பிரேரணையும் கைவிடப்பட்டு, மேற்படி பிரச்சினை உக்கிரமடைய வழிதிறக்கப்பட்டது. இவ்வாண்டு மீண்டும் மாவட்ட சபை முறையை அமுலாக்கத் திட்டமிடுவதாக அரசாங்கம் அறிவித்து வருகின்றது. மீண்டும் இந்திட்டத்துக்கு என்ன நடக்கும் என்பது சொல்லமுடியாத ஒன்றாகும்.

பல்லின சமுதாயம்

வரலாற்று ரீதியாக இலங்கைத்தீவில் ஒரு பல்லின சமுதாயம் இருந்த வந்தள்ளது. நீண்ட காலமாக ஒன்றக்கீடு மேற்பட்ட இனங்கள் இங்கு வாழ்ந்த வந்ததை மறுக்கமுடியாது. அவ்வாறே, அரசியல் ரீதியாக ஒன்றக்கீடு மேற்பட்ட அரசுகள் காலத்தைக்கூக்க காலம் இருந்த வந்தள்ளன. அரசியல் தேவைகளுக்காக ஒரு தலைர் என்ன கூறினாலும், ஜிரோப்பியர் இந்நாட்டை ஆளத்தொடங்கிய போது, இந்தைக்கு ஏற்குறைய 400 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, இலங்கையில் முன்று முக்கிய அரசுகளும், பல வன்னிச் சிற்றரசுகளும் இருந்தன. வடக்கில் ஓர் அரசு, மலையகத்தீல் ஒர் அரசு, தென் மேற்கில் ஓர் அரசு என அமைந்திருந்த முன்று பெரும் அரசுக்கள், அம் முன்னு பிரதேசங்களுக்கிடையே சமூக-பண்பாட்டு வேறுபாடுகள் வலுவடைவதற்கு உதவின. பதினேழாம் பதினெட்டாம் நூற்றுண்டுகளில் தென்-மேற்கிலிருந்து அரசு போத்துக்கீசராலும் பின்னர்; ஒல்லாந்தராலும் ஆளப்பட, மலையகத்து அரசு தொடர்ந்து சுதந்திரமாக இருந்ததினால், முன்னரே ஏற்படத் தொடங்கிய வேறுபாடுகள் மேலும் அவ்விரு பிரதேசங்களுக்குமிடையில் உக்கிரமடைந்தன. இதனால் கண்ணிச் சிங்களவர், ரீம்நாட்டுச் சிங்களவர்; என்று சிங்கள மக்கள் இரண்டாகப் பிரிவதற்கும் வழிதிறக்கப்பட்டது. பதினேழாம் பதினெட்டாம் நூற்றுண்டுகளிலே வடக்கே இருந்த தமிழ் இராச்சியமாகிய யாழ்ப்பான் அரசும் போங்கீக்கீசராலும் ஒல்லாந்தராலும் ஆளப்பட்டாலும், இப்பிரதேசம், தென்-மேற்குப் பிரதேசத்திலிருந்து வேறாக நிர்வாகிக்கப்பட்டதனால் முன்னைய வேறுபாடுகள் தொடர்ந்தும் இருப்பதற்கு நிலைமை உகந்ததாக அமைந்தது.

இதனால் பத்தொன்பதாம் நா ற்றுண்டில் இலங்கூர் ஓர் ஒன்றி ஈக்க-
கப்பட்ட நிர்வாகத்தின் கீழ் நவீன காலத்தை அடைய, இங்கு பல்லின
சமுதாய அமைப்பு ஒன்று மாற்றமுடியாத வகையில் வளர்ந்திருந்தது.
இதனை ஆரம்பத்திலிருந்தே ஆங்கிலேய ஆட்சியாளர் அங்கீகாரித்திருந்தனர்.

"... தங்கு நிலை நாட்டின் குடிகளுக்குப் பிரதிநிதிவும் வழங்கு-
தலே ஒரு சட்டவாக்க மன்றத்தை அமைப்பதன் அடிப்படை நோக்கம்..."
("... essential purpose of establishing a legislative
body has always been to give representation to the
inhabitants of the dependency ... ")

என்ற கொள்கைக் கிணங்க 1833 இல் முதல் முறையாக இலங்கையில்
ஒரு சட்டவாக்கச்சபை (Legislative Council) அமைக்கப்பட்ட
போது அதில் ஒரு சிங்களவருக்கும் ஒரு தமிழருக்கும் அங்கத்திவும்
அளிக்கப்பட்டது. இச் செயல் இலங்கையிலே தமிழரும் சிங்களவரும்
இரு வேறுபட்ட இளங்களாக வாழ்கின்றனர் என்பதையும் அவர்களுக்கு
வேறுவேறு பிரதிநிதிகள் இருக்க வேண்டும் என்பதையும் ஆங்கிலேயர்
தொடக்கத்திலேயே அங்கீகாரித்திருந்தனர் என்பதை உணர்த்திவதாய்
அமைந்தது. 1889இல் இருந்த கண்டிச் சிங்களவருக்கு வேறுகப்
பிரதிநிதிவும் வழங்கியதை இலங்கையின் பல்லின அமைப்பினை அவர்கள்
தொடர்ந்து அங்கீகாரித்தனர் என்பதை வலியுறுத்தின்றனர்.

இவ்வாறுக, இவறுவேறு அரசுகளின் கீழிருந்த இளங்கள்
பத்தொன்பதாம் நா ற்றுண்டில் பிரதித்தானியருடைய ஒற்றுமைப்பட்ட
நிர்வாகத்தில் வேறு வேறு பிரதிநிதிவுமுடைய இளங்களாக இரண்டு
செயற்படத் தொடங்கின. இந்த இளங்களைப் பொறுத்தத் தாம்
தாம் வேறு வேறு இளங்கள் என்ற உணர்வு பத்தொன்பதாம் நா ற்-
ற்டு முழுவாம் காணப்பட்டது என்னாம்.

ஆங்கிலக் கல்வி கற்ற மத்திய வர்க்கத்தின் நோற்றும்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டில் பிரித்தாளியர் கடைப்பிடித்த கவனியா-
திக்கக் கொள்கையின் விளைவாகவும் மிகுளரி நடவடிக்கைகளின் விளைவாக-
வும் ஆங்கிலக் கல்வி கற்றத் தொழில்களையும் அரசாங்க உத்தியோகங்களையும்
பெற்ற மத்திய வர்க்கம் ஒன்று உருவாயியது. ஆரம்பத்தில் இவ்வர்க்கத்தில்
இடம் பெற்றவர்கள் தமிழர்களும் கரைநாட்டுச் சிங்களவருகிம். வெர்களுக்கு
விருந்த வேலையில்புக்களின் ஆன்மையிலையும் இவர்களுடைய கருத்துக்கள்,
கண்ணேட்டங்கள் ஆவியலற்றின் தன்மையிலையும், இவர்கள் பிரதேச உணர்வு-
களையிழுந்து ஒரு பொழுது இலங்கையர் சமுதாயத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்கத்
தொடங்கினர் எனவாம்; இந்த நிலை சிறுப்பாகத் தமிழ் மத்திய வர்க்கத்
தினரைப் பொழுத்தாப் பெருமளவிலே காணப்பட்டது. ஆனால் கண்டிச் சிங்கள-
வர் மத்தியிலே இதான்றிய மத்திய வர்க்கம் ஆரம்ப கட்டந்தில் இன
உணர்வுடன் பிரதேச உணர்வையும் கொண்டிருந்த ஒரு வர்க்கமாகக் காணப்பட்டது.
இந்த நிலையை விளங்கிக் கொண்டால், இருபதாம் நூற்றுண்டில்
ஏதாவது காலில் இன உணர்வுகள் வலப்பெறத் தொடங்கிய போது, தமிழ்
மத்திய வர்க்கத்தினர் மத்தியில் தமிழ்த்தேசியர்களின் எல்லும் எழாகு
போக, என்றிச் சிங்களவர் மத்தியில் கண்டியர் நேசிய வாதம் என்ற
உபதேசியவாதம் ஒன்று எழுந்தால் என்பதை விளங்கிக்கொள்ள முடியும்.

சிங்கள_பெளத்து_நேசிய_வாதம்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டின் இறுதிக்காலில் இலங்கையின் தென்-
பாகத்தில் பெளத்த சிங்கள மக்கள் மத்தியிலே நேசிய உணர்வு ஏற்பட்டு,
இன-மத-மொழி அடிப்படையில் நேசிய வாதம் ஒன்று எழுச்சிபெறத்
* தொடங்கியது. கிரிஞ்சிவ மதத்தையும் ஆங்கில ஏராளிபத்தியச் செல்வாக்க-
களையும் எதிர்த்தி வளரத்தொடங்கிய இந்த இயக்கம் சிங்கள-பெளத்தர்

என்ற ஒரு பிரிலினர் தம்மை ஒரு தேசிய இனமாக இனங்கள்கு கொள்வதற்கு (Sinhala Buddhist identity) உதவியா.

ஒரு மதமும் ஒரு மொழியும் அதன் இன்றியமையாத தனித்துவ அம்சங்களாக அமைந்தபோதும், நாட்டின் ஒரு பிரதேசமல்லாத, மழுநாடுமே அதற்குரிய நன்மாக்குக் கொள்ளப்பட்டது. இதனாலே தான் இந்த இயக்கம் வலப்பெற்ற பிற்காலத்தில் பிறமதங்களுடனும், பிறமொழி பேசுவோருடனும் பிரச்ச ணகள் ஏற்பட்டன.

இதை ஒத்த வகையிலே அதே காலத்தில் ஓர் தமிழர் இந்த தேசிய வாதம் எழவில் இல். காலப் போக்கில் சிங்களப் பொது மக்களிடையே பெருஞ் செல்வாக்குப் பெற்ற இச் சிங்களபெளத்த நேசியவாதம் கண்டியர் தேசியவாதத்தையும், ஆங்கிலக்கல்வி பெற்ற மத்திய வர்க்கத்தினரால் இலங்கையர் தேசிய வாதத்தினையும் (Ceylonese nationalism) மேவி மேலெழுந்தார்.

தமிழர் மத்தியில் இன உணர்வு

1833 தொடக்கம் 1920 வரை இலங்கையின் சட்டவாக்கச் சபையில் கரைநாட்டுச் சிங்களவருக்கும் தமிழருக்கும் ஒரே அளவான பிரதிநித்தவம் இருந்தாலும் அத்தான் சிங்களவரும் தமிழரும் 1920 வரை இலங்கையின் பெரும்பான்மை இனங்கள் என்று கருதப்பட்டனர். இந்த நிலை இருக்கும் வரை தமிழ் அரசியல் வாதிகள் மத்தில் நாம் வேறூன் இனம் என்ற உணர்வு இருந்தாலும், பிரதேச அடிப்படையிலான நேசியவாத உணர்வு எவும் தொன்றியிருக்கவில் இல். அ இனத்திலங்கையர் தேசியவாதத்தில்

நம்பிக்கை கொன்டோராய்த் தமிழ் இன் நலன்களை அத்தேசியவாத அமைப்பின் பாரதீகாக்க அவர்கள் முற்பட்டனர் எனலாம்.

ஆல் 1920 இல் நவமை மாறியது. அந்த ஆண்டில் பின்னர் தீட்ரெண்ட் தமிழர் சீபான்மையினராகக் கருதப்பட்டனர். புதிய சட்ட வாக்கச்சபைபில் முன்போல அவர்களுக்கு காற்றநாட்டுச் சிங்களவருடன் சமமான பிரதிநிதித்தவம் இருக்கவில்லை. பிரதேச ரீதியான பிரதிநிதித் தவ முறை புத்தப்பட்டதால் தமிழ் பிரதிநிதிக இளவிடப்பன்மடங்கு கரைநாட்டுச் சிங்களவர்கள் தேர்தல் மூலம் சட்டவாக்கச் சபைக்குச் சென்றனர். 1921ம் ஆண்டில் அமுலாக்கப்பட்ட யான்பிள்படி 23 உத்தியோகப் பற்றாற்ற அங்கத்தவர்களைக் கொண்ட சட்டவாக்கச் சபையில் நான்கு (இந்தியர் உட்பட) தமிழருத்துமட்டுமே இடமிருந்தது.

இந்திலையிலேதான் அனைத்து இலங்கையர் தேசியவாதத்தில் நம்பிக்கை இழந்தோராய் தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள் இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸில் இருந்த விலகத்தொடங்கினர். இலங்கையர் தேசியவாதத்தில் அசையாத நம்பிக்கை கொண்டிருந்த பொன்னம்பலம் அருணசுலம் அவர்களே பொரிம் ஏமாற்றத்துடன் காங்கிரஸில் இருந்த வெளியேறினர். 1921 ஓக்கள்ளில் முதல் முறையுறையாகத் தமிழ்த் தலைவர்கள் ஓர் இனரீதியான நிறுவனத்தை தமிழ்மகாஜன சபையை அறைத்தனர். இவர்கள் மத்தியில் இன உணர்வு மலரத்தொடங்கினாலும் தமிழர் பிரச்ச ஜெயத் தீர்ப்பதற்குப் பிரதேச ரீதியான பரிகாரம் எதையும் அவர்கள் நாடவில்லை முழுஇலங்கை அமைப்புக்குள்ளேயே இத்தீர்வினைக் காணலாம். என அவர்கள் என்னினர்.

சமங்குச் சோந்தக

இங் கட்டத்திலே சிங்கள மக்களுள் ஒரு பிரிவினர்தான் சிறபால்மயினர் சம்பந்தமாக எழுந்த பிரச்ச ஐகங்குப் பிரதேச அடிப்படையிலான ஒரு நீர்விளை முன்வத்தனர்.

கறைநாட்டுச் சிங்களவரினுந்த தமிழ் வெற்படுத்திய கண்டிச் சிங்களத் தலைவர்கள் தமது தனித்தவம் பாரகாக்கப் படவேண்டும் எனக் கோரத் தொடங்கி, ஒரு கண்டியர் தேசிய-வாதத்தை வளர்க்கலாயினர். 1925ல் இவர்கள் கண்டியர் தேசிய பேரவை (Kandyan National Assembly) என்ற ஒரு நிறுவனத்தைத் தாபித்த, 1927ல் இலங்கைக்கு ஒரு சமங்கி ஆட்சிமுறைதான் வேண்டுமெனக் கோரினர்.

தெற்கிடையில், 1926ல், இவ்வாறு தமிழருக் கண்டிச் சிங்களவரும் கொண்டிருந்த அதிருப்திக் கௌக்கண்டா ரநோக்குடைய ஓர் இளம் கறைநாட்டுச் சிங்களத் தமிலவர் நாட்டின் பிரச்ச ஐக கௌத் நீர்க்க ஒரே ஒரு வழி சமங்கி ஆட்சிமுறையே என ஆய்த்தரமாக, முதன் முறையாக எடுத்தரைத்து, அதற்காக ஆதரவும் நேடினார். அவர்தான் ஒக்ஸ்போட் பல்க லைக்கமுகத்திலிருந்த வெளியேறி வந்தாம் அரசியலில் குறித்து எஸ்.டி. பிள்டாரநாயக்க. 1926 ஜூலையில் யாழ்ப்பானத்தில் மாணவர் காங்கிரஸ் (Students' Congress ; பிள்ளைர் Youth Congress ஆக மாறிய நிறுவனம்) நடத்திய கட்டத்தில் பன்டாரநாயக்க " எங்கள் அரசியல் பிரச்ச ஐகங்குப் போக ஒரே ஒரு நீர்வ

சம ஜ்ஞ முறையே" (Federation as the only Solution to our Political Problem) என்ற தலைப்பில் பேசகை-
யில் கூறியதாவரு:

"... சிறபான்மையினர் ஒருவரையொருவர் நம்பிக்கையில்லாத
நோக்குகின்றனர். (அவர்களுக்கிடையிலான வேறுபாடுகள் அடிப்-
படையானவை அல்ல என்று என்னுவட பிழை. ஒரு சில
பேராகச் செங்கோடோர் இவ்வேறுபாடுகளை உருவாக்கியுள்ளனர்
என்றும், இவர்கள் இறந்த பின் வேறுபாடுகள் மறைந்தவிடும்
என்றும் என்னுவோர் இருக்கின்றனர். நா ய ஆண்டுகளுக்கு
முன்னர் இந்த வேறுபாடுகள் இருக்கவில்லை. இவை (அப்-
பொழுத) எழாதசிற்கான காரணம் என்னவெனில் ஆங்கிலேயன்
(இங்கு) தமிழன், கரைநாட்டுச் சிங்களவன், கண்டிச்சிங்களவன்
ஆசியோராக தலைகள் மீட அமந்த்திருந்தமையே:

"தங்கள் தகுகளில் அரசாங்கப் பொறுப்பை எடுத்த-
தங் கொள்வதற்கு இவர்கள் பேசத்தொடங்கிய கனமே அடங்கி
இருந்த வேறுபாடுகள் குடுகொண்டு மேலைத் தொடங்கியுள்ளன.
பழைய வரலாற்றைப் பார்ப்பார்களேயானால் இந்த முறை
இனங்களாகிய தமிழரும், கரைநாட்டுச் சிங்களவரும், கண்டிச்
சிங்களவரும் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாக இலங்கையில் வாழ்ந்தும்
ஒன்றி இருப்பதும் போக்கு எதையும் கொண்டிருக்கவில்லை என்பதை
இவர்கள் காண்டார்கள். இவர்கள் தங்கள் மொழியையும் பழக்க
வழக்கங்களையும், மதத்தையும் பேணி இருந்தனர். இந்த வேறு-
பாடுகள் மெல்ல மறையும் என்பதில் நம்பிக்கை வைக்கும் எவனும்
சிந்தித்து செயலாற்றுத் திடுவதன்:

" . . . இலங்கையில் ஒவ்வொரு மாகாணத்தின்கும் முழுத் தன்னதிக்கம் வேண்டும். தீவின் விசேஷ வருமானத்தை கவனித்துக்கொள்ள ஒன்று அல்லது இரண்டு பேரவைகள் இருக்க வேண்டும். இந்த முறைக்கு எதிராக ஆயிரத்தொரு மறப்புகளை எழுப்பலாம்; ஆனால் அந்த மறப்புக்கள் நீங்கீயாம், ஏதோ ஒருவகைப்பட்ட சமங்கி அரசாங்கமே ஒரே ஒரு தீர்வாக அமையும் என்பதீல் இடநம்பிக்கை நண்கு (பண்டாரநாயக்கவுக்கு) உண்டு என்றார்." 1

யாழ்ப்பானத்தில் நடத்திய இவ்விரிவுரைக்கு முன்பே தீரு பண்டாரநாயக் கந்தை சமங்கி கருத்தை முன்வத்திப் பல கட்டுரைகளை Geylon Morning Leader என்ற பத்திரிகையில் வெளியிட்டிருந்தார். 2 இது இனத் தொடர்ந்து 1927 நவம்பரில் கண்டியர் தேசியப் பேரவை இலங்கைக்குச் சமங்கி அரசு வேண்டுமென்ற கோரிக்கையை முன்வத்து, கண்டியருக்குப் பிரதேசத் தன்னதிக்கத்தை நாடு நின்றது. 3 அதே குண்டில் நியமிக்கப்பட்ட டென்மோர்க்குவுடன் யாப்புச் சீர்திருத்தம் பற்றிய தங்கள் விஞ்ஞாபனத்தைச் சமர்பித்த போது இலங்கை முன்று பிரதேசங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுச் சமங்கி ஆட்சிக்குட்படுத்தப்பட வேண்டுமென கண்டியர் தேசிய பேரவையினர் கோரினர், 4 கறைநாட்டுச் சிங்களவர் பெரும்பான்மையினராக வாழ்ந்த கறையோர மாகாணங்கள் இரு பிரதேசமாகவும் தமிழர் மாகாணங்கள் ஒரு பிரதேசமாகவும் கண்டியர் மாகாணங்கள் முன்றாகவும் பிரதேசமாகவும் இருக்க வேண்டுமென அவர்கள் கருதினர்.

அப்பொழுத தொட்டு முப்பா ஆண்டுகளாக இக்கோரிக்கையை கண்டிப்பர் நலைவர்கள் முன்வத்து வந்தனர் என்பது கவனிக்கத் தக்கது.

தமிழர்_நிலை

இலங்கையில் தமிழர் பெரும்பாலும் வாட்டும் வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்களை ஒன்றி கூட்டி தமிழர் பிரதேசமாக அவற்றைக் கொண்டு சமஷ்டி அரசொன்றில் இடம்பெறும் முன்று பகுதிகளுள் ஒன்றை அப் கருத தப்பட வேண்டுமென்று 1926ம் 1927ம் ஆண்டுகளில் நரைநாட்டுச் சிங்கங்கள் நலைவர் சிலரும் (எஸ்.டபின்யூ.ஆர்.டி. பண்டாரநாகக்க , சி. டி.கொரயா) இண்டிச் சிங்கங்கள் நலைவர்களும் கோரிக்கை விட்டிகுந்தம் அப்பொழுதோ அல்லது அடுத்த வந்த ஜிருபது ஆண்டு காலத்திலோ ஒரு தமிழ்த் தலைவராகவும் அக்கோரிக்கையை ஆதாரிக்க முன் வரவில் இலை என்பது கவனிக்கத்தக்கது. தமிழ்ப் பிரதேசத்தின்கு வளியே நாம் கொண்டிருந்த நலன்களைப் பார்க்கும் நோக்கம் இந்த நலைவர்களை இந்திலைக்கு ஆளாக்கியிருக்க வேண்டும்.

உட்மையில் தமிழ் மத்திய வர்க்கத்தினர் சமஷ்டிக்கருத்தை எதிர்த்தனர். நிரு பண்டாரநாயக்க யாழ்ப்பானத்தில் இக்கருத்தை தொரிவித்த போது பலர் அதனை எதிர்த்தப் பேசினர். சமஷ்டி முறையைவிட ஆங்கிலேயர் ஆட்சியின் கீழ் இருப்பது பார்க்காப்பானதை ஒவைர் கருத்திற்க தொரிவித்தார். பெரும்பாலானவர்கள் ஆங்கிலேயர் ஆட்சி என்றென்றும் நிலைக்குமென்றும் அப் நிலைக்கும் வரை தமக்குப் பயமில் இலை என்றும் அடிமளத்திலே சுதந்திர காலம் வரை என்னி வந்தனர் என்றே நேரின்றுகிறது.

நீரு. பண்டாரநாயக்கவன் கருத்தை வன்மைய காகி குட்டித்து பந்திரிகையில் மறப்பு எழுதிய ஒருவர் நீரு. ஜேம்ஸ் இரத்தீனம் ஆவர். தமிழரும் சிங்களவரும் தனித்தனி வாழவேண்டி நேர்ந்த விடும் என அவர் அச்சம் தெரிவித்தாந். அவரும் வேறுபலரும் ஒற்றுமைப்பட்ட இலங்கையர் நேசியவாதத்தில் நம்பிக்கை கொண்ட தமிழ் மத்திய வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தோராக இச்சமங்கிட முறையின் நீண்ட கால நன்மைகளையோ, வளர்ந்த கொண்டிருந்த சிங்கள பெளத்த நேசியவாதத்தின் தன்மையினையோ உணரத்தவறினார்.

1920களில் தமிழ்த்த லைவர்களும் இந்தகைய அமைப்புக்கு ஆதரவு தொரிவித்திருந்தால், சிங்கள பெளத்த நேசிய வாதத்தை வடக்கு நிழக்கு மாகாணங்கள் தவிர்ந்த ஏஜன்டு மாகாணங்களின் எல் லைகளுக்குள் கட்டுப்படுத்த முடிந்திருக்கும்; இன்று நிலைமை வேறுக இருந்திருக்கும். 1920களில் பிரதேச அடிப்படையில் தமிழர் நங்கள் உரிமைகளைப் பார்காப்பதற்கு மிகவும் சாதகமான நில நாணப்பட்டை. ஆனால் 1949 வரை தமிழ்த் தலைவர்கள் ஒர்றையாட்சி அமைப்பினர் தமிழருக்கு கூடுதலான பிரதிநிதித்துவத்தைப் பெறுவதிலேயே கவனம் செலுத்தினார்.

தமிழ் அரசுக் கட்சி

சிங்களத் தலைவர்கள் சமங்கிடக் கோரிக்கையை முன் வைத்த ஏற்குறையக் கால் நூற்று சென்றபின்னர்தான் தமிழர் தரப்பில் இருந்த முதன் முறையாகச் சமங்கிட முறைக்கு ஆதரவு கிட்டியது. 1949இல் சமங்கிடக் கொள்கையின் அடிப்படையில் நீரு. எஸ். ஜே. வி. செல்வநாயகம் தமிழரசுக் கட்சியை அமைத்த போது அக்கொள்கையை பிரதானமாகக் கொண்டு

பிரசாரம் நடத்திய முற்போக்கு தேசியக்கட்சி (Progressive Nationalist Party) இந்திலுந்தல். திரு.பண்டாரநாயக்காவும் அக் கொள்கையை கைவிட்டிருந்தார். கண்டிச் சிங்களவருடைய சமஷ்டிக் குரல் வழவிழந்து காணப்பட்டது. அதே நேரத்தில், சிங்கள மத்திய வர்க்கத் தலைவர்கள் ஒருவர் பின் ஒருவராக வளரும் சிங்கள-பெளத்த தேசிய வாதத்திற்குச் சரணடைந்து கொண்டிருந்தனர். இதனால், தமிழருடைய சமஷ்டிக் கோரிக்கையானது மிகவும் காலம் தாழ்த்தி எழுப்பப்பட்ட ஒன்றுக் குமைந்தலிட்டது. அந்தடன், எந்தகைய சமஷ்டிக்குமிழும் தேவைப்பட்டது என்பதையிட்டு தமிழரசுக்கட்சியினர் மத்தியிலேயே நெடுங்காலமாக மயக்க நிலை காணப்பட்டது.

ஆங்கிலக் கல்வி பெற்ற மத்திய வர்க்கத்தினருடைய செல்வாக்குத் தமிழர் அரசியலில் மேலோங்கி இருந்ததற்கும் 1949இல் அமைக்கப்பட்ட தமிழரசுக் கட்சிக்குப்பல ஆண்டுகளாகத் தமிழர் மத்தியில் பேராதாவுக்கடக்கவில் ஐ.ஏ.இதனால் 1956 வரை இக்கட்சியின் கோரிக்கையைப் பெரும்பான்மையினரால் கட்சிகள் பொருட்படுத்தவில் ஐ. என்னாம். 1956ல் தனிச் சிங்களமே அரசாங்க மொழியாக்கப்பட வேண்டும் என்ற கோட்டத் தடன் சிங்கள-பெளத்த தேசியவாதம் முழுமையாகக் கவனிக்கப்பட்டதும், திடீரெனத் தமிழர் பக்கத்திலும் சமஷ்டிக்கு ஆதாவு வளரத்தொடங்கியது.

பிராந்தியச் சபைகள்.

1956 இன்பின் தமிழரசுக்கட்சியின் எதிர்பியக்கம் வழப்பெற்ற தொடங்கியிடம், அப்பொழுது பதவியிலிருந்த பண்டாரநாயக்க அரசாங்கம் தமிழர் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காணும் முகமாக தமிழை நியாயமான அளவு பயன்படுத்த வதற்கான ஒரு திட்டத்தையும் நிர்வாகத்தையும் பன்றுகப்படுத்தவதற்கான பிராந்தியச் சபைகள் (Regional Councils) பற்றிய ஒரு திட்டத்தையும்

வகுந்தல். இதில் இரண்டாவது திட்டம் தமிழ்ர் பிரச்சினையைப் பிரதேச நிர்வாக உரிமைகளை வழங்குவதன் மூலம் தீர்ப்பதற்கு அரசாங்கம் எடுத்துக் கொண்ட முதலாவது திட்டமாக அமைந்தது. இந்தத் திட்டத்திலேதான், 1957 ஜூலை மாதம் பிரதமமந்திரி எஸ்.டபிள்யூ. ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்காவும் தமிழரசுக்கட்சிக் கலைவர் எஸ்.ஜே.வி.செல்வநாயகமும் பேச்சுவார்த்தைனான் நடாத்தி, ஜூலை 26 இல் ஒர் ஒப்பந்தத்திற் கைச்சாத்திட்டார் (பிள்ளீனப்பைப் பார்க்கவும்). இந்த ஒப்பந்தத்தின்படி வட மாராட்சும் ஒரு பிராந்தியமாகவும், சீழ்மாகானம் இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட பிராந்தியங்களாகவும் பிரிக்கப்பட வேண்டுமென்றும் இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட பிராந்தியங்கள் மாகாஜ ஏல் லைக் கூடும் மீறி ஒன்று சேரவும், ஒரு பிராந்தியம் பலவாகப் பிரியவும் அனுமதிக்கப்படலாம் என்றும், பிராந்திய சபைக்கான பிரதிநிதிகள் நேற்றாகத் தோர்த்தல் கூலம் தொரிய செய்யப்பட வேண்டும் என்றும், கடியே ற்றத்தைப் பொறுத்த அந்தந்தப் பிராந்தியங்களிலுள்ள சபைகளுக்கே நிலம் பெறுவோரைத் தொரிய செய்யும் அதிகாரம் இருக்க வேண்டுமென்றும் இதை லைவர்-கரும் சம்மதித்தனர்.⁶

இதிலே முதல் நடவடிக்கை ஒரு பிரதேசர்த்தியாக நிர்வாக முறையை நற் போன்ற மாகானங்களின் அடிப்படையில் அமைப்பதற்கு எடுக்கப்பட்ட முயற்சி. ஆனால், ஓரத்திரி ஒட்டலசமாக திட்டாரநாக்க விரைவில் சீங்கள்-பெளத்த இதரியவாதச் சக்திகளுக்குக் கருதைந்த முன் கூறிய ஒப்பந்தத்தை 1958 இல் நிராகரித்ததோடு, பிராந்தியச் சபைகள் பற்றிய நகல் திட்டத்தையும் கைவிட்டார்.

பிராந்திய சபைகளுக்கு எதிரான இயக்கத்தில் ஜக்ஷிய தேசியக் கட்சியும் ஒரு முக்கிய பங்கினை வகித்தலாக தமிழ் அரசு ஒன்றை உருவாக்குவதனாக இந்த ஒப்பந்தம் ஒரு முதலாவது நடவடிக்கை என ஜக்ஷிய தேசியக் கட்சி பிரசாரம் நடத்தியது.⁷

தனிநாட்டுக் கோரிக்கை

பண்டாரநாயக்க - செல்வநாயகம் ஒப்பந்தத்தை எதிர்த்துச் சில மாதங்களாகச் சிங்களத் தலைவர்கள் சிலர் நடத்திய இயக்கங்கள் 1958 ஏப்ரலில் பிரதம நந்திரியின் வீட்டிற்கு அருகே சில பொத்த பிக்குகள் சுத்தி யாக்கிரகம் நடத்தியிருடன் உச்சநிலை அடைய, திரு.பண்டாரநந்தாக்க தான் ததா செய்த ஒப்பந்தத்தைச் சௌல்படியாக்கினார். இதனைத் தொடர்ந்து முதல் முறையாகத் தனிநாட்டுக் கோரிக்கை ஒன்று பகிருங்கமாகத் தமிழ்த் தலைவர் ஒருவரால் முன்வகுக்கப்பட்டது. வவுனியாவின் பாரானுமன்ற அங்கத்தவராகக் கடமையாற்றிய திரு.செ.சுந்தரவுக்கம் 1958 மே 13 இல் வெளியிட்ட பகிருங்கக் கடிதமொன்றில், தமிழர் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கான வழி "பிரித்தானிய பொதுநல நாடுகளுள் ஒன்றுக அங்கத்தவம் பெறும் ஈழம் என்ற அரசு" (State of Eylon as a Member of the British Commonwealth of Nations) அமைக்கப்படுவதே எனக்கு குறி, அதற்கு ஓத்து நெடுமுகமாகத் தனிநாடு பாரா முழுமூன்று அங்கத்தவத்தை ராஜிநாமாச் செய்து, மீண்டும் உப தேர்தலில் போட்டியிடப் போவதாக அறிவித்தார்.⁸ அவர் அமைத்த அடங்காத் தமிழர் ஒற்றுமை முன்னியி (பின்னர் 'ஈழத் தமிழ் ஒற்றுமை முன்னியி' எனப் பெயர் பெற்றது) தனிநாட்டுக் கோரிக்கையை முன்வகுத்து ஏழுந்த ஒரு கட்சியாகும்.

மாவட்ட சபைகள்:

1965 இல் திரு.ட்டலி சேனாயக்க தலைமையில் ஜக்ஷிய தேசியக் கட்சி பொதுத் தேர்தலிலே போட்டியிட்ட போது தமிழரக்கு கட்சியின் உதவியை

நாட்டுத் தீர்ப்புப் பதிலாக, தமிழர் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பு தற்கால சீல நடவடிக்கைகளை எடுப்பதற்குத் தான் தயாராக இருப் பதாகத் திரு. சேஞ்சாயக்கு குறிஞர். இதன் விளைவாகத் திரு. சேஞ்சாயக்காவும் திரு. எஸ். ஜே. வி. செல்வநாயகமும் ஒர் இரகசிய ஒப்பந்தத் தொகையை கொண்டனர். (பின்னிலைப்பைப் பார்க்கவும்). இதன்படி, மாவட்ட அபைகளைச் சுமாப்பதற்குத் திரு சேஞ்சாயக்கு சம்மதித்திருந்தார். இந்த ஒப்பந்தம் காரணமாகத் தமிழ் அரசுக் கட்சி ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் அரசாங்கத்தில் சேர்ந்த போதிலும், ஒப்பந்தத்தை அழலாக்கந் திரு. சேஞ்சாயக்கு நவீனர். மின்சூம் ஒரு சிக்களத் தலைவர் சிங்கள பெளத்து சக்திகளுக்குச் சரணடைந்த கதையாயிற்று.

இதன்பின், மேலும் ஒரு தயிற்செல்கையை தனிநாட்டுக் கோரிக்கையை முன்வத்து உதயமாயிர்ச். தமிழ் அரசுக் கட்சியிலிருந்து விலகிய ஊரிகாவற்றைப் பாராக்குமென்ற அங்கத்தவராகிய திரு. வி. நவரத்தினம் சுயாட்சிக்கழகம்! என்ற இக்கட்சியை ஆரம்பிக்க வைத்தார்.

தமிழ் விருது லைக் குட்டி.

நாட்டுப் பதிலாகத் தமிழர் பிரச்சினை தீர்க்கப்பட்டது உக்கிரமடைய, மேலும் மேலும் தனிநாட்டுச்சிந்த இன ஒன்று தமிழர் மத்தியில் வளரலாயிற்று. இதன் விளைவாகவே இறுதியில் தமிழ் அரசுக் கட்சியும் தனது சமங்கிக் கோரிக்கையைக் கைவிட்டு, 1976 இல் தனிநாட்டுக் கோரிக்கைக்கு ஆதரவு கொடுத்தத் தமிழர் விருது லைக் குட்டியில் இடம் பெற்றது.

முன்னாலும் இல்லாதவாறு தமிழர் மத்தியில் தேசிய உணர்வு வளர்ச்சியடைந்துள்ள இக்கட்டத்தில் மின்சூம் அரசாங்கக் கட்சி ஒரு பிரதேச நிர்வாக சபையை - இம்முறை மாவட்ட அபிவிருத்தி சபையை - முன்வத்தின்று. தமிழர் பகுதியில் கோரிக்கைமேலும் மேலும் கூடிச் செல்ல, அதற்குப்

பரிகாரமாக மறுபக்கத்திலிருந்து மேலும் மேலும் குறைவான ஒன்று முன்வெக்கப் படுவிற்கை கடந்த 50 ஆண்டுக் கால வரலாறு காட்டுகிறது. 1920களில் தமிழர் குடுதலான பிரதிநிதித்துவம் கோரி, 1940களில் சமமான பிரதிநிதித் துவம் கோரி, 1949இன் பின்பாகச் சம ஊழிகோரி, இறுதியில் தனிநாடு கோரி நிற்கின்றனர். மறுபக்கத்தில், இப்பிரச்சினக்குத் தீர்வாக, 1920களில் சிவ்களத் தலைவர்கள் சிலர் சம ஊழி முறையை முன்வெத்து, 1950களில் பிராந்திய சபைகளை முன்வெத்து, 1960களில் மாவட்ட சபைகளை முன்வெத்து, இப்பொழுது 1980களில் மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகளை முன்வெத்தும் நிலக்கு வந்துள்ளனர்.

BANDARANAIKE - CHELVANAYAKAM AGREEMENT OF 26 JULY 1957

Part A

"Representatives of the Federal Party have had a series of discussions with the Prime Minister in an effort to resolve the differences of opinion that had been growing and creating tension.

"At an early stage of these conversations it became evident that it was not possible for the Prime Minister to accede to some of the demands of the Federal Party.

"The Prime Minister stated that, from the point of view of the Government, he was not in a position to discuss the setting up of a Federal Constitution or regional autonomy, or to take any step that would abrogate the Official Language Act.

"The question then arose whether it was possible to explore the possibility of an adjustment without the Federal Party abandoning or surrendering any of its fundamental principles or objectives.

"At this stage the Prime Minister suggested an examination of the Government's draft Regional Councils Bill to see whether provision could be made under it to meet reasonably some of the matters in this regard which the Federal Party had in view.

"The agreements so reached are embodied in a separate document.

(The adjustment regarding the language issue is not included here.)

Part B

1. Regional areas to be defined in the Bill itself by embodying them in a schedule thereto.
2. That the Northern Province is to form one regional area whilst the Eastern Province is to be divided into two or more regional areas.
3. Provision is to be made in the Bill to enable two or more regions to amalgamate even beyond provincial limit, and for one region to divide itself subject to ratification by Parliament. Further provision is to be made in the Bill for two or more regions to collaborate for specific purposes of common interest.
4. Provision is to be made for direct election of regional councillors. Provision is to be made for a delimitation commission for carving out electorates. The question of M.P.s representing districts falling within regional areas to be eligible to function as chairmen is to be considered. The question of Government Agents being regional commissioners is to be considered. The question of supervisory functions over larger towns, strategic towns and municipalities is to be looked into.

5. Parliament is to delegate powers and to specify them in the Act. It was agreed that regional councils should have powers over specified subjects including agriculture, co-operatives, lands and land development, colonisation, education, health, industries and fisheries, housing and social services, electricity, water schemes and roads. Requisite definition of powers will be made in the Bill.
6. It was agreed that in the matter of colonisation schemes the powers of the regional councils shall include the power to select allottees to whom lands within their area of authority shall be alienated and also power to select personnel to be employed for work on such schemes. The position regarding the area at present administered by the Gal Oya Board in this matter requires consideration.
7. The powers in regard to the regional council vested in the Minister of Local Government in the draft bill to be revised with a view to vesting control in Parliament wherever necessary.
8. The Central Government will provide block grants to the regional councils. The principles on which the grants will be computed will be gone into. The regional councils shall have powers of taxation and borrowing.

II. DUDLEY SENANAYAKE - CHELVANAYAKAM AGREEMENT OF
24 MARCH 1965
(as publicised by the Federal Party)

Mr. Dudley Senanayake and Mr. S.J.V. Chelvanayakam met on the 24th day of March 1965 and discussed matters relating to some problems over which the Tamil-speaking people were concerned, and Mr. Senanayake agreed that action on the following lines would be taken by him to ensure a stable Government:

1. Action will be taken early under the Tamil Language Provisions Act to make provision for the Tamil language to be the language of administration and of record in the Northern and Eastern Provinces. Mr. Senanayake also explained that it was the policy of his party that a Tamil-speaking person should be entitled to transact business in Tamil throughout the Island.
2. Mr. Senanayake stated that it was the policy of his Party to amend the Language of the Courts Act to provide for legal proceedings in the Northern and Eastern Provinces to be conducted and recorded in Tamil.

3. Action will be taken to establish District Councils in Ceylon vested with powers over subjects to be mutually agreed upon between the two leaders. It was agreed however that the Government should have power under the law to give directions to such Councils in the national interest.
4. The Land Development Ordinance will be amended to provide that citizens of Ceylon be entitled to the allotment of land under the Ordinance. Mr.Senanayake further agreed that in the granting of land under Colonisation Schemes the following priorities be observed in the Northern and Eastern Provinces:
 - a) Land in the Northern and Eastern Provinces should in the first instance be granted to landless persons in the District;
 - b) Secondly to Tamil-speaking persons resident in the Northern and Eastern Provinces , AND
 - c) Thirdly to other citizens resident in the rest of the Island.

1. "... The minorities looked with mistrust one at the other. It was wrong to think that the differences were not fundamental. There were men who thought that the differences were created by a few ambitious persons and when those persons died the differences would disappear. A hundred years ago there were no such differences. They did not appear because the Englishman sat on the heads of the Tamil, the Low-Country Sinhalese and the Kandyan Sinhalese.

"The moment they began to speak of taking the Government in their hands, then the differences that were lying dormant smouldered forth. If they considered past history they would see that the three communities, the Tamils, the Low-Country Sinhalese and the Kandyan Sinhalese had lived for over a thousand years in Ceylon and had not shown any tendency to merge. They preserved their language, their customs, their religion. He would be a very rash man who would pin his faith on the gradual disappearance of those differences.

"In Ceylon each Province should have complete autonomy. There should be one or two assemblies to deal with the special revenue of the Island. A thousand and one objections could be raised against the system but when the objections were dissipated, he was convinced that some form of federal government would be the only solution." Ceylon Morning Leader, July 17, 1926. //

2. Ceylon Morning Leader, May 19 to June 30, 1926.
3. Ceylon Independent, Nov. 17, 1927; University of Ceylon History of Ceylon, Vol.III, Peradeniya 1973, p. 402.
4. L.A.Wickremaratne, 'Kandyans and Nationalism in Sri Lanka : Some Reflections', Ceylon Journal of Historical and Social Studies, V, Nos.1&2, Jan.-Dec. 1975, p. 61.
5. J.T.Rutnam, 'Internal Federation', Ceylon Morning Leader, July 1, 1926.
6. Ceylon Daily News, August 13, 1957; Ceylon Faces Crisis, Federal Party publication, Sept. 1957, pp.33-36.
7. First Step, United National Party publication, Times of Ceylon Press, n.d.
8. C.Suntharalingam, Eylom : Beginnings of Freedom Struggle, Colombo 1967, p.49.

அதிகாரக்கைமாற்றமும் நிருவாகப் பரவலாக்கமும்.

-அபிவிருத்திச் சபைகள் பற்றிய ஆயிவு

- முத்தியானந்தன் -

பொருளியல் துறை

ஒரு நாட்டு மக்களின் ஜனநாயக உரிமைகளை வீதிரப்பாடுத்த வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் உருவாகும் போதோ அல்லது ஒரு நாட்டின் அபிஃவிருத்தியில் அடிமட்டநிலையில் மக்கள் பங்கு பற்ற வேண்டிய தேவை உணரப்படும் பொழுதோ அல்லது ஒரு நாட்டின் தேசிய, பிரதேச முறைபாடுகள் கூரியமையடையும் பொழுதோ அல்லது சிறுபாளிமை இனங்களுடைய தேசிய தனித்துவம் வலியுறுத்தப்படும் பொழுதோ அதிகாரக்கைமாற்றம் (Devolution) பற்றிய பிரச்சனை எழுகிறது.

அதிகாரக் கைமாற்றம் என்ற எண்ணக்கருவானது அதிகாரங்கள் அனைத்தும் மையத்தில் குவிக்கப்பட்ட ஒரு மத்திய அரசாங்கத்தின் இருப்பினும் முன் அனுமானம் செய்து கொள்கிறது என்பதனை முதலில் மனதில் இருத்திக் கொள்வது அவசியமாகும். அதாவது மத்திய அரசின் கைகளில் தான் அதிகாரம் குவிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்ற உண்மையையும், அதிகாரத்தைக் கைமாறுதல் அல்லது அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்தளித்தல் போன்ற நடவடிக்கைகள் மத்திய அரசின் தனிச்சிறப்புரிமை என்பதனையும் இது சுட்டிக்காட்டுகிறது.

அத்துடன் அதிகாரக்கைமாற்றம் என்பதில் அதிகாரப்பாய்க்கல் என்பது மேவிருந்து கீழ் நோக்கி அதாவது மத்திய அரசிலிருந்து கீழ் மட்ட அமைப்புக்கை என நோக்கிச் செல்வதனையும் இல்லாற மத்திய அரசால் கீழ்மட்ட அமைப்புக்களுக்கு கையளிக்கப்பட்ட அதிகாரங்களை நினைத்தபோது மத்திய அரிச்சிளபி பெறக்கூடிய உரிமையினையும் கொண்டுள்ளது என்பதனையும் நாம் மனதில் இருத்ததல் அவசியம்.

உள்ளமயில் ஜனநபரயக உரிமைகளை ஸ்திரப்படுத்தவதென்பதோ , ஆட்சி அதிகாரத்தில் மக்கள் பங்கு கொள்வது என்பதோ , ஒரு இலட்சியபூர்வமான நோக்கில் அடிமட்ட நிலையிலிருந்து அதிகாரம் இழுகிமட்டத்தினை நோக்கிய பரிமாற்றப்பட வேண்டும் என்பதே அடிப்படையாகும் . மக்களால் தொழிலையெப்பட்ட எல்லாப் பரதிநிதிகளும் தமக்கு அதிகாரத்தைக் கையளித்த மக்களுக்கு உத்தரவாதம் வழங்குபவர்களாயில்லாமல் , சட்டபூர்வமாகத் தமக்கு அதிகாரத்தை வழங்கும் மத்திய அரசு என்னும் அமைப்புக்கே உத்தரவாதம் அளிப்பவர்களாக உள்ளனர் .

பிரதேச அல்லது தேசிய இன முரண்பாடுகள் வெடித்துக் கிளம்பும் போது மக்களும் ஆட்சியமைப்பில் பங்கு கொள்வதான் ஒரு தோற்றப்பாட்டி இன ஏற்படுத்து முகமாக மத்திய அரசு இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் அதிகாரக்கைமாற்றம் பற்றிப் பேச நிர்ப்பாந்திக்கப்படுகிறது ;

இந்த அதிகாரம் மத்திய அரசாங்கத்தினால் மேலிருந்து கீழ் நோக்கி கையளிக்கப்படுகிறது , என்னும் போதே , மத்திய அரசாங்கம் தனது இருப்பினை , ஆனுமயிலை ஸ்திரப்படுத்திக் கொள்ளவும் செய்கிறது . ஆகவே , இந்த அதிகாரக் கைமாற்றம் மத்திய அரசு விதித்த எல்லைக்கட்டு உள்ளாக இயங்கு மட்டுமே அனுந்திக் கப்படுமேயாறிய , மத்திய அரசின் ஆனுமக்கு சவாலாக ஒரு நிலைமை உருவாவத இன அது அனுமதிக்கமாட்டாது . அதிகாரம் கையளிக்கப்பட்ட பிரதேசம் சுயாதிபதி தியந்தோடு கூடிய சம ஊட்டி அந்தஸ்தினத் தொடுவது கூட இங்கு சாத்தியமற்றதாகும் .

இந்த அதிகாரக்கைமாற்றமானது , வெவ்வேறு நாடுகளில் அவ்வளவு நாட்டின் அரசியல் அபிவிருத்தியின் நிலைமைக்கேக்ரீபவும் மத்திய அரசின் தன்மைக்கேக்ரீபவும் நாட்டின் அடிமட்ட நிலையிலிருந்து எழுகின்ற சக்தீகளின் தாக்கத்திற்கேரீபவும் வெவ்வேறு சாயல்களைக் கொண்டு காணப்படும் .

அதிகாரம் கைமாற்றிக் கொடுக்கப்பட்ட உள்ளுரி அமைப்புக்கள் வெறுமனே மத்திய அரசாங்கத்தின் அதிகாரத்துவத் தொழிற்பாடுகளைக் கொண்டு நடத்தும் அவைல் நிலையங்களாக மாற்றியமைக்கப்படுவத் தீர்மானம் அதிகாரக்கைமாற்றம் என்று கூறுத்தான் ; நிருவாகப்பறவலாக்கம் (Decentralisation of Administration) என்று கூறிக் கொள்ளலாம், ஆனாலும் இதுவே பல சந்தர்ப்பங்களில் அதிகாரக்கைமாற்றம் என்றும் பிழையாகக் கருதப்பட்டு வருகிறது.

இ அடுத்து, மத்திய அரசின் கொள்கை, திட்டம் என்பனவற்றிற்கு சுயமான விளக்கம் கொடுத்து, ஓரளவு சுதந்திரத்துடன் அவற்றை நடை முறைப்படுத்தும் உள்ளுரி அமைப்புக்க ஞம் ஓரளவு அதிகாரக்கைமாற்றம் தீர்மான ஆங்கீகரிக்கின்றன எனக் கூறலாம்.

உந்தமயில் அதிகாரக்கைமாற்றம் என்பது அதன் சரியான அரித் தத்தில் விளக்கப்பட வேண்டுமானால் மேல் மட்டத்தில் தீர்மானங்கள் நிறை வேற்றப்பட்டு கீழ் மட்டத்திற்கு அவை செங்குத்தாக பரிமாற்றப்படுவத் தீர்மானம் - கிடைமட்ட நிலையில் தீர்மானங்களை மேற்கொள்கின்ற உரிமையிலே உள்ளுரி அமைப்புக்கஞ்சுக்கு வழங்குவதாகும். தம் பிரதேசம் சம்பந்தமாக அப்பிரதேச அமைப்புக்கள் சட்டவாகீகத்திலே மேற்கொள்கின்ற உரிமையையும் இது குறித்து நிற்கிறது.

இத்தகைய கிடைநிலையான அதிகாரக்கைமாற்றமே ஒரு பிரதேசத்தின் தனித்துவமான தேவைகளை அங்கீகாரிக்கவும் அவற்றை வளர்த்த தடுத்துச் செல்லவும் உதவும். மத்திய அரசின் கட்டுப்பாட்டிலும், தயவிலும் தங்கி நிற்காமல் சீயசாரிப்புக் கொட்டபாட்டின் அடிப்படையில் ஒவ்வொரு பிரதேசமும் தங்கள் அபிவிருத்தியை முன்னெடுத்துச் செல்லவும் இத்தகையகைமாற்றமே வழி வகுக்கும்.

இப்பின்னியிலேயே மாவட்ட அமைச்சர்கள், அபிவிருத்திசபைகள் என்ப வற்றின் அதிகாரங்கள் பரிசீலிக்கப்படுவது பொருத்தமானதாகும்.

இலங்கையில் உள்ளுராட்சி மன்றங்கள் தொடர்பாகவும் வட, கிழக்குப் பிரதேசங்களில் தயிழர் பிரச்ச ஜிகளின் தீர்வு தொடர்பாகவும் அதிகாரக்கை மாற்றம், நிருவாகப்பறவலாக்கம் பற்றி அரசாங்கங்கள் பலமுறை பேசி வந்திருக்கின்றன. உத்தேச மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைபற்றிய ஜனதிபதி ஆஜைக் குழுவின் அறிக்கையும் இந்த இரண்டு அம்சங்களையும் சார்ந்து நிற்பதால் இவை பற்றி இங்கு நோக்குவது பொருந்தும்.

"மாவட்ட அமைச்சர்கள், அபிவிருத்தி சபைகள் என்பவற்றிக்கடாக மாவட்ட ரத்தியில் பொருளாதார அபிவிருத்தி நடவடிக்கைகளைத் திட்டமிட்டு, ஒருங்கிணிப்பது தொடர்பாக உள்ளுராட்சியின் இன்றைய நடைமுறையில் மேற்கொள்ளத்தக்க நடவடிக்கைகள்"¹ பற்றி சிபாரிசு செய்யவே அபிவிருத்தி சபைகள் பற்றிய ஜனதிபதியின் ஆஜைக்கும் பணிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இன்று நிலவுகின்ற உள்ளுராட்சியின் திறன், பலவீளம் முதலியவற்றை ஆராய் ந்து, மாவட்ட அமைச்சர்கள், அபிவிருத்தி சபைகள் போன்றவற்றின் செயற் பாடு, அதிகாரங்கள், கடமைகள் என்பவற்றை வரையறைக்கும்போது இவ் உள்ளுராட்சியின் திறன், பலவீளங்கள் எவ்வகை முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன என்பதை ஆராய்வத இன்டும் ஆஜைக்கும் தனது நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது.

1931ம் ஆண்டுவரை இலங்கையில் உள்ளுராட்சி என்னும் நடைமுறையில் எந்தவிதமான ஆட்சிச் சுதந்திரமோ, பிரத்தியேக பிரதேசத்தன்மையோ காணப்படவில்லை. உள்ளுராட்சியானது முற்றிலும் பிரித்தானியான் நேரடிக்கணி காணிப்பில் இருந்து வந்ததுடன் வெறுமனே ஆட்சியாளான்— அதிகாரத்துவ முகாம் களே செயற்பட்டு வந்தன. பிரித்தானியர் பரம்பரை பரம்பரையாக நமக்கு விகவாசமாகிறுந்த உயர் குழும்பங்களிலிருந்து கிராமத்து லைவரிக் கூட நியமித்தனர்.

உள்ளுராட்சி என்னும் பதத்தில் உட்கிடயாக நாம் ஊரின்து கொள்ளும் ஆட்சி நிருவாகத்தில் அவ்வப்பிரதேச மக்களின் பங்கு கொள்ளுதல், என்பது பூரணமாக நிராகரிக்கப்பட்டிருந்தது.

டொன்னூர் அரசியல் சிபாரிசுகளின் பின்னர் உள்ளுர் ஆட்சியின் பொறுப்பு மத்திய அரசாங்கத்துக்கு மக்களால் தொஷ செய்யப்பட்ட இலங்கையர் கைக்கு விடப்பட்டது. இது முன்னிருந்த மையப்படுத்தல் தன்மையை பெரிதும் மாற்றியமைத்தது எனக் கொள்ளமுடியாது. இங்கும் உள்ளர் ஆட்சி அமைப்பு அனைத்தும் மத்திய அரசின் நேரடிக்கட்டுப் பாட்டிற்குள்ளும் நெறிப்படுத்துக்குள்ளுமே இயங்கி வந்துள்ளது.

உள்ளுர் ஆட்சி அமைப்புகளுக்கு அதிகாரக்கையளிப்பு சாரීந்த ஏருத்துக்கள் 1955ம் ஜெட்டலிலேயே சொக்கில் கமிக் ன் அறிக்கை² (Choksy Commission Report) மூலம் இலங்கையில் முதன்மைப் படுத்தப்பட்டன. ஆனால் துரதிர் ஜடவசமாக இதுவும் நடைமுறைப்படுத்தப்படவில்லை. இன்றுவரை உள்ளுராட்சியில் ஏற்படவேண்டிய அடிப்படை மாறுதல்களைக் கொண்டு குறித்து பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் பரிசீல இனகளை மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்த போதும், அதிகாரக் கையளிப்பு பற்றிய அறிக்கைகள் வெளியிடப்பட்ட போதும் நடைமுறையில் உள்ளுராட்சி அமைப்பானது எந்தவித சுயாதிபத்தியமும் அற்றே தொடர்ந்தியங்கி வந்தன.

"சுதந்திரத்துக்கு முற்பட்ட நிருவாகத்தின் பிரதான அமைச்சாக மிகையான அதிகாரமையப்படுத்தல் (Over Centralization) காணப்பட்டது. இது அதிகாரத்தில் இருந்தோர் அதிகாரத்தைக் கையளிப்பதில் காட்டிய இயல்பான தயக்கத்தின் விளைவொகும். சுதந்திரத்திற்குப் பின்னரும் இவ்வம்சம் தொடர்ந்து நிலைபெற்றதுடன்

உள்ளுர் முயற்சிகள், அவற்றுக்கான உந்தலிகள் போன்றவற்றுக்கான வாய்ப்பு-கணும் போதுமான அளவு விரிவுபடுத்தப்படவில் இல்,"³ என்று வி.கணேசவிங்கம் குறிப்பிடுவது நோக்கத்தக்கது.

காலனித்துவ ஆட்சியிலிருந்தே பொருளாதார ரீதியாகவும், நிர்வாக ரீதியாகவும் விராமியத்துறையும் அதைச் சார்ந்த உள்ளுர் ஆட்சி அமைப்புகளும் மற்றுகப் புறக்கணிக்கப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. சுதந்திரத்துக்குப் பின்னரும் தேரிய அரசாங்கங்கள் கொள்கையளவில் விராமியத்துறையை அபிவிருத்தி செய்வதை நோக்கமாகக் கொண்டு செயற்பட்ட போதும் ஆட்சியமைப்பின் வர்க்க சார்பானது இந்த நோக்கங்களுக்கு உண்மையான அரித்தத்தைக் கொடுக்கவில் இல். மத்திய அரசாங்கமே தேசியரீதியிலான டெர்மாதார திட்டங்களை மேற்கொண்டுமையால் அவை தவிர்க்கமுடியாமல் நகர்சார்ந்த திட்டங்களாகவே அமைந்தன. மூலவள ஒதுக்கீருகளும் பெருமளவு நகர அபிவிருத்தியை மையமாகக் கொண்டுமைந்தன. இன்றும் சுதந்திரவர்த்தக வலையம், பாரிய கொடும்பு அபிவிருத்தித் திட்டம் போன்றவற்றில் அரசாங்கம் காட்டிவரும் ஆர்வம் இதனை உறுதிப்படுத்தும்.

விராமியப் பொருளாதார அமைப்பின் தளமாக அமைந்துள்ள நில உடைமை முறையில் மாற்றம் கொண்ட முயன்ற 1958ம் ஆண்டின் நெற்காணி மசோதா தோல்வியில் முடிந்தமையும் விராமியத்துறையை நிரந்தரமான தேக்கத்தில் அமிழ்த்தியுள்ளது. விராமியத் துறையை சுரண்டியே நகரத்துறை செழித்து வளர்ந்தது. விராமிய, நகர உற்பத்திப் பொருட்களுக்கிடையேயான வர்த்தக மாற்ற வீதம் நகரித்துறைக்கே ஜாதகமாக இருந்தது. பண மூலதனத்தின் மையமாகவும், நாட்டின் சகல நிர்வாகப் பிரிவுகளின் தலைமைப் பிரதேசமாகவும், சகல ஏற்றுமதி, இறக்குமதி வர்த்தக மையமாகவும்

நாட்டின் தலையாய கைத்தொழிற் பேட்டெயாகவும் கொழும்பும் கொழும்பைச் சார்ந்த பிரதேசமும் அடைந்த பாரிய வளர்ச்சியானது நாட்டில் நிலவும் சமன்ற வளர்ச்சியினை (Uneven Development) மிகத் தெளிவாகப் புலப்படுத்துகிறது. இத்தகைய ஏற்றத்தாழ்வான பொருளாதார வளர்ச்சிப் பின்னணியில் நாம் உள்ளுராட்சியின் வளர்ச்சியின்மை அல்லது உள்ளுராட்சி காணப்படாமை போன்ற தோற்றப்பாடுகளை நாம் விளக்க முயலலாம்.

உள்ளுராட்சி அமைப்பு என்பது அடிப்படையில் இலங்கை போன்ற விவசாய நாடுகளில் 80 லீதமானேரி தங்கள் வாழ்விடமாகவும் தொழிலிடமாகவும் கொள்ளும் சிராமத்தின் தொழில்பாடுகள், அபிரிகுத்திகள் சார்ந்ததாக மாத்திரமே அமையமுடியும். சமன்ற பொருளாதார வளர்ச்சியும் உயர்க்கு சார்ந்த அரசியல் தலைமூலம் அதிகாரத்துவ அமைப்பின் கையிலும் அதிகாரங்களைக் குவிக்க வழிகோவியது. இந்த மைய அதிகாரக் குவியனானது உள்ளுராட்சியின் பங்கினை மேலும் குறைப்பதாக அமைகிறது. உள்ளுராட்சியின் பங்கு குறைய அதிகாரக் குவிதலானது மத்திய அரசாங்கத்தின் கையில் மேலும் செறிகிறது. இது ஒரு நச்சுச் சுழல்வட்டம் போலச் செய்திப்படுவத இன் இலங்கையின் மத்திய, உள்ளுராட்சியமைப்பின் சமன்ற வளர்ச்சியில் தெளிவாகக் காணலாம்.

இலங்கையின் நிர்வாக அமைப்பின் மூன்று முக்கிய பிரிவுகளான அமைச்சம், மாவட்ட நிர்வாகத்துக்கு பொறுப்பாய் உள்ள கச்சேரி முறையும், உள்ளுராட்சி அமைப்புகளும் இவ்விடத்தில் நிறுவுகிற நோக்கத் தக்கன. இவற்றில் அமைச்சக்கள் என்பன அதிகாரங்கள் குவிக்கப்பட்டதாகிறது. அதிமட்டத்தில் இருந்துவரும் எதிரொலிகளுக்கு

செவிமுகுக்க விரும்பாத - உயர் குழாத்தின் சார்புடையதாய் மத்திய அரசு இயந்திரத்தின் இன்றியமையாத கூருக வளர்ந்து வந்திருக்கிறது. அமைச்சர்களின் தனிநவீன தர்பார்கள் என்ற கறத்தகீக வகையில் மாவட்டங்களில் திணைக்களங்கள் செயற்படுகின்றன என்ற ஜேம்ஸ் மானர் "இலங்கையில் அரசியல் ஒருங்கிணைப்பின் தோல்வி" என்ற கட்டுரையில் குறிப்பிடுவத இன் இங்கு குறிப்பிடுவது பொடுந்தம்.

ஒரளவு பிரதேசத் தனிமை கொண்டியங்கிய கச்சேரி முறைதானும் கண்டிய விவசாயக்கமிசன் தனது அறிக்கையில் குறிப்பிடுவது போல மத்திய அரசாங்கத்துக்கும் சிராமங்களுக்கும் இடையில் தொடர்பு ஏற்படுத்துகிற ஒரு தபால் நிலையம் போலவே இன்றும் இயங்கி வருகிறது. இந்த ரீதியில்கூட இது சிராமமக்களின் பிரச்சினைகளை முழுமையாக அரசாங்கத்துக்கு முன் வைப்பதில் தோல்வி கண்டிருக்கிறது. அமைச்சர்களின் அதிகாரங்கள் ஆளுமையும் அதிகாரிக்க கச்சேரி தன் ஆளுமையை இறுந்து வெறுமனே மத்திய அரசாங்கத்தின் அறிவிந்தலிகளுக்கு இயங்குகிற ஒரு மாவட்ட நிலையமாக நாத்திரம் அமைந்திருக்கிறது. கச்சேரியினுடைய நிர்வாக அல்லைக்குள் அடங்கிய சில அதிகாரங்களையும் மத்திய அரசு அமைச்சரிக் கட்டும்பாட்டுக்குள் கொண்ட முயலும் போக்கினையும் நாம் அவதானிக்கக் கூடியதாயுள்ளது.

"கல்வி, சுகாதாரம், விவசாயம் போன்ற திணைக்களங்கள் அண்டிரும் தேசிய மட்டத்தில் உருவானி தமக்கென தனித்துவமான - எந்த வித வெளியூருவுக்கும் இடம் அளிக்காத வகையில் கவனமாகப் பாதுகாக்கப் பட்ட நிர்வாகப் படிமுறைமை கொண்டதாயும், கச்சேரியின் அரசாங்க அதிபரையோ அல்லது பிரதேச நிர்வாகத் தலைமையகத்தையோ மீறியதாய் கீழ்மட்ட நிலைவரை விஸ்தரிப்புற்று காணப்படுகிறது. அதைச் சூக்குக்கிடையில் குறுபடுத்தப்பட்ட நிர்வாக அமைப்பானது பிரதேசமட்டத்தில் அரசாங்க

ஒருங்கியைப் பற்படுவதனை சாத்தியமற்றதாக்கிறது. அதே நேரத்தில் அதிகானுப் படிமுறையைச் சாரிந்தவர்களிடமிருந்து நேரிய மட்டத்தில் அமைச்சரிகளை நோக்கி அதிகாரம் பாய்வதனை மூலம் அதிகாரமையத்துவத்தினை ஏற்படுத்தத் துணபுரிகிறது."⁴

அமைச்சர், கச்சேரி, உள்ளுராட்சி என்ற படிமுறையில் உள்ளுராட்சியை எந்தவிதமான முக்கியத்துவமுமில்லாமல் கவனிப்பார் அறிய விடப்பட்ட துறையாக உள்ளது. மக்களின் நாளாந்த வாழ்க்கையோடு சம்பந்தமான மக்களுடைய ஈடுபாட்டையும் அகிக்கறையையும் ஈர்க்கின்ற முக்கியமான துறைகள் அனைத்தும் உதாரணமாகவே கல்வி, சுகாதாரம், விவசாயம், போன்றுவரத்து, பொள்ளு என்பன, அமைச்சக்கஞ்சாக மத்திய அரசின் ஆணிபத்தியத்துக்குள் போய்க் கேரிந்த பொழுது, உள்ளுராட்சியின் மேற்பார்வைக்குள் வந்ததுறைகள் மிகச் சாதாரணமான சில்லரூ நிர்வாகமாகவே இருந்தது. மேலே குறிப்பிடப்பட்ட கல்வி, சுகாதாரம் போன்ற விடையங்களில் தான் நிச்சயம் அடிமட்டமக்களின் விருப்பு, வெறுப்புகள் கணக்கில் எடுக்கப்படவேண்டும்.

மாறுக, உள்ளுராட்சி அமைப்பானது சுவக்காலைகளைப் பாதகாப்பது, பூங்காக்கள், விளையாட்டு மைதானங்கள் அமைப்பது தெருக்கட்டுதல், தூஷா சுத்திகளிப்பு போன்ற மக்களின் பலதரப்பட்ட கொள்கை நிலைப்பாடுகளை வெண்டி நிற்காத சாதாரண நிர்வாக நடைமுறையில் செய்து முடிக்கத்தக்க பொறுப்புகளை கையளிக்கப்பட்டன. இந்த நிலையில் உள்ளுராட்சி துமைப்பில் மக்கள் ஈடுபாடு காட்டினால்தான் ஆச்சாரியப்பட இடமிருக்கும்.

மேலும் பாரிய மூலதன ஒதுக்கீருகளை வெண்டிநிற்கின்ற துறைகள் அனைத்தையும் எடுத்துக் கொண்ட போது மிகவும் குறைவான ஒரு

நிதி ஒருக்கீட்டில் ஜி வெந்தைக் கொண்டு உள்ளுராட்சி காத்திரமான ஒன்றும் செய்ய இயலாத நிலையில் உள்ளது. உள்ளுராட்சியானது வரிவிதிப்பின் மூலமோ, பிறவருமானம் ஈட்டும் நடவடிக்கைகள் மூலமோ, போதுமான வருவாயினப் பெற்றுக்கொள்வதும் மட்டுப்படித்தப்பட்டுள்ளது.

உள்ளுராட்சி அமைப்பின் கீழ்மட்ட நிலையிலுள்ள பட்டினசபை, கிராம சபைகளின் தலாவருமானம் பற்றிய பின்வரும் அட்டவ ஜி இது னைத் தெளிப்படுத்தும்:

உள்ளுராட்சியின் வகை	தலாவருமானம்
	(1971)
மாநகரசபை	105.79
நகரசபை	86.90
பட்டினசபை	32.62
கிராமசபை	3.87

குறிய அதிகாரங்களும் மிக மட்டுப்படித்தப்பட்ட நிதிவளமும் உள்ளுராட்சி அமைப்பு வளர்ச்சி அடைவதற்கான ஒரு சூழ்நிலையை உருவாக்கத் தவறியமையால் உள்ளுராட்சி அமைப்புக்களில் சாதாரணமாக எந்திரபார்த்தகை கூடிய அரசியல் மயமாக்கம் கூட நடைபெறவில்லை. அத்துடன் உள்ளுர் ஆட்சி அமைப்பு மக்களை ஈர்க்கத்தக்க பிரச்ச னைக் கொண்டமையார் ஒரு சிரிய அளவிலானது மக்கள் பங்கு கொள்வதற்கான உத்திரவுகள் காணப்படஞ்ச உள்ளுர் மட்டத்தில் அரசியல் தலைமைகள் உருவாகவில்லை. இதன் காரணமாக அவிவப் பிரதேசத்தின் தேவைகளிட்டு அவிலாசைகள் என்பன காத்திரமான உள்ளுர் அரசியலினால் பிரதிபலிக்கப்படுவது தவறியது.

④ உள்ளுர் ஆட்சியமைப்பின் சகல பரிமானங்களிலும் காணப்படுகின்ற இந்த வளர்ச்சியின்மையைக் கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டதான் மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகளின் முக்கியத்துவம் ஆராயப்படவேண்டும்.

"மாவட்ட அமைச்சரிகள், அபிவிருத்திசபைகள் என்பனவற்றுக்கூடாக

மாவட்டாதீயில் பொருளாதார அபிவிருத்திநடவடிக்கைகளைத் திட்டமிட்டு, ஒருங்கிணைப்பது தொடர்பாக உள்ளுராட்சியின் இன்றைய நடைமுறையில் மேற்கொள்ளத்தக்க நடவடிக்கைகளை" பற்றி ஆராயுமுகமாகவே அபிவிருத்திசபைபற்றிய ஜனதிபதி ஆண்களும் அமைக்கப்பட்டது என்பதை முன்னரே பார்த்துள்ளார்கள்.

மாவட்டாதீயில் பொருளாதார அபிவிருத்திபற்றிய திட்டமிடல், திட்டஅமுலாக்கம் போன்ற எண்ணக்கருக்கள் பொருளாதார அபிவிருத்திபற்றிய திட்ட நிறைவேற்ற நடைமுறைகளை அதிகாரக்கூகமாற்றம், நிருவாகப்பறவலாக்கம் ஆகியவற்றிற்கு குடிய முக்கியத்துவம் வழங்கும் போக்கு இந்த அநிக்கையில் காணப்படுவது போன்றதோன்றுகிறது. இதுகாலவரை பொருளாதாரத் திட்டமிடலானது தேசிய மட்டத்தில் பெருமளவு மையப்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளது. நாட்டின் தேசிய வாழ்க்கையில் எந்தவிதமான பாதிப்பினையும் ஏற்படுத்த முடியாத வகையில் உள்ளுராட்சி அமைப்புகள் எந்தளவு முக்கியத்துவமற்றும் கவனிப்பார் அற்றும் விடப்பட்டது என்பதை முன்னர் விரிவாகவே நோக்கியுள்ளோம்.

 மாவட்ட அமைச்சர்களும், மாவட்டஅபிவிருத்திசபைகளும் அதிகாரக்கைமாற்றத்திற்கு எந்தளவு துணியாக அமைகின்றன என்பதுவே இனி ஆராயப்படவேண்டிய அம்சமாகும்.

இலங்கையில் இன்ற மாநகரசபை, நகரசபை, பட்டினசபை, சிராமியசபை ஆகிய நான்கு உள்ளுராட்சி அமைப்புகளே காணப்படுகின்றன. 1979ம் ஆண்டு நியமிக்கப்பட்ட மொரகொட ஆண்களும் வானானது பட்டினசபைகளும் சிராமியசபைகளும் நீக்கியிட்டு அவற்றிற்குப் பதிலாக அக்கிராமியக் கவுன்சில்கள் என்ற கூறப்படும் புதிய அமைப்பின் அறிமுகப்படுத்தமாற சிபார்சு செய்துள்ளது. 632 பட்டின, சிராமிய

சபைகளுக்குப் பதிலாக 269 கிராமியக் கவுன்சில்கள் அமைக்கப்படவேண்டு-
மெனக் கறப்பட்டத். கிராமியக் கவுன்சிலானது சாதாரணமாக ஒரு உதவி
அரசாங்க ஆணையாளரத் கட்டுப்பாட்டிற்குள் அடங்கும் பிரதேசத்தைக் கொண்-
தாக அமையும்.⁵

(2) "விசேஷமாக கிராமியத் துறையில் பெருந்தொகையான கவுன்சில்-
கள் காணப்படுவது அபிவிருத்திக்குத் துணையாக அமையமாட்டாதாதலால்
முன்னர் கருதியவாறு பெருந்தொகையான கிராமியக் கவுன்சில்களை அமைப்பு-
பதறிக்கப் பதிலாக மாவட்டத்துக்கு ஒரு அபிவிருத்திசபையின் அமைப்பதன்று
தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ளது."⁶ என்று அரசாங்கப் பிரகடனம் கூறு-
கிறது.

இந்தக் கூற்றின் நோக்கியதும் அபிவிருத்தி சபைகள் எந்தனவு
வெற்றிகரமாக பட்டின், கிராமியசபைகளுக்கு ஒரு மாற்றுக் கிராமியக்
கூடமென்று ஒருவர் மனதில் உடனடியாகக் கேள்வி எழும்ப நியாயமுண்டு.

அபிவிருத்தி சபைகள் என்பன பட்டின், கிராமியசபைகளைக் கோண்டு அமைய மாட்டாது. எனவே அதிகாரத்தைக்கமாற்றச் செய்துறையின் போது சாதாரணமாக
ஒருவர் எதிர்பார்க்கக்கூடிய உள்ளுர் சுயாட்சிக்கான அமுத்தம் கூட இங்கு
காணப்படவில்லை. மாவட்ட அபிவிருத்திசபைகளின் நோக்கமும் பணிகளுக்கு
சாதாரண பட்டின், கிராமியசபையின் நோக்கம், பணிகள் என்பனவற்றைவிட
யிக் கூடிய உயர்ந்தது. எனினும், மாதநரசபைகளும் நகரசபைகளும் தங்களின்
பூரண தனித்துவத்தோடு உள்ளுராட்சியினைப் பிரதிநித்துவப்படுத்த முடியும்
போது அத்தகைய வாய்ப்பும் உரிமையும் பட்டின், கிராமசபைகளுக்கு
மறுக்கப்படுவது எவ்வளவு தூரம் சரியானது? என்பது நியாயமான கேள்வியே
யானாலும்,

(*) ஒரு மாவட்டத்தின் மாநகர, நகரசபைகளை உள்ளடக்கிய பிரதேசத்திலும் பரந்த அளவினால் தனது எல் லைக்குள் கொண்டுள்ள அபிவிருத்திசபைகளின் கீழ், முன்னர் பட்டின, நிராயியசபை எல் லைக்குள் அமைந்த பிரதேசத்தினாலும் கொண்டு வருவதானது, உண்மையில் நிராயிய, பட்டினப் பகுதியில்— அடிமட்ட நிலையில் வாழும் மக்களுக்கிடையே தேவை இன்றும், அவிஸாசைக் கொண்டும் புறக்கணிக்கும் போக்குறிக்கே இட்டுச்செல்லும். அத்துடன் அபிவிருத்தித் திட்டங்களை அமைப்பதிலும் அவற்றை அமைப்பதுத்துவதிலுமே ஆழந்த அக்கறை கொண்டுள்ள அபிவிருத்திசபைகள் ஓர் உள்ளுராட்சி அமைப்பு மக்களுக்கு வழங்குகிற நாளாந்த கடமைக் கொண்டும் சேவை இன்றும் வழங்கமாட்டாது.

(*) இவற்றிலிருந்து, மத்தியமைப்பிலிருந்துகீழ் மட்ட அமைப்புகளை நோக்கி அதிகாரக் கைமாற்றத் துறைக்கு வழங்கப்படும் என்ற நிலைமைக்கு மாற்றுக் குண்ணாலும் கூடிய அதிகாரமையவாக்கத்திற்கே அபிவிருத்திசபைகள் வழிவகுத்துக் கொண்டுவரப்படும்.

• ஏற்கனவே நிலவிய உள்ளுராட்சி அமைப்புகளின் இடத்துக்கு மாற்றுக் கைமாற்றுமென்ற அரசாங்கம் கருதிய அபிவிருத்திசபையின் அமைப்புமுறையும் மாவட்ட அமைச்சர் நியமனமும் மற்றுமொரு முக்கிய முறைபாட்டு இன் சுட்டிக்காட்டுகிறது.

• மத்திய அரசாங்கத்தால் மாவட்ட அமைச்சர் நியமிக்கப் படுவதும் அபிவிருத்திசபையின் பிற அங்கத்தவர்களும் ஜனத்தியாலும், பிற பாரானுமன்ற உறுப்பினர்களாலும் நியமிக்கப்படுவதும் உள்ளுராட்சி அமைப்பு மக்கள் அதிகாரத்தில் பங்கு பெறுதல் என்பனவற்றைப் பூரணமாக நிராகாரிப்பதாக உள்ளது. மக்களின் தொழில் என்ற அடிப்படையில் இயங்குவதும், மத்தியஅரசாங்கத்திலிருந்துந் வேறுன்னதாயும்

இயங்கும் உள்ளுராட்சியின் அடிப்படை பனிபுகளுக்கே இவை மாறுநவையாக உள்ளன.

இந்த அமீசங்கள் குறித்து ஜனதிபதியின் ஆணைக்குமூலம் கணிசமான ஆட்சேபங்க ஈந்த தமது அறிக்கையில் தொலித்துள்ளது. "எமது ஆய்வு எல் லையானது உள்ளுரால் தொலி செய்யப்பட்ட சமைக்குக்கூடாக உள்ளுராட்சி அரசாங்கமானது இன் காலவரை இருந்து வந்தது போல தொடர்ந்தும் இயங்கும் என்பது இனத் தெளிவாகச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளது. அதே நேரம் மாவட்ட அமைச்சர்களை நியமிப்பது என்ற அரசாங்கத்தின் கொள்கைத் தீர்மானமானது மாவட்ட ரீதியில் மாவட்ட அமைச்சர் என்ற அரசியல் நிர்வாகச் சாதனத்திற்கூடாக அபிவிருத்தி நடவடிக்கைகளை இனா அரசாங்கம் கொண்டு நடத்தத் தீர்மானத்து விட்டது என்பது இன்னும் தெளிவாகக் காட்டுகிறது. ஒரே நபான் மீதோ அல்லது அதிகாரக் குழுமீதோ மத்திய அடசாங்கத்தையும் உள்ளுராட்சி அரசாங்கத்தையும் கலந்து சேர்ப்பது என்பது விரும்பத்தக்கதல்ல என்பது மட்டுமல்ல நடைமுறை சாத்தியமற்றது மானும்." 7 என்ற ஜனதிபதியின் ஆணைக்குமூலம் இந்திலையைச் சரியாகச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளது.

உள்ளுராட்சி அரசாங்க அமைப்புப்பற்றி ஆராய்ந்து அறிக்கை சமரிப்பிக்க முறைமொரு ஆணைக்குமூலின் நியமிக்குமாறு இந்த ஆணைக்குமூலினர் தமது அறிக்கையில் சிபாரிசு செய்துள்ளனர். மாவட்ட அபிவிருத்திசபை, மாவட்ட அமைச்சர் முறைமை என்பன வெற்றிகரமான உள்ளுராட்சி அமைப்பினை வழங்க மாட்டாத என்பதை ஆணைக்குமூலினர் உணர்ந்திருக்கிறார்கள் என்பது இதில் இருந்து நாம் அறிய முடிகிறது.

 உண்மையான அதிகாரக்கைமாற்றம் என்பது உறுதியான உள்ளுராட்சி அமைப்பினையே கருதுகிறது பறந்த அதிகாரங்களையும் தொழிற்பாடுகளையும் நிதி ஒகுக்கீடுகளையும் வழங்குவதன் மூலம் உள்ளூர் சார்ந்த சுயவாட்சி

செய்முறையினை வழப்படுத்துவது இன்றே குறிக்கும். மாருக, இங்கு உள்ளுர் அதிகாரக்குறுகள் நீக்கப்பட்டு, மத்திய அரசாங்கத்தோடு நேரடியாகப் பின்கீப்பட்ட - மக்களின் தொல்லின் அடிப்படையில் அமையாத அமைப்புகளால் உள்ளுராட்சி முறையினைப் பிரதியீடு செய்யப்படுவதைக் காண்து கிடைக்கிறோம்.

அடுத்ததாக மாவட்ட அமைச்சர் முறையினையும், மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகளின் அமைப்பு, அவற்றின் அதிகாரங்களும் தொழிற்பாடு களும் என்பனவற்றிடன் இவற்றிற் கிடையிறும் மத்திய அரசாங்கத்தோடும் உள்ள உறவுகளையும் பாரிசீலனை செய்வது எமது ஆய்வின் நோக்கமாகும்.

1978ம் ஆண்டு ஜூன் 22ம் நிகழி மாவட்ட அமைச்சரிகளின் நியமனம் பற்றிச் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட பிரேரணையின் 2ம் பந்தியில் பின் வருமாற கூறப்பட்டுள்ளது : •

"மாவட்ட அமைச்சரிகள் ஜனத்தியால் நியமிக்கப்படுவதுடன் அவர்கள் அரசாங்கப் பாராட்சுமன்றக் குழுவினைச் சேர்ந்த பாராட்சு மன்ற அங்கத்தவர்களில் இருந்தே தொல்லு செய்யப்படுவர்."⁸

மாவட்ட அமைச்சர் முறைமை என்பது விசேஷ மாநில மக்கள் தொல்லின் அடிப்படையில் அமைந்த அதிகாரத்தினைக் கொண்டதலை; மாருக மாவட்ட அமைச்சர் ஜனத்தியினுலேயே நியமிக்கப்படுகிறார் என்பதுவும் அன்றும் அரசாங்கப்பாராட்சுமன்றக் குழுவிலிருந்தே தொல்லு செய்யப்படுகிறார் என்பதுவும் மாவட்ட அமைச்சர் முறைமையானது கீழ் மட்டத்தில் மக்களுக்குப் பதில் கூறவேண்டிய பொறுப்புள்ளதல்ல; மத்திய அரசுக்கே பொறுப்புக் கூறவேண்டுமென்பது இன்றே தொல்லு படுத்துகிறது.

நிர்வாக ரீதியில் நோக்கினால் அதிகாரக்கமாற்றம் என்ற எண்ணக்கருத்திற்கே இது எதிரானதாக அமைவதைக்காணலாம். ஜனத்திய

வளியுறுத்துக்கிற மக்கள் பங்குகொள்ளின்ற ஜனநாயகத் தத்துவத்துக்கே இது முரணக அமைந்துள்ளது.

அரசியல் யாப்பிள் படி அமைச்சரவையைச் சார்ந்த அல்லது சாராத சகல அமைச்சரிகளும் ஜனத்திபதியினுலேயே நியமிக்கப்படுவாரிகள். மாவட்ட அமைச்சர் இந்தி அமைச்சரவையைச் சாராத அமைச்சரான் பிரைக்குள் அடங்குவார். ஜனத்திபதி மாவட்ட அமைச்சரை நியமனம் செய்யலாம் அல்லது மீள் அழகுக்கலாம் என்பது, எந்த மாவட்ட அமைச்சரினாலும் பதவி நியமனமும், அவர் பதவியில் இருக்கக்கூடிய கால அளவும் எவ்வளவு தாரம் குறிப்பிட்ட மாவட்ட அமைச்சர் ஜனத்திபதியுடன் இணக்கமாக நடந்து கொள்கிறார் என்பதிலேயே தங்கி விருக்கிறது. மேலும், மாவட்ட அமைச்சர் பதவியானது அமைச்சரவையிலைச் சேர்ந்த அமைச்சர் அந்தஸ்திலை ஒரு படி குறைவானது, பொருளாதார அபிவிருத்தி தொடர்பான திட்டமிடல் திட்டங்களைக்கம் போன்ற பணிகளை மாவட்ட அமைச்சர் என்ற அந்தஸ்திலை ஒருவர் செய்த கொள்கிறுகிறும்போது அவர் ஈடுபட்டுள்ள நடவடிக்கைக்குப் பொறுப்பு வகுக்கும் தமத்தைச் செல்மட்டத்திலிருந்து அங்கீகாரம் வழங்கும் வரை அவர் காத்திருக்க வேண்டும்.

அமைச்சரவையில் உறுப்பினர்களாயிராத அமைச்சரிகள் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறீர்களைக் கொண்டு அரசியல் அமைப்பு பின்வருமாறு கூறுகிறது:

45.(3) இவ்வுறுப்புரையின் கீழ் நியமிக்கப்பட்ட அமைச்சர் ஒவ்வொரு வரும் அமைச்சரவைக்கும் பாராஜுமன்றத்திற்கும் வாழுப்பாயிருத்தலும், மறுமொழி குறவேண்டியவராயும் இருத்தல் வேண்டும்.

(4) அமைச்சரவையின் எவ்வரேனும் அமைச்சர், அவருக்குக் குறித்தொகைப்பட்ட ஏதேனும் விடயத்துக்குரிய அல்லது பணிக்குரிய ஏதேனும் தத்துவத்தின் அல்லது கடமையை அல்லது ஏதேனும் எழுத்திலாக கட்டத்தினிற்கும் அவருக்கு அளிக்கப்பட்ட அல்லது அவர்மீது சமத்தப்பட்ட ஏதேனும் தத்துவத்தை அல்லது கடமையை, அமைச்சரவையின் உறுப்பினராக இராத ஓர் அமைச்சருக்கு,

கஸ்தில் வெளிப்படும் அறிவிப்பு மூலம் கையளிக்கலாம்; அந்தடன் இந்தப்பந்தியின் கீழ் அவ்வாறு கையளிக்கப்பட்ட அந்தகைய ஏதேனும் தந்துவத்தை அல்லது கடமையை, பிரயோகித்துவம் புரிந்தும், அந்த இவது அமைச் சருகீர்ஸ் சட்டமுறையானதால் இவண்டும்." 9

மாவட்ட அமைச்சர் தொடர்பான வெளி இன் அறிக்கையில் அவரீடுகளுக்கு மேல்மட்டத்திலிருந்து அதிகாராதியில் எத்தகைய கட்டுப்பாடு கொண்டு காணப்படுகிறார் என்பது தெளிவாகக் குறிப்பிடப்படவில் இல். வெளி இன் அறிக்கையில் பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது:

"மத்திய அரசுக்கும் மாவட்டத்திற்கும் இடையில்லோர் இணப்பாக மாவட்ட அமைச்சர் விளங்குவார்" 10 மேலும் மாவட்ட அபிவிருத்திசபைகளின் வரவுசெலவுத்திட்டம் தொடர்பாகக் குறிப்பிடுகிறது அவ்வறிக்கை, "மாவட்ட அமைச்சர்கள் தங்களுக்கு கையளிக்கப்பட்ட பொறுப்புக்களின் அடிப்படையிலேயே வரவுசெலவுத் திட்ட அமைப்பாக்குங்கள் செய்யப்பட வேண்டும். இந்த வருவு செலவுத் திட்டங்கள் அமைச்சரவையினாலும் பாராடு மன்றத்தினாலும் அங்கீகாரத்தைப் பெறவேண்டும்." 11

¶ "வரவுசெலவுத் திட்டங்கள் அங்கீகாரம் பெறுதல்" என்பதை வேறு வாரித்தைகளில் கறுவதானால், மாவட்ட அமைச்சரும் மாவட்ட அபிவிருத்தி சபையும் தமது பிரதேசத்தின் பொருளாதார அபிவிருத்திக்காக ஆக்கிய முழுத்திட்டமும் அமைச்சரவையால் அங்கீகாரம் பெற வேண்டும். இதே பிரச்சினை தொடர்பாக மாவட்ட அமைச்சரின் பொறுப்புகள் பற்றி ஆணைக்கும் கருத்துத் தொகீக்கும் போது, "உரிய அமைச்சரவையைச் சேர்ந்த அமைச்சரிடமிருந்து பெறப்படுகின்ற அறிவுறுத்தல்களுக்கேற்ப, மாவட்ட அமைச்சர் தனது அபிவிருத்தித் திட்டம் பற்றிய முடிவினை மேற் கொள்ளலாம்" எனக் குறிப்பிடுகின்றது.

¶ மத்திய அரசாங்கம் நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் மாவட்ட அமைச்சர்மீது வைத்திருக்கும் மிகவும் இறக்கநான் கட்டுப்பாட்டினை இது புலப்படுத்துகிறது.

மேலும் இந்த மாவட்ட அமைச்சர் தானும் அரசாங்கத்தைச் சேர்ந்த பாரானுமன்றக் குழுவிலிருந்தே தொஷு செய்யப்பட வேண்டுமென்பது மேலும் ஒரு குறுகிய வட்டத்தைக்குள் அதிகாரம் குவிவதையே குறிக்கிறது. இத்தகைய மாவட்ட அமைச்சமுறைமையானது முன் இன்ய அரசாங்கம் அறிமுகப்படுத்திய மாவட்ட அரசியல் அதிகாரி என்ற முறைமையிலிருந்து அடிப்படையில் வேறுபட்டதல்ல. ஆனால் கட்சியில் இருந்ததான் மாவட்ட அமைச்சரைத் தொஷு செய்ய வேண்டுமென்பது அரசாங்கம் அவாவுகின்ற மக்கள் பங்கேற்கிற ஜனாயகத்திற்கு! அல்லது பல்வேறுபட்ட குழுவினாடிடையே அரசியல் இயக்கப்பாட்டி இன் ஏற்படுத்தவதற்கு ஆறு விளைப்பதாகவே முடியும்.

அத்தட்டன், ஆட்சியமைப்பின் அதி உயர் மேல்மட்டத்திலிருந்து கீழ்மட்டம் வரை ஒரே அரசியற்குழுவிடம் அதிகாரங்கள் குவிக்கப்பட்டிருத்தலானது சரிவாதி கார அரசுகளில் காணப்படும் அரசியல் மையப்படுத்தலில் நிலவுகின்ற அபாயகர மான போக்கினையே கட்டிக்காட்டுவதாக உள்ளது. ஜனதிபதியின் ஆணக்குழு இதற்கு எதிராக எந்த ஆட்சேப இனையூம் முன்வகைகளில் இல். அரசாங்கக் கட்சியினச் சேராத பாரானுமன்ற உறுப்பினர்களையும் மாவட்ட அமைச்சர்களாக நியமனம் செய்யும் சாத்தியப்பாடு குறித்து ஆணாயப்பட வேண்டுமென்று ஆணக்குழு தங்களின் முடிவுரையிலே குறிப்பிடுவதோடு சமாதானமடைகிறது. அரசாங்கத்திற்கு முரணு நிலப்பாட்டி இன் வலியுறுத்தமளவிற்கு ஆணக்குழுவும் இந்த அம்சத்தில் அதிகார எதிரான கருத்தடையதாக இருந்திருக்கவில் இல் என்று குறிக்கொள்ள முடிகிறது.

மாவட்ட அமைச்ச முறைமை பற்றிய அமைப்புக்கு முன் இன்ய அரசாங்கம் வகுத்த மாவட்ட அரசியல் அதிகாரிகள் அமைப்பே முன்னேடியாக அமைந்துள்ளது. மாவட்ட அரசியல் அதிகாரிமுறை நலவுடைந்தமைக்கு சட்டபூர்வமான அந்தவித இன்மையும் முறைமை சாராத (informal) தன்மையும் முக்கிய காரணிகளாக அமைந்தன என்பர். பிரதமர் தலைமை அலுவலகத்தின் செல்வாக்கும் முறைமை சாராத அதிகாரமும் புற எல் லைவரை விஸ்தரிக்கப்பட்டதைத் தவிர மாவட்ட அரசியல் அதிகாரி முறைமையானது வேறொன்றுமில் லையென்று கலாந்தி. நீலன் திருச்செல்வம் கூறகிறார். தீர்மானங்களை மேற்கொள்ளும் சிறுபான்மைச் செறிவும் அதிகாரமும் தனிநபாடும் விடப்பட்டமையே மாவட்ட அரசியல் அதிகாரி முறைமை தொல்விழற்றமைக்கு ஏதுவானது என்று அவர் மேற்கூறினார்.

மாவட்ட அமைச்சர் முறைமை பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் அது 'மாவட்டங்களுக்கு தீர்மானம் நிறைவேற்றும் அதிகாரக்கைமாற்றி இன்யும் அதிகாரப் பரவலாக கத்தினையும்' வழங்கவிருக்கிறது என்று கலாந்தி. நீலன் திருச்செல்வம் தனது

அறிக்கையில் குறிப்பிடுகிறார்.

மாவட்ட அரசியல் அதிகாரி முறைமையைவிட எந்த விதத்தில் மாவட்ட அமைச்சருமறைமை முன்னேற்றகரமானது என்புசூஜையத்திற்குரிய தாகும். தனித்த நபர் ஒருவர் இவ்வளவு அதிகாரங்களைக் குவிக்கும் மாவட்ட அமைச்சர் முறைக்கு சட்டபூர்வமாகவும் யாப்புரையாகவும் வழங்கப்பட்டிருக்கும் அங்கீகாரமானது முன் இன்றை நிலையைவிட மோசமா. ஆனால் அதிகாரக்கைமாற்றம் என்ற கோட்பாட்டிற்கே அடிப்படையில் எதிரானதுமாகவே காணப்படுகிறது.

இனி, அபிவிருத்தி சபைகளின் அமைப்பினை ஆராய்வோம். அபி விருத்தி சபையின் அமைப்புப்பற்றி சௌரை அறிக்கை பின்வருமாறு கூற கிறது :

(+) "ஓவ்வொரு மாஷட்டத்திற்கும் ஓவ்வொரு அபிவிருத்திசபை அமைக்கப்படும்; அதற்கு மாவட்ட அமைச்சரே தலைமை தாங்குவார்"

"அபிவிருத்தி சபையானது மாவட்டத்தின் பாரானுமன்ற உறுப்பினர் கணுடன், உள்ளுராட்சி அமைப்புப் பிரதிநிதிகள், ஐஞ்சிபதியால் நியநிக்கப் பட்டோர் ஆசியோரில் பத்துக்கு மேற்படாத அங்கத்தவர்களைக் கொண்ட தாழும் அமையும்". 12

① வெளி இன் அறிக்கையின் படி அரசாங்கம் மாவட்ட அபிவிருத்தி சபையை அதிகாரப்பரவலாக்கப் பரிசோத இனில் ஒரு புத்தாக்கம் என்ற கூறுவது வேடிக்கையானது. மாவட்ட அபிவிருத்தி சபையின் முக்கீய உறுப்பினரான மாவட்ட அமைச்சர் அரசாங்கத்தின் பூரணமான கட்டுப்பாட்டிற்குள் இருந்தும், வேறும் பல உறுப்பினர்களும் அரசாங்கத்தால் நியமிக்கப்படும் நிலைமையில் அதிகாரப்பரவலாக்கத்திற்கு இடமேயில் இல். மேலும் மாவட்ட சபையில் அரசாங்கத்தினை ஆதாரிக்கும் குழுக்களைக் கையே மேலோங்கி நிற்கும். உள்ளுராட்சி மன்றப்பிரதிநிதிகளும், பாரானுமன்ற

உறுப்பினர்களும் தத்தம் மாறுபட்ட அரசியற் கொள்கை காரணமாக அரசாங்க சார்புக் குழுவின்மூன்று எப்போதும் சிறுபாள்மையினராக இருப்பதற்கு வாய்ப்பு அதிகமுண்டு. சகல அதிகாரங்களையும் கொண்ட மாவட்ட அமைச்சரை அரசாங்க கம் மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைத்த லைவராக நியமித்த பின்பு, அரசாங்கத்தால் நியமிக்கப்பட்டவர்கள் அபிவிருத்தி சபையில் இடம் பெற வேண்டிய அவசியமில் இல.

ஜனதிபதி ஆணைக்கும் அரசாங்கம் மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைக்கு அங்கத் தவர்களை நியமிக்கும் கொள்கையை வெளிப்பாக யார ஓ'ர்சாரினாத போகிலும் பொறுத்துரீதலில் அடிப்படையில் அபிவிருத்தி சபைக்கென தொழுசெய்யப்படும் பிரதிநிதிகள் அதில் இடம்பெற வேண்டுமென்று தகவுரை அளித்திருப்பது குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

அடுத்த நாம் மாவட்ட செயலாளர், மாவட்ட நிர்வாகக்கும் ஆசியவற்றின் தன்மைகளை ஆராய்வது அவசியமானது.

மாவட்ட செயலாளர் பற்றி வெளி இள அறிக்கை பின்வருமாறு கூறுகிறது.

(9) ஒவ்வொரு மாவட்ட அமைச்சருக்கும் ஒரு செயலாளர் இருப்பார்; இச்செயலாளரே அம்மாவட்டத்தின் நிறைவேற்றல் அதிகாரமுடைய தலைவராக, மாவட்ட அமைச்சரின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கடமையாற்றுவார். இவர் அமைச்சரவையைச் சேர்ந்த ஒர் அமைச்சரின் மேலதிக செயலாளருக்குரிய அடை நிலைய உடையவராவார். இவர் ஜனதிபதியினுல் நியமிக்கப்படுவார்.

(6) மாவட்ட அமைச்சரின் செயலாளரே இச்சபையின் செயலாளராகவும் இருப்பார்.

(10) ஒரு மாவட்டத்தில் உள்ள மாவட்ட அமைச்சரின் கவன எல் லைக்குள் வரும் வேலைகள் யாவும் மாவட்ட அமைச்சரின் செயலாளர் மூலமாகவே நடைபெறும். ¹³

மாவட்ட அபிவிருத்திசபை செயலாளராக இயங்குவதற்கு மாவட்ட அமைச்சரின் செயலாளராகவும் விளங்குவதோடு அவரும் ஜனதிபதியினுலேதான் நியமிக்கப்படுவார். இவர் மாவட்ட அமைச்சருக்கு மட்டுமே பொறுப்புள்ளவராக இருப்பார்.

இவந் மீது அபிவிருத்திசபைக்கு எந்தவிதக் கட்டுப்பாடும் இல்லை. மான்ட்ட மட்டத்தில் அதிலையர் அதிகாரபீபதவியை வசிப்பவராயும் மாவட்டத்தில் உள்ளத செல்வாக்கு மிக்கவராயும் இவரே தீகழ்வார். ஆனாக்குமுவானது மாவட்டத்தின் கணக்காயிவுஅதிகாரியாக; இவரையே நியமிக்கின்றது. மாவட்டத்தின் அபிவிருத்தித் திட்டம், திட்டமுலாங்கம் தொடர்பான சகல தகவல்களும் இச்செயலாளரின் அவுவலகத்திலேயே திரட்டி வைக்கப்படும்.

வெளி இன அறிக்கை மாவட்ட நிர்வாகக் குழுபற்றி எந்தவிதமான

கருத்தும் தொரிக்கவில்லை. திட்ட அமுலாக்கத்தின்போது ஏற்படும் விசேஷ தேவைகளைக் கருதி சில நிர்வாகக் குழுக்களை அமைத்துக் கொள்ளலாம் என்று வெளி இன அறிக்கை கூறுகிறது.¹⁴ ஜனத்தியின் ஆண்க்குமுவானது நிரந்தர நிர்வாகக்குமுவினை அமைக்குமாறு சிபாரிசு செய்திருப்பதுடன் இக்குமுவிற்கான அங்கத்தவர்கள் அபிவிருத்தி சபையில் இருந்து மாவட்ட அமைச்சரால் தொரிய செய்யப்பட்டு அவரே இக்குமுவின் தலைமைப் பொறுப்பையும் ஏற்ற நடத்தவார். இந்த நிர்வாகக்கும் மாவட்ட அபிவிருத்தி சபையைவிட மாவட்ட அபிவிருத்தித் திட்டத்தினை உருவாக்குவதில் குடியபங்கினிலை வகிக்கும்.

இந்த அமைப்பு முறையானது மான்ட்ட அபிவிருத்தி சபையில் மாவட்ட அமைச்சருக்கு எதிரான சக்திகளை வெளியில் நீக்கி, மாவட்ட அமைச்சர், மாவட்ட செயலாளர், நிர்வாகக் குழு, என்ற ஜனத்தியின் சிறப்பாண்மைக்கு மிகவும் விசுவாசமாக இயங்குகின்ற ஓர் உள்வட்டத்தினை உருவாக்குவதற்கு ஒரு பூரியும் ஆபத்தும் இல்லை காணப்படுகிறது.

மாவட்ட அமைச்சருக்கும் அபிவிருத்தி சபைத்தும் இடையிலான தொடர்புகளும் அவற்றிற்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்களும் தொழிற்பாடுகளும் நமது ஆய்விற்கு உரியனவாகும்.

அபிவிருத்தி சபைக்கு மாவட்ட அமைச்சரே நலைமை வசிப்பார். அவருக்குத் துணையாக மாவட்ட செயலாளரும், நிர்வாகக்குமுவும் உதவி

செய்யும். அபிரித்தி சபைக்கு மாவட்ட அமைச்சர் தலைமை தாங்குவதற்கு கலாந்தி நீலன் திருச்செல்வம் ஆட்சேபம் தொரிக்கிறார்.

"விசார ஜிக்காய் விடயங்களில் எதிர்பார்க்கப்படும் திட்டமானது அரசியல் அதிகாரத்தை ஓரிட்டத்திற் குவிக்கும் திட்டமல்ல. அதிகாரப்பள்ளுக்கப்படுத்த லையும் பிரதேசங்களுக்குத் தீர்மானங்களை மேற்கொள்ளும் அதிகாரம் வழங்கப்படுத் தலையுமே கருத்திற்கு : தனிநபர் ஒனுவாடம் அதிகாரம் அமைந்திருப்பதற்குப்பதிலாக, தீர்மானம் மேற்கொள்ளும் கூட்டி ஜிந்த அமைப்பொன்றையும், கூட்டுப் பொறுப்புத்தய அரசியல் நிறைவேற்று அமைப்பையுமே வேண்டி நிற்கிறது" 15

அபிரித்தித் திட்டத்தினதை தயாரிப்பதில் மாவட்ட அமைச்சர் ஈடுபடுவத ஜாதீ தவிர்த்து, மாவட்டத்தில் மத்திய அரசாங்கத்தின் நடவடிக்கைகளை ஒருங்கிணக்கும் முகவராக அவர் செயற்பட வேண்டுமென்ற கலாந்தி நீலன் திருச்செல்வத்தின் ஆலோசனை ஆஜிக்கூரியின் பிற குழுவினர்களுக்கு இசைவானதாக இல்லை. கலாந்தி நீலன் திருச்செல்வத்தின் இந்த சிபார்சு மாவட்ட அமைச்சருக்கும் அபிரித்தி சபைக்கும் இடையில் அதிகாரப்பிரிவினை ஏற்பட வழி வகுப்பதான் மாவட்ட அமைச்சரையும் அபிரித்தி சபையினையும் ஓரளவு சமத்துவமான தளத்தில் நிறுத்த முடிகிறது. மத்திய அரசாங்கத்தின் நேரடிக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் இயங்கும் ஒரு தனிநபரிடம் சகல அரசியல் அதிகாரங்களும் குவிவதைத் தடுக்கவும் இது தூண்டியும். தொரிக் செய்யப்பட்ட தலைவரர்க் கொண்டியங்கும் அபிரித்தி சபைக்கே திட்டமிடும் முழுப்பொறுப்பும் வழங்கப்படவேண்டும் என்றும் திட்டஞ்சுலாக்கம் தொடர்பான அதிகாரங்கள் மாவட்ட அமைச்சருக்கும் நிர்வாகக் குழுவுக்கும் வழங்கப்படவேண்டும் என்ற கலாந்தி. நீலன் திருச்செல்வம் சிபார்சு செய்கிறார். ஆனால், மாவட்ட நிதி ஒகுக்கீட்டிலும், திட்டத்தினை அங்கீகாரிப்பதிலும் மாவட்ட அமைச்சருக்கு சகல அதிகாரங்களும் உள்ள நிலைமையில் மாவட்ட அமைச்சருக்கும் அபிரித்தி சபைக்கும் இடையிலான அதிகாரப்பிரிவினையில் அதிக அர்த்தம் எதுவுமில்லை என்றே கூற வேண்டும்.

மாவட்ட அமைச்சருக்கும் அபிவிருத்தி சபைக்கும் இடையிலான அதிகாரங்கள், தொழிற்பாடுகள் ஆகியவற்றிற்குத்திட்டவட்டமாக வேறுபடுத்துவதில் வெள்ள அறிக்கை வெறுமையானதாக இருக்கிறது.

இந்த வெஷ்டமயினச் சுட்டிக்காட்டும் கலாநிதி நீலன் திருச்செல்வம், மாவட்ட அமைச்சரும் அபிவிருத்தி சபையும் இரண்டு எதிர் முகாம்களில் இருந்து - அதாவது, மத்திய அரசாங்கத்திடமிருந்தும் மக்களிலுமிருந்தும் அதிகாரங்களைப் பெறகின்ற போதும் இரண்டு அமைப்புக்களுமே ஒத்த தொழிற்பாடுகளையே கொண்டிருப்பது போலத் தொல்து சரிற சிக்க லை ஏற்படுத்துகிறது என்கிறார். இரண்டினாலும் தொழிற்பாடுகளில் திட்டவட்டமான வேறுபாடுகளைக்காணமுடிவதில் லையாயினும், அவற்றின் அதிகாரங்கள், ஆகி பத்திய எல்லை என்பன தெளிவாகவே வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆ ஸ்கெக்குமூவின் அறிக்கை மாவட்ட அமைச்சருக்குரிய அதிகாரங்களை உறுதிப்படுத்தவதில் பெரும் அகிக்கறை காட்டியிருப்பது இயல்பானதே.

பன்முகப்பட்டுத்தப்பட்ட வரவுசெலவுத்திட்டமும் மாவட்ட அமைச்சரின் பொறுப்பிலேயே விடப்பட்டுள்ளது, ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் உள்ள குடிமக்களின் எண்ணிக்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டே அம்மாவட்டத்திற்கான நிதி ஒதுக்கீடு தற்போது மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகிறது. இவ்வாறு இயந்திரீக்மாக நிதி ஒதுக்கீடு மேற்கொள்ளப்படாமல் மானட்டத்தின் தேவையைக் கணக்கில் எடுத்து, அதன் அடிப்படையிலேயே நிதி ஒதுக்கீடு செய்யப்பட வேண்டும். என்ற ஆ ஸ்கெக்குமூ வலியுறுத்துகிறது. கோட்பாட்டளவில் ஜித மிகவும் நியாயமாகத் தெளிப்பட்ட போதிலும் நடைமுறைப்படுத்தலில் இது ஸ்பிரயோகம் செய்யப்படுவதற்கு திறைய இடமிருந்து. குறிக்கப்பட்ட மாவட்டத்தின் தேவைகள் எவ்வ என்று மத்திய அரசின் மட்டத்தில் தீர்மானம் மேந்தகொள்ளப்படும் போது, மாசியல் குறுக்கீடுகளும் குறுகிய இளாதியிலான உந்துதல்களும் இத்தீர்மானங்களை உருவாக்க அடிப்படைகளாக அமையலாம்.

என்ற தமிழ் மக்கள் கருதுவதற்கு கடந்த கால வரலாறு நிறையவே இடமளிக்கிறது.

மாவட்ட அபிரித்தின் திட்டத்திலே உருவாக்குவது முழுவதும் மாவட்ட அமைச்சரையும் நிர்ணயக்கக் குழுவையும் சார்ந்ததாகும். சாதாரணமாக, ஒரு திட்டம் பின்வரும் கட்டங்களுக்கூடாகத்தான் இருக்கிறது அங்கீராத்தைப் பொறுத்து. முதலில், மாவட்ட அமைச்சரும் நிர்வாகக்கு குழுவும் திட்டத்தினை தயாரித்து ஆலோசனைக்காக அபிரித்தி சபைக்கு சமர்ப்பிக்கிறது. அத்திட்டத்திற்கு அபிரித்தி சபையானது சில திருத்தங்களையோ, தீர்மானங்களையோ கொண்டு வரும். பின்னர், "மாவட்ட அமைச்சரும் அவரது நிர்வாகக்குமுடிவும் அபிரித்தி சபையின் தீர்மானங்களைக் கருத்திற் கொண்டு ஆந்த அபிரித்தின் திட்டத்தினை மாற்றியமைக்க முடியும்."¹⁶ திட்டத்தில் ஏதாவது திருத்தங்கள் கொண்டு வேண்டுமென்று அபிரித்திசபை வேண்டினாலும் அதனைக் கட்டாயம் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் மாவட்ட அமைச்சருக்கு இல்லை. மாவட்ட அமைச்சர் மத்திய அரசுக்கு மட்டுமே பொறுப்பாளவர்; மாவட்ட அபிரித்தி சபைக்கு அமைச்சர் மீது எந்தக் கட்டுப்பாடும் விதிக்கழுதியாகும். அபிரித்தி சபையின் அதிபதித்திய எல்லைக்குப் பூரணமாக அப்பாற்கட்ட நிலையிலேயே மாவட்ட அமைச்சர் காணுப்படுகிறார். மேலும், நிட்ட அமுலாங்கம் அதைத்தும் மாவட்ட அமைச்சரின் கையிலேயே தங்கியுள்ளது. உண்மையின் நமைமுறையில், மாவட்ட அபிரித்திசபையானது குடிய பட்சம் ஒரு ஆலோசனைச் சபையாக மட்டுமே இயங்கமுடியும். அபிரித்தி சபைக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்கள் இதனையே தெளிவு படுத்துகின்றன. மாவட்ட அபிரித்தி சபையானது கீழ் மட்டத்திலிருந்து திட்டம் பற்றிய கருத்துக்கள், தீர்மானங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு அவற்றை மாவட்ட அமைச்சருக்கு கூறப்படுகின்றது. திட்டத்தினை ஏற்றுக் கொள்வதா? நிராகரிப்பதா? என்பது மாவட்ட அமைச்சரின் கையிலேயே தங்கியுள்ளது. மாவட்டத்தில் அரசாங்க நடவடிக்கைகள் பற்றி ஆலோசனை கூற அல்லது அவை பற்றி பிரதிநிதித்துவம் செய்யும் பங்கினையே மாவட்ட அமைச்சருக்கூடாகமாவட்ட

அபினிருத்தி சபைகள் ஆற்றும் நிலைமையே காணப்படுகின்றது.

மேலும் மாவட்டத்தின் நடவடிக்கைகளை நிற்று முறையில் இயைபு
படுத்தும் முகமாக, பொருத்தமானால், தற்போது அரசாங்க அதிபர்
கொண்டுள்ள எந்த அதிகாரத்தினையும் மாவட்ட அமைச்சருக்கு வழங்க
சிபாரிசு செய்யும் ஆணைக்குமுனின் அறிக்கையானது மாவட்ட அமைச்சரின்
கையில் சகல அதிகாரங்களும் செறிவாகக் குவிக்கப்படுவதையே வலியுறுத்
துகின்றது.¹⁷ ஆகவே, மாவட்ட மட்டத்திற்குத் தீழாக உள்ள சகல
அரசாங்கத் திணைக்களங்களும், அரசுக்கூட்டுத்தாபனங்களின் கிளைகளும்
மாவட்ட அமைச்சருக்குக் கீழேயே வருகின்றன.

ஆனால், மாவட்ட அமைச்சர் தனக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்களைக் கொண்டு எந்த நடவடிக்கையினையும் மேற்கொள்ளும் அமைச்சரவையின் பூரண அங்கீகாரத்தைப்பெற வேண்டும். பொருளாதாரத் திட்டம், வரவுசெலவுத் திட்டம் என்பன அமைச்சரவையின் அங்கீகாரம் பெறப்பட வேண்டியனவாகும்.

"மாவட்ட அமைச்சர், உரிய அமைச்சரவையைச்சார்ந்த அமைச்சர் வழங்கும் அறிவுறுத்தல்களுக்கிணங்கலே திட்டம் பற்றிய இறுதித் தீர்மானத்தின் மேற்கொள்வார்."¹⁸ மேலும், நிதெந்த விவகாரங்கள், செயற்பாடுகளை மாவட்ட அமைச்சரின் கீழ் விடுவது என்பதையும் எவ்வெவ்றை மத்திய அரசு கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பதையும் ஜனத்திடியே தீர்மானிப்பார்.¹⁹ மாவட்ட அபினிருத்தி சபையின் செயற்பாடற்ற நிலையை இவை தெரிவுபடுத்துகின்றன.

உள்ளுராட்சி அமைப்புக்களின் தோல்விக்கு அவற்றுக்குப் போகுமான மூலங்கள் ஒதுக்கீடு வறங்கப்படாமல்யும், தமக்குத் தேவையான நிதியினச் சேகரித்துக் கொள்வதற்கு சட்டபூர்வமான அதிகாரப்பலமின்மையும் முக்கிய காரணங்கள் என்ற நாம் ஏற்கனவே பார்த்திருக்கிறோம். இந்தப் பிரச்சினைக்கு

நன்ற அறிக்கையில் குடியளவு அழுத்தம் கொடுத்திருப்பதன் மூலம் கலாந்தி. நீலன் திருச்செல்வம் இப்பிரச்சினையின் முக்கிய பரிமாணங்களாக இருத் தொட்டுக்காட்டியிருக்கிறார்.

மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைக்கு இந்தகைய அதிகாரங்களை வழங்குவது பற்றி ஆக்கும் போகிற போக்கில் குறிப்புக் குறகின்றதே தவிர திட்டவட்டமாக எதுவும் குறவில்லை. தனிச்சட்டங்களை ஆக்குகின்ற உரிமையும் நிதியீட்டம் செய்யும் அதிகாரமும் மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைக்கு வழங்கப்படுமானால் தந்தோதைய அவை நிலையில் இருந்த தனை ஒரளவு கெளரவும் பெற அவை வழி வருப்பதாக இருக்கும்.

"பாராஞ்மன்றத்தின் அங்கீகாரத்துக்கு உட்பட்ட, தனிச்சட்டவாக்கு அதிகாரங்களுடன் கூடிட ஆண்ட அமைப்பொன்றுக அபிவிருத்தி சபை இருக்க வேண்டும். வரிகள் விழித்த கடன்கள் பெற அவற்றின் வருமானங்களில் முதலிட சுபைக்கு நியதிசீச்சட்டஅதிகாரம் வேண்டும்" என்ற நீலனிச்சுறுகிறார்.²⁰

ஜனப். ஏ. ஸி. எம். அமீரி, ஜனப். எம். ஏ. அசீஸ், ஆகியோர் இருவரும் கூட்டாக வளியிட்டுள்ள அறிக்கையில், ஆக்குமுவின் அறிக்கையைவிட ஒரு படி மேலேபோய் அபிவிருத்தி சபைக்கு எந்தவிதமான சட்டமியற்றும் அதிகாரமோ, சட்டபூர்வமான அந்தன்தோ வழங்கப்பட வேண்டிய நிலை என்ற திட்டவட்டமாகத் தொழில்களினர்.

"அபிவிருத்தி சபைக்கும் கானியையும், சொத்தையும் சொந்தமாக்கிக் கொள்ளும் ஏதேனும் தேவை இருப்பதாக எமக்குத் தொயிலில்லை. அதன் கூட்டங்களை நடத்துவதற்குத் தேவையான கட்டிடங்களைக் கட மாவட்ட அமைச்சரும், செயலாளரும் பெற்றுத்தர முடியும். அபிவிருத்திசீச்சுப்பக்கு அதன் உத்திரையாகத்தோக்கும் ஆறியர்களும் இருக்கவேண்டிய அவசியமுமில்லை..... ஒரு அபிவிருத்தி சபைக்கு ஏதேனும் பணம் திரட்டும் தத்துவம் கையளிக்கப்படவேண்டிய அவசியத்தை எம்மாலீ காணாதியவில்லை..... எனவே, அபிவிருத்தி சபைக்குக்கு வருமானத்தை வாஸித்திப்பு மூலம் அல்லது நிதிநிறுவனங்களிடமிருந்து கைமாற்றுக்கப்

பெறவோ தத்துவம் அளிக்கப்பட வேண்டும் என்ற யோசனையை நாம் ஆகரிக்கும் நிலையில் இல் லை²¹ என்று அவர்கள் மேலும் கூறி உள்ளனர்.

அபிவிருத்தி சபைகள் பற்றிய மேற்கண்ட பருப்பாயிலிருந்து நாம் பின்வரும் முடிவிற்கு வருதல் சாத்தியமாகும்:

அ. குடியளில் மத்தியப்படுத்தப்பட்ட - அதிகாரங்கள் குறிந்த மத்திய அரசால் நியமிக்கப்பட்டவரைத் தலைவராகக் கொண்டிரும்,

ஆ. மக்களின் பிரதிநிதிகளைக் கொண்டதாய் - குடிய பட்சம் ஒரு ஆலோசனைச்சபையாக மட்டுமே செயறிபடக் குடியதுமான மாவட்ட ரீதி யில் அமைந்த ஓர் அமைப்பின் உருவாக்கமே மாவட்ட அபிவிருத்தி சபையாகும்,

உள்ளுர் மட்டத்தில் மக்களில் சுயசாரிபினச் சாரிந்த ஆட்சியிலைக் கொண்டு நடாத்தும் அதிகாரங்கள் உண்மையில் வழங்கப்படவேண்டிய உள்ளுர் ஆட்சிநிறுவனங்கள் பூரணமாகப் புறக்கணிக்கப்பட்டிருப்பதானது அரசாங்கம் பிரகடனப்படுத்தியுள்ள அதிகாரக்கைமாற்றம் பற்றிய தத்துவத்தின் அடிப்படையே ஜயுறவு கொள்ளத்தான்தியுள்ளது.

உள்ளராட்சி அமைப்பிற்குப் பொறுப்பாக மத்தியில் இருந்த அதிகாராக இள நியமிக்கும் இம்முறையானது பிரான்சிய அமைப்பினச் சாரிந்த ஜனநாயக முறைப்பங்கு பற்ற லை ஆதாரமாகக் கொண்டு காணப்படுகிறது. பல்வேறு ஆபிரிக்க, லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளில் குறிப்பாக, ஜவாகோஸ், சாந்தியரசு, சென்றிரி போன்ற நாடுகளில் இந்த முறையே பின்பற்றப்பட்டுள்ளது.

மக்களும் ஜனநாயகத்தில் பங்கு கொள்ளும் வேறு எந்த மாதிரிகளையும் விட பிரான்சிய மாதிரியானது பெருமளவு மையப்படுத்தப்பட்ட ஒன்றாகும். அதிகார மையப்படுத்த லை பெருமளவு அனுபவிக்கவிரும்பும்.

அரசாங்கங்கள் இத்தகைய அமைப்புக்கு ஈப் பிஸ்பற்றுவது அவற்றுக்கு மிகவும் வசதியானது.

(+) இனி, அரசாங்கம் பிரகடனப்படுத்தியுள்ள அதிகாரங்களுமாற்றம் பற்றிய தொள்கைக்கும் மாவட்ட அபிரிகுத்தி சபையின் தோற்றப்பாட்டிற்கும் இடையி-லான முரண்பாடுகளை நோட்குவோம்.

முதலாவதாக, தேசிய ரீதியில் 1977 அரசியல் யாப்பிற்குடறக்கூடும்,

நாட்டின் நாளாந்த அரசியல் நடவடிக்கைகளுக்குடறக்கூடும் உச்ச மட்டத்தில் மையப்படுத்தப்படுவதையும், ஜனதிபதி என்ற நாட்டின் அதியுரை நிர்வாகியின் கையில் அதிகாரங்கள் குலிக்கப்படுவதையும் காண்கிறோம்.

இத்தகைய தீவிர அதிகார மையவாகீகம் நடைமுறையில் நிலுவுக்கையில் மற்றெலு முனையில் அதிகாரங்களுமாற்றம் என்பது முரண்பாடானதும், நடைமுறை சாத்தியமற்றதமானதும்.

இரண்டாவதாக, அதிகாரங்கள் கூடிய ஜனதிபதியினாலும், அந்த ஜனவிளை அறிறப்போன பாராடுமென்ற, அமைச்சரவை அமைப்பினரும் மாதிரியானது இங்கு மாவட்ட அமைச்சருக்கும் மாவட்ட அபிரிகுத்தி சபைக்கும் இடையிலான தொடர்பின் மூலம் மாவட்ட ரீதியில் மேல்மட்ட அமைப்பின் மற்றுமொரு கண்ணுடிவிம்பமாகத் தொங்க ஜனக்காணலாம்.

மூன்றாவதாக, மாவட்ட மட்டத்தில் சில கடமைகளுட் தொழிற்பாடுகளும் கையளிக்கப்படும் அதே நேரத்தில் மத்தியாறாளின் பூரணான கட்டுப்பாடும் பேணப்படுவதனை நாம் அவதாளிக்கலாம். மக்கள் ஜனநாயகத்தில் பங்கு கொள்ளுதல் கோட்பாடு என்பது அடிமட்ட நிலையில் அதிகாரம் பற்றிந்தாளிக்கப்படுவதனையே கருதுகிறேன். மாவட்ட அபிரிகுத்தி சபைக்கு எந்த ஊழியரான அதிகாரமும் இல்லை என்ற உண்மையானது அதிகாரம் அடிமட்ட நிலையில் கைமாற்றப்படுவதனை சாத்தியமே அற்றதாக்கி விட்டது. மாவட்ட நிலையில் பொருளாதாரத் திட்டம் தயாரிப்பது தொடர்பாக ஒரு ஜனக்குழுவும் அரசாங்கங்கள் கொண்டுள்ளன

நிலைப்பாட்டில் இருந்து இது தெளிவாகிறது. மக்கள் தங்கள் தேவைகளுக்கு குரலெழுப்பி அவற்றை ஜனநாயக ரீதியில் பெற்றுக் கொள்ளத் தக்கதான் ஒரு அமைப்பின் அரசாங்கம் உருவாக்கவில்லை. உண்மையில், மக்களின் அடிப்படைத் தேவைகள் எவ்வள்பதை மேலெழுந்த வாடிபாக "மதிப்பட" முனைகிற மத்திய அதிகாரத்துவ முறைமன்றை இங்கு வலியுறுத்தப்படுகிறது. அபிவிருத்தி என்பது உண்மையில் அர்த்தமுள்ளதாக அமையவேண்டுமானால் அந்த அபிவிருத்தியின் சிற்பிகள் அடிப்படையில் மக்களாக அமைதல் வேண்டும். ஆனால், ஆணைக்குமுள்ள அறிக்கையோ மாவட்ட அபிவிருத்தித் திட்டத்தில் பங்கு கொள்ளப்போகின்ற அதிகாரிகளுக்கு பறிற்சி வழங்கப்படுவத இன்றும், 'திட்டமிடல்', 'திட்ட கருவாக்கம்' தொடர்பான நூல்களை அம்சங்களையுமே பெருமளவில் வலியுறுத்துகிறது, உண்மையில், முன்றும் உலக நாடுகளின் பெருமேக்கு எண்க்குறித்தக்கூடு - 'மேல்மட்டத்திலிருந்து திட்ட மிடும்', போக்கிலிருந்து விவசாய செல்களிற்கு எந்த அறிகுறியையும் இந்த அறிக்கையில் காணமுடியவில்லை.

கோட்பாட்டு ரீதியிலும் 'அதிகாரக்கைமாற்றம்' என்பது 'உள்ளூர் மட்டத்திலான சட்டுப்பாடு' என்ற கருத்தோட்டத்திற்கு மாற்றாகும். அதாவது, அதிகாரக்கைமாற்றம் என்றும் போது அதிகாரம் மத்தியில் குவிந்துள்ளது என்பதும் அதிகாரம் மேலிருந்து கீழ் நோக்கிப் பாய்கிறது என்பதும் அங்கீகாரிக்கப்படுகிறது. மாவட்ட அபிவிருத்தி சபை என்பது இந்த அர்த்தத்தில் கூட அதிகாரக்கைமாற்றத்தினைப் பிரதிபலிக்க வில்லை. மாவட்ட அமைச்சரும் மாவட்ட அபிவிருத்தி சபையும் கீழ்மட்ட நிலைக்கும் தேவை மட்டத்திற்கும் இடையில் இடைந்தரமட்டத்தில் அதிகாரச் செறியும், அதிகாரமையமாத்தலும் சேர்ந்த மற்றுமொரு வட்டத்தின் உருவாக்குகிறது. அடிமட்டத்திலிருந்து எழுகின்ற எந்தக் கோரிக்கையையும் அல்லது நடவடிக்கைகளையும் அழித்துவிடவும் இந்த அதிகாரநிலை இடமளிக்கிறது.

இந்த அதிகார மையவாகீக அமைப்பு மேல்மட்டத்திலிருந்து நகர்ந்த சீழ் மட்டத்திற்குக்கூட்டவாக வந்திருப்பது சுரண்டல் நிலையினத் ராந்தப்படுத்தவும் உதவும்.

¹ முன்னரே குறியுள்ளது போன்ற ஆபிரிக்கா, லந்தீன், அமெரிக்கா போன்ற சர்வாந்திகார ஆட்சிகாண்ட நாடுகளில் மையப்படுத்தப்பட்ட உள்ளூர் ஆட்சி அமைப்புகள் நடைமுறையில் உள்ளன. மலேசியாவிலும் இத்தகைய அதிகார முமத்து உள்ளுராட்சிமன்ற அமைப்பினைக் காணலாம். 1976ம் ஆண்டில் மலேசியாவில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட உள்ளுராட்சிமன்றத் தீர்த்திருத்தத்தின் மூலம் உள்ளுராட்சி அமைப்பின் மீது அரசாங்கத்தின் நேரடிக்கட்டுப்பாட்டிற்கும், நேரடி அதிகாரிகள் நியமனத்திற்கும் வழிவகுக்கப்பட்டது.²² இத்தகைய நிலைமையே இலங்கையிலும் உருவாவதற்கு ஆண்க்குழுவின் அறிக்கை வழிவகுத்தான்னு.

* இந்த மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகளோடு நமிழ் மக்களின் பிரச்சனைகளும் தீர்வுகளும் சம்பந்தம் கொண்டிருப்பதான் கருத்து நமிழ் மக்களின் மத்தியிலும் அரசாங்கத்தின்மத்தியிலும் நிலவுவதால் தான் இன்று இது பற்றி அதிகமாக சர்ச்சை செய்யப்படுகிறது. ஆண்க்குழு உறுப்பினர்களான ஜனப். ஏ. வி. எம். அமீர், ஜனப். எம். ஏ. அசீல் ஆகியோர் ஆண்க்குழுவிற்கு பொறுமக்களிடமிருந்து வந்த அறிக்கைகளைப்பற்றி பலர் நம்பிக்கையுடனும் பலர் பலவிதமான பயண்களுடனும் தமிழ்நாட்டின் தொடர்பு கொண்டிருப்பதாக குறிப்பிட்டிருக்கிறீர்கள்.²³

ஆண்க்குழு இப்பிரச்சனை பற்றிப் பேசுகையில், தமது அறிக்கையின் முதல் அத்தியாயத்திலேயே, "எமக்கு வந்த கருத்துக்களில் சில , நாம் ஒரு தனி நாட்டிற்கான கோரிக்கையாக வெளிப்பட்ட இனப்பிரச்சனைகட்டு நேரடித் தீர்வு காண்பதிலோ அல்லது அதுணை நியாயப்படுத்தும் விசாரணைகளிலோ ஈடுபட்டுள்ளோம் என்ற நம்பிக்கையைப் பிரதிபலிப்பதாய் உள்ளது. இந்த முயற்சியானது திட்டவட்டமாக அத்தகைய எந்தப் பிரச்சனைகளுடனும் பங்கு கொள்ளும்

நோக்கம் கொண்டதல்ல என்ற ஆரம்பத்திலேயே குறவு பொருந்த மானதாகும் 24 என்ற குறகிறது.

முதலாவதாக, மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகள் தமிழ்ப்பிரதேசங் கஞ்சிகு மாந்திரம் வழங்கப்படுவதல்ல. இத்திட்டம் இலங்கையில் 24 மாவட்டங்களிலும் அமுலாகீகப்படும். ஆகவே, இத்திட்டம் நமிழான் பிரத்தியேகப் பிரச்ச ஈக ஈாத் தீர்க்க உதவுமெனக் கருதுவது பிழையானது. எனவே, மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகளுக்கும்தயிழ் மக்களின் பிரத்தியேகப் பிரச்ச ஈககுஞ்சும் எந்த சம்பந்தமுமில்லை.

அடுத்து உள்ளுராட்சி மட்டத்தில் மக்களின் பங்குபற்ற இல அதி காக்கசெய்து, அதன்மூலம் அடிமட்ட நிலை மக்களிடையே பொரு ணாதார வளர்ச்சியைத் தூண்டுவதற்காகவே மாவட்ட அபிவிருத்திசபைகள் அமைக்கப்படவிருக்கின்றன என்ற அரசாங்கம் கொள்கைப்பிரகடனம் செய் துள்ளது ஆனக்குமுவிள்ளரோ, மாவட்ட அபிவிருத்திசபைத் திட்டமானது உள்ளுராட்சி பற்றியதமல்ல என்ற நிட்டவட்டமாகத் தெளிய படுத்தியுள்ளனர். எனவே, மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகளுக்கும் உள்ளுராட்சி அமைப்பிற்கும் எந்த சம்பந்தமுமில்லை. ; .

அதிகாரக்கைமாற்றம் அல்லது அதிகாரப்பறவலாகீகம் என்பத இன அதன் அளவில் சுயமாகத் தீர்மானிக்க முடியாது. அதிகாரக்கைமாற்றத்தின் விஸ்தரிப்பானது குறக்கப்பட்ட சூழ்நிலையில் ஒரு நாட்டின் சமூக, அரசியல், பொருளாதார நிலைமைகளுடன் அப்போது நிலவு சிற்ற நிர்வாக இயந்தியத் தெயும் கருத்தில் கொள்கே நிர்ணயிக்கப்பட வேண்டும் என்று கலாந்து. வி.கணேசலிங்கம் குறவு இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. 25 ஆனால், ஆனக்குமுவிள்ளரோ நாட்டின் அல்லது பிரதேசத்தின் சமூக, அரசியல், பொருளாதார எதிர்பார்க்கைகள் அனைத்தையும் நிராகாரித்துவிட்டு, இன்னும் குறப்பு அந்தகைய மக்களின் விதிர்பார்க்கைகள் எவ்வாணது நிறைவேற்றப்பட்டு

விடுமோ என்ற அசீசந்தோடு, "மாவட்ட அபிவிருத்தி சபை மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைக்காகவே" என்ற நிலையில் தங்கள் அறிக்கையை சமர்ப்பித்துள்ளது இவந் திரிவுந்து தெளிவாகிறது.

தமிழ் மகிக ணைப் பொறுத்தவரை தமிழர் தம் வரலாறு, மொழி, உரை பாரம்பரியம், பொருளாதாரத், தட்டகள், இந்தின் தனித்துவம், கல்வியில் பாரபட்சம், வேலையப்பில் புறக்கணிப்பு, தமிழர்களில் பாரம்பரியப் பிந் தேசங்களில் பெரும்பான்மை இனக் குடியேற்றங்களென்பன இன்று பிரதேச மட்டத்தில்லை, இதனைய மட்டத்தையும் தாங்கி சர்வதேச மட்டம்வரை சென்ற விட்டது. தமிழ் இனம் பற்றிய கொள்கை இன்றைய அரசாங்கங்களில் முக்கிய கொள்கையாக - ஒரு தேசிய அரசியல் பிரச்சனையாக மாற்றமடைந்துள்ளது. இலங்கையில் தமிழர் பிரச்சனைகளை மாவட்ட அபிவிருத்திசபைகளின் மூலமாகத் தரம் தீர்த்த விட்டதாக அரசாங்கம் பிரச்சாரம் மேற்கொள்ளும் போக்கிற்கான அறிகுறிகள் இப்போதே தென்பட ஆரம்பித்துள்ளன. இந்திலையில் வெறும் உள்ளுராட்சி நிருவாகத் தீர்த்திருத்தங்களினால் தமிழர் பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வுகான முடியுமென்பது அபந்தமானது.

அதிகாரக்கைமாற்றம் அல்லது அதிகாரப்பரவலாக்கத்தினால் மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகளுக்குடைய தமிழ்ப்பிரதேசங்களும் ஓரளவு சுயாதிபத்தியம் பெற்று பொருளாதார வளர்ச்சியின் அடைதல் கூடுமா? என்ற கேள்வியும் எழுகிறது. மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகள் காந்திரமான எந்த அதிகாரமுமற்ற சமூகங்கள், விளங்குமென்பதை விரிவாக முன்னர் பார்த்திருக்கிறோம். சிங்களப்பிரதேசங்கள் போலவே தமிழ்ப்பிரதேசங்களிலும் மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகள் அதிகாரம் எதுவும் அற்ற - வெறும் ஆலோசனைச் சபையாகவே இருக்கும்.

மாற்மாறி ஆட்சியை ஏற்ற நடத்திய அரசாங்கங்கள் சிங்களப் பேரினவாதத் திற்கும் - பெரும் தேசிய வாதத்திற்கும் உட்பட்டு தமிழர்களுக்கு எநிரான நடவடிக்கை களைத் தொடர்ந்து மேற்கொண்டு வந்திருப்பதனால் தமிழர்கள் பிரச்சனைகள் இன்று

இவ்வளவு உக்கிரம் பெற்றுள்ளன என்பதை அனைவரும் ஏற்றுக் கொள்ளவர். சொந்த நல்கருவி இவ்வினவாத அரசாங்கம்கணுடன் தமிழ்க்கட்சிகள் ஒத்துழைத்தும் வந்துள்ளதை தமிழர் பிரச்சனைகளைப் பரிதாபிடுவான நிலைமைக்குத் தளியிருக்கிறது.

இந்திலையில் மாவட்ட அமைச்சர் மாவட்ட அபிவிருத்தி சபை என்பன தமிழர்களின் நிலைய மேஜும் மோசமான நிலைக்குள்ளாக்கும் சாத்தியஷ்டுகள் நிறைய உள்ளன.

மாவட்ட அமைச்சர் எப்பொழுதும் பாரானுமன்ற அரசாங்கத் தரப் பின்றைச் சேர்ந்தவராகவும் அவர்களின் தலைமைக்குக் கட்டுப்பட்டவராகவுமை இருப்பார். சிங்களப் பெருந்தேசிய சாதந்தை நேரடியாகவோ மறை முகமாகவோ ஆதாரிக்கின்ற கட்சிகளே ஆட்சியில் அமர்க்குடிய வாய்ப்புகள் உண்டு என எதிர்பாரிப்பதில் தவறில் லை. எனவே, ஆளுகின்ற இனவாதக் கும்பலின்பிரதிநிதியாக ஒருவரே மாவட்ட அமைச்சராகவும் பொறுப்பேற்கும் நிலையுண்டு. தமிழரயே மாவட்ட அமைச்சராக நியமித்தாலும் அவர் சிங்களப் பெருந்தேசியவாதத்திற்கு அணுந்தபவராகவே இருப்பார்.

மேலும், மாவட்ட அபிவிருத்தி சபை நிர்வாகக்குழுக்களில் உறுப்பினர்கள் மாவட்ட அமைச்சராலேயே நியமனம் பெறுவார்கள் ஆகவே, மேல்மட்டத்திற்கு விசுவாசமாகவும் பணிந்து நடக்கக்கூடியவரும் மாவட்ட அமைச்சரின் அபிமானத்திற்கு உரியவருமான உறுப்பினர்களே நியமிக்கப் படுவார்கள். பதவிகளைக் காட்டி தமிழ்ப்பிரதிநிதிகளை அரசாங்கத்தால் வாய்க்கீடு கொள்ளமுடியும். காத்திரமான உள்ளுர்த் தமிழ்த் தலைமைகள் உருவாக அமைப்பு ரீதியில் எந்த வசதியும் இல்லாததால் சந்தர்ப்ப வாதிகளும், குறுகிய நடவடிக்கைகளைப் படித்து அபிவிருத்தி சபைகளுக்கு கூடாது தமிழ்த் தலைமையினிலை ஏற்கும் நிலை ஏருவாகக் கூடும்.

அடுத்ததாக, மத்திய அரசின் அதையளவு அதிகார பலத்தோரு

மாவட்ட அமைச்சுமுறைமை மாவட்ட நிலைக்குத் தகர்த்தப்படும்போது குறிக்கப் பட்ட பிரதேசத்தின்மீது நேரடிக் கண்காணிப்பும் கட்டுப்பாடும் செலுத்துவது வேசானதாக இருக்கும். தென்ஜபிளிக்காவில் கறப்பு இனமக்க இனத் தங்களின் கடுமையான கட்டுப்பாட்டிற்குள் வைத்திருக்கும் வெள்ளை அரசாங்கம் இந்தகைய சுயாதிபத்தியத்திற்குட்டாகவே கட்டுப்பாட்டை மேற்கொண்டது. இந்த அடிப் படையிருப்பே கறப்பு இனமக்கள் வாழ்கின்ற பிரதேசமான ட்ராஷ்ஸி 1963ம் ஆண்டில் ஓரளவு உள்ளுராட்சி அதிகாரம் கொண்ட ஆனால், வெள்ளை ஆட்சியின் நேரடிக்கண்காணிப்பின் கீழ் கொண்டு வரப்பட்டது. வடமாகாணத்தில் அரசாங்க ஸ்தாபனங்கள் செயற்படவே முடியாத நிலைமையும், நிர்ணயிக்காரர்கள் இனத் தங்களின் அதிகாரத்தை நிலைமையும் காணப்பட்ட பின்னியை நோக்கும்போது மத்திய அரசு தனது தீவிரமான கண்காணிப்பை மேற்கொள்ள இந்த அமைப்பு உதவமுடியும்.

மேலும் பிரதேச மட்டத்தில் தகவல்களைச் சேகரித்து மத்திய அரசுக்கு அனுப்பும் இந்தமுறை வசதியானதாக அமையும்.

மாவட்ட அபிவிருத்தியை நிட்டமிட்டே நடைப்படுத்தவும் இந்த முறையை ஒரு குறுகிய நோக்கில் அமைந்த அரசாங்கம் பயன்படுத்த முடியும். அபிவிருத்தியை வளங்கள், வாய்ப்புகள் என்பன பற்றி மாவட்ட அமைச்சருக்குட்டாக மத்திய அரசு மிகத்தெளிவான சிற்றிரத்தைக் கொண்டிருக்கும்.

மாவட்டத்தின் அபிவிருத்திட் தேவையைக் கணக்கில் கொண்டே மாவட்ட அபிவிருத்திசபைகளுக்கு நிதிஒங்கீர்க்கீரு செய்யப்படும் என்ற ஆஜாக்குமுலின் சிபாரிசுக்கு மத்திய அரசாங்கம் அரசியல் விளக்கம் கொடுக்க முன்னந்தால் அது அனர்த்தத்தில் ஒடியும். மத்திய அரசின் பொதுவான கொள்கை தயிழ்ப்பிரதேசங்களை அபிவிருத்தி கையிட என்ற மக்கள் நம்பத்தைக் கணவிலேயே நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்று வந்திருக்கின்றன. எனவே, தயிழ்ப்பிரதேசங்களின் பொருளாதார அபிவிருத்திட் திட்டமானது ஆகும் கிசிகள்பி பெருந்தேசிய வாத. அரசாங்கங்களில் அங்கீகாரம்

வேண்டி நிற்க வேண்டியதாகிறது. இது சுயமான பரதேச அபிவிருத்திக்கு வழிவகுக்கும் என்ற நம்புவதற்கில்லை.

மேலும், இளாந்தியான் வருமான ஒறுபாட்டை அவதானித்தால் இலங்கைத் தமிழர்களின் வருமானமானது வீழ்ச்சியுற்றுச் செல்லும் தோகி விடின் அவதாவுக்கலாம்.

இனங்களின் அடிப்படையில் 1963ம், 1973ம் ஆண்டிற்கான
இரு மாதங்களுக்குள்ளிய இடைநிலை வருமானம். (MEDIAN INCOME)

இனங்கள்	இடைநிலைவருமானம் (1963)	இடைநிலைவருமானம் (1973)
கண்டி சிங்களவர்	164	376
கரையோர் சிங்களவர்	199	425
இலங்கைத் தமிழர்	198	385
இந்தியத் தமிழர்	118	180
சோனகரும் மலேயரும்	259	470
மற்றவர்கள்	467	633
சுகல இனத்தினரும்	165	360

(ஞகர்வோர் நிதி அளவை 1973, இலங்கை மத்திய வங்கி)

இந்த அடில ஜியிலிருந்து 1963ல் சீராசாரி வருமானத்தைவிட 20% அதிகாரித்த வருமானத்தைக்கொண்டு காணப்பட்ட இலங்கைத் தமிழர் 1973ல் 7% அதிகாரிப்பினையே காட்டி நிற்கின்றனர்.

எனவே, குறைவான - இனநோக்கிறிடு அப்பாற்பட்ட மத்திய அரசாங்கத்தின் நடவடிக்கைகள் செயற்பட்டால்தான் தமிழ்ப்பிரதேச அபிவிருத்தீ நடைபெறமுடியும். சிங்களப் பெருந்தேசிய வாதத்தை, மத்தியில் அமைந்துள்ள சிங்கள ஆட்சியை அச்சத்தோடும் ஐயத்தோடும் அவதானித்து வருகின்றதொரு சிறுபானிமை இடத்தின் நம்பிக்கையையும் ஒத்துழைப்பையும் பெற்றுக் கொள்ள முடியாமல், மேற்கொண்ட கொண்ட படிமுகம் எந்தத்திட்டமும் வெற்றியளிக்கும்

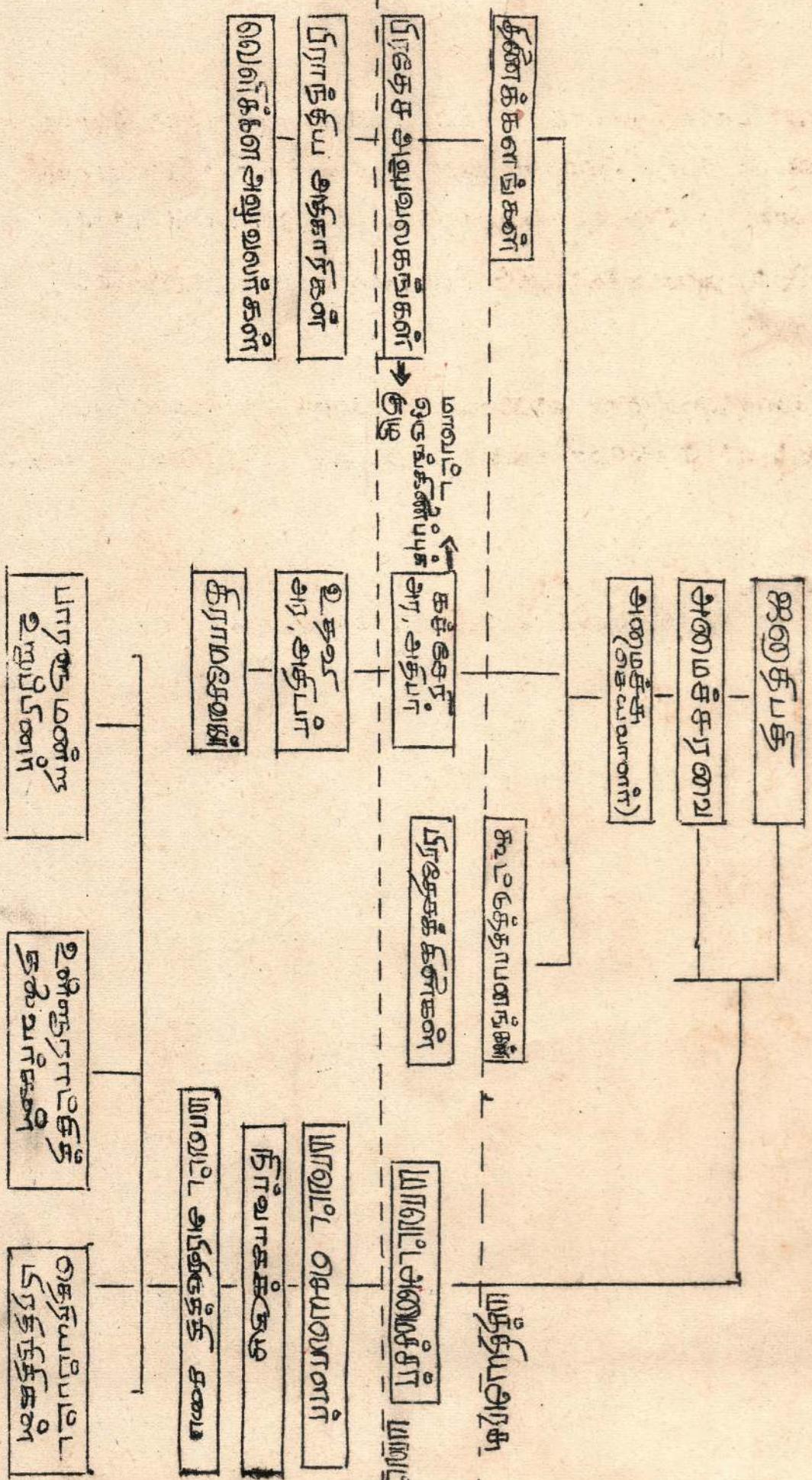
என்ற எதிர் பார்க்க முடியாது. சோவியத் யனியன் மக்கள் சீணம் போன்ற நாடுகளின் பாரம்பரிய பொருளாதாரத் திட்டங்களில் மக்கள் ஆர்வத்தோடு பங்கு கொண்டு அவற்றை வெற்றிகரமாகச் செயற்படுத்தியமைக்கு மக்கள் அரசின் மீதும், அரசு மக்கள் மீதும் வைத்திருந்த பரஸ்பர நம்பிக்கையே காரணமாகும்.

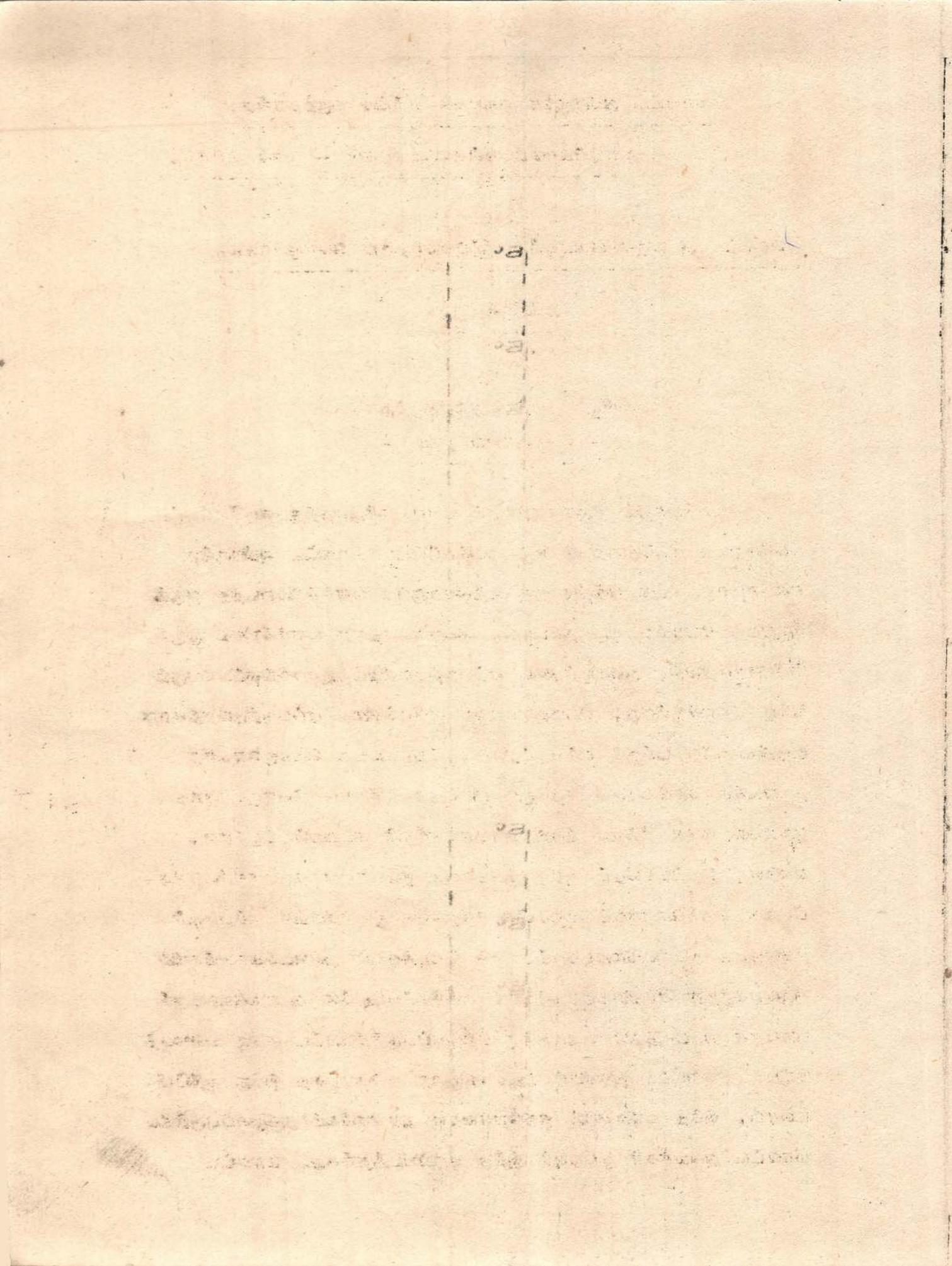
சிறுபான்மையினத்தின் நம்பிக்கையைப் பெற்றுக் கொள்ளாமல் அரசு தயாரிக்கும் எந்தப் பிரதேச அபிவிருத்தித் திட்டமும் வெற்றியளிக்க மாட்டாது.

வினாக்கள் வீட்டு

கிளாந்தைக்யண் சிர்வூக அனோமப்பு

மாவட்ட அபிரித்தி சபைகள் பற்றிய கருத்தரங்கு.

யாழிப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் - ஜூன் 1980.

மாவட்ட அபிரித்திசபையும் தமிழ்ப்பிரதேசப் பொருளாதார

அபிரித்தியும்.

- மத்தியஸ் எம். அந்தனிமுத்து -

- பொருளியல் துறை -

இலங்கையின் நிருவாகத்தைப் பரவலாக்குவதற்கு எடுக்கப்பட்ட பல்வேறு நடவடிக்கைகளில் உத்தேசிக்கப்பட்ட மாவட்ட அபிரித்தி சபைகளாலே மிக பிந்திய ஒரு உத்தியாகும். வளர்ச்சியடைந்து வரும் இலங்கை போன்ற ஒரு நாட்டில், பொருளாதார வளர்ச்சியை முடிக்கி விடுவதிலும், அபிரித்தியை ஏற்படுத்துவதிலும் அரசாங்கம் பெரும் பங்கு கொண்டுள்ளது. பொருளாதார வளர்ச்சியை ஏற்படுத்துவதற்கான சூழ்நிலை மட்டும் ஏற்படுத்தாது, நேரடியாக பொருளாதார நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுவதற்கும் பிரதேச ரீதியான பொருளாதார வேறுபாடுகளை நீக்குவதற்கும் அரசாங்கங்கள் கடமைப்பட்டுள்ளன.

எனவே, இலங்கையிலும் அரசாங்கமானது இவ்வாறு கடமைகளை சீர-ப்பாக மேற்கொள்ளும் வகையில் "நிருவாக இயந்திரம்" ஒத்துழைக்க வேண்டியது அவசியமானதாகும். இந் நோக்குடன் அன்றைக்காலங்களில் நிருவாகத்தை சீர்திருத்துவதற்காக எடுக்கப்பட்டுள்ள நடவடிக்கைகளுள் பிரதேச அபிரித்திச் சபைகள், பன்றுகப்படுத்தப்பட்ட வரவு செலவுத் திட்டம், மாவட்ட அரசியல் அதிகாரியுறை என்பவற்றை இங்கு குறிப்பிடலாம். இதே வரிசையில் தற்போதைய அரசாங்கம் அறிமுகப்படுத்திய மாவட்ட அமைச்சர் முறையும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. மாவட்ட

- 2 -

அமைச்சரில் நிலைய உறுதிப்படுத்துவதற்கும், அவளின் செய்றிபாருகளை காரிதப்படுத்துவதற்கும் ஏற்றதோரு கருவியாகவே உத்தேசிக்கப்பட்டுள்ள மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைகளும் அமைய இருக்கின்றன என்க கூறலாம்.

ஆனால், மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபையானது இலங்கையில் தீவிரமாக நடந்துள்ள இனப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காணும் ஒரு வழியாகவே பொதுவாக பத்திரிகைளாலும் பொதுமக்களாலும் விளங்கப்பட்டுள்ளது. காரணம் 1957ம், 1968ம் ஆண்டுகளில் இனப்பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்காக ஏற்றதாழ இச்சபையை ஒத்த சபைகள் உருவாக்குவதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டமையினாலும், உத்தேசிக்கப்பட்ட மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைகள் கூட நிருவாகத்தைப் பரவலாக்குவதன் மூலம் தமிழ்பேசும் மக்களின் மனக் குறையை ஓரளவுக்கு நீக்குமென மறைமுகமாக ஏதிர்பார்க்கப்பட்டமையாலும், இவ்வாறே அபிப்பிராயம் தோன்ற வழி வகுத்துள்ளது.

உன்மையிலேயே, உத்தேசிக்கப்பட்ட மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபையானது இனப் பிரச்சனையுடன் நேரடியாக எந்தவிதத் தொடர்பானதாக கொண்டிருக்கின்லை. பத்து அங்கத்துவர்களைக் கொண்டு ஆராயப்பட்ட இவ்வறிக்கை அங்கத்துவர்களிடையே எழுந்த கருத்து வேறு பாரு காரணமாக எட்டுப்பேர் கையெழுத்திட்ட ஒரு பிரதான அறிக்கையையும், இரு அங்கத்துவர்களின் தனிப்பட்ட குறிப்புக்களையும், ஒரு அங்கத்துவரின் தனியான அறிக்கையையும் கொண்டு கரணப்படுகின்றது. எனவே இவ்வறிக்கையில் கூட ஒருமைப்பாடு இல் லை என்பதை இங்கு குறிப்பிட வேண்டும். இவ்வாணைக்குமுன்வே நியமித்த ஜனத்திபதி கூட ஜைக்குருவானது "மாவட்ட மட்டத்தில் மாவட்ட அமைச்சர்கள் மூலமும், அபிவிருத்திச் சபைகள் மூலமும் பொருளாதார அபிவிருத்தியை எவ்வர்க்கு திட்டமிட்டு ஒன்றி ஜைக்கப்படலாம் என்பதை நிச்சயிக்கும் உள்ளூர்காட்சியில் தற்போதைய அமைப்பை "... ஆராய்வது அதன் முக்கிய நோக்கங்களை

ஒன்றை எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆகவே, இவ்வாணக்கீலானது தேசிய இனப்பிரச்ச னைக்கான தீர்வுகளை பூராடும் படி பணிக்கப்படவுமில்லை, அவ்வாறு தீர்வுகள் எதையும் நேரடியாகக் குழு வழங்கவும் இல்லை என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

எனவே, மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகள், தமிழ்ப்பிரதேசப்பொருளாதார அபிவிருத்தியை ஏற்படுத்துமா? என்பது இங்கு எழுந்துள்ள முக்கிய கேள்வியாகும். இதற்கான விடையை இச்சபைக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்கள், சபையின் கடமைகள் என்பவற்றை ஆராய்வதன் மூலம் பெற்றுக்கொள்ளலாம். இக்கட்டுரையானது இரண்டு முக்கிய எடுக்கோள்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு மேற் சொன்ன வினாவுக்கு விடைகாண முயற்சிகளிலிருது.

எடுக்கோள்கள்.

1. மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைகள் எட்டு அங்கத்தவர்களால் கையெழுத்திடப்பட்ட ஆளுக்குமுள்ள பிரதான அறிக்கையை அடிப்படையாகக் கொட்ட உருவாக்கப்படுகிறது.

2. மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகளை உருவாக்குவதன் மூலம் நிறுவாத்ததப் பரவலாக்கி தமிழ்ப் பிரதேச ஏற்காரணாதார பிரச்ச னைகளுக்கு தீர்வு காணலாம்.

முதலாவது எடுக்கோள், வேறுபட்ட ஜிரு அறிக்கைகளினால் எழுகின்ற பிரச்ச னையை தவிர்க்க உதவும். அத்துடன் பிரதான அறிக்கையில் இருந்து ஏனையவை எவ்வாறு வேறுபடுகின்றது என்பதையும் புரிந்து கொள்ளலாம். இரண்டாவது எடுக்கோளின் படி மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகள் உண்மையிலேயே இனப்பிரச்ச னைக்கு தீர்வு காணுமா என்ற வினாவுக்கான விடையை பெற முயற்சிக்கலாம்.

பொதுவாக அபிவிருத்தி அடைந்து வருகின்ற பொருளாதா ஏரிகளில் காணப்படுகின்ற "போத்தல் கருத்துக்கள்" எனப்படும் தடைகள் நீக்குவதற் காக அரசாங்கம் பல அபிவிருத்திக் கொள்கைகளை வகுக்கின்றன. இக் கொள்கைகள் பொதுவாக பின்வரும் அம்சங்களைக் கொண்டிருக்குமென ஆதர் ஒயிஸ் குறிப்பிடுகின்றார்.

1. அபிவிருத்தி வளங்க இனக் கண்டு கொள்ளல்.
2. அடிப்படை வசதிகளான நீர், போக்குவரத்து, தொடர்பு வசதிகளை ஏற்படுத்தல்.
3. விடே ஷட் பயிற்சி வசதிகளை உருவாக்குதல்.
4. பொருளாதார நடவடிக்கைகளின் சட்ட அமைப்பை முன்னேற்றுதல்.
5. சிறந்த சந்தை வசதிகளை ஏற்படுத்தல்.
6. வெளிநாட்டு உண்ணட்டு முயற்சியாளரைக் கொண்டுகொள்ளல்.
7. சாதனங்களைச் சிறந்த முறையில் பயன்படுத்த உதவுதல்.
8. தனியார் - பொதுத்துறை சேமிப்பினை முன்னேற்றுதல்.

இவ்வபிவிருத்திக் கொள்கைகளை அரசாங்கங்கள் செயற்படுத்துவதன் மூலம் அரசாங்கத்தின் முதலீட்டுக்குரிய துறை இனங்கண்டு கொள்வதுடன், தனியார்த்துறை முதலீட்டுக்கான சூழ்நிலைகளையும் தாண்டுதல்களையும் ஏற்படுத்தாம். மேலும் இந்த அம்சங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு மாவட்டப் பொருளாதார நடவடிக்கைகளை ஒழுங்கு படுத்துவதும், புதிய திட்டங்களை வகுப்படுத்தும் மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகளின் நோக்கங்களாக இருக்கும். பிரதான அறிக்கையின்படி, இலங்கையின் 24 நிருவாக மாவட்டங்களிலும் அமையவிருக்கும் ஒவ்வொரு அபிவிருத்தி சபையும் பின்வரும் நோக்கங்களையும் கடமைகளையும் கொண்டு காணப்படும்.

1. மாவட்ட ரீதியான வளங்களினதும், தேவைகளினதும் பட்டியல்களை தயார் செய்தும், மதிப்பீடு செய்வதும்.

2. சேகரிக்கப்பட்ட தரவுகளின் அழப்படையில் ஒவ்வாரு பெரும் துறைக்கும் குறுகிய- நீண்ட காலத் திட்டங்களை வகுத்தல்.
3. மாவட்ட முயற்சிகளை இணத்தல், நிகழ்ச்சித் திட்டத்தைச் செயற்படுத்தல், மதிப்பீடு செய்தல்.
4. மாவட்டத்திற்கு வேண்டிய அபிவிருத்தி வேலை சம்பந்தமான யோசனை பெறுதல்.
5. மாவட்ட அமைச்சர் சமர்ப்பித்த தொடக்க அறிக்கைகளைப் பரிசீலனை செய்து, விவாதித்து, பிரேரணை நிறைவேற்றல்.
6. பரந்த அளவிலான பயிற்சித் திட்டத்தை உருவாக்குதல்.
7. அரசாங்கக் கொள்கைகள், சம்பந்தப்பட்ட மாவட்டத்தில் அரசாங்க அதிகாரம் பிரயோகிக்கப்படுதல் சம்பந்தமாக ஆலோசனை கூறல்.
8. நிதியினச் செலவிடல்.

இக்கருமங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு பிண்வரும் துறைகளில் அபிவிருத்தித் திட்டத்தினை மேற்கொள்ளலாம். விவசாயம், நிலப்பயண், மிருக வளர்ப்பு, கடற்றொழி, சிறு நடுத்தர கூட்டதொழி, கட்டுறவு, சிராமிய அபிவிருத்தி, வீடுமைப்பு, பாடசாலைக் கட்டிட அமைப்பும், திருத்த வேலைகளும், சுகாதார சேவைகள், கலாச்சார அலுவல்கள், சிறிய நீர்ப்பாசன வேலைகள், விவசாயப் பொருள்கள் சந்தைப்படுத்தல், சமூகசேவைகள், கமநலசேவைகள் என்பவையாகும்.

இங்கு, நிருவாகத்தைப் பரவலாக்கி மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகள் மூலம் மேலே குறிப்பிட்ட நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதால் எவ்வளவு தூரம் தமிழ் பேசும் மக்களின் பிரச்சினையைத் தீர்க்கலாம். எனிபது நோக்கப்பட வேண்டியதொன்றாகும். தமிழ் பேசும் மக்களின் பொருளாதார அல்லது பொருளாதாரம் சார்ந்த பிரச்சினைகளை

பின்வருவனவற்றைச் சுருக்கமாகக் குறலாம்.

1. வேலை வாய்ப்பு.
2. கல்வி, உயர்கல்வி வசதி.
3. குடியேற்றத் திட்டம்.
4. உற்பத்திப் பொருளை சந்தைப்படிப்படுத்தலும், விலையிடலும்.
5. பிரதேச மூலவன அடிப்படையிலான கைத்தொழில் அபிவிருத்தி.

மாவட்ட சபைகள், கையாள இருக்கும் பொருளாதாரத் துறைகள் கண் சமான அளவு பரந்து காணப்படுகின்றன. ஆனால் அது மேலே குறிப்பிட்ட பிரச்சனைக்கு எவ்வளவு தாரம் தீர்வுகாண முடியுமென்பது பின்வரும் அம்சங்களில் தங்கியுள்ளது.

1. மாவட்ட சபைகளின் சட்ட அந்தஸ்து.
2. சபையின் நிதிப்பலம்.
3. கையாளக் கூடிய செயற்திட்டங்களின் பருமன்.
4. செயற்திட்டம் பற்றி இறுதியான தீர்மானம் எடுக்கும் உரிமை.

உள்ளமயிலேயே அபிவிருத்திச்சபைகள் கையாள இருக்கின்ற நடவடிக்கைகள் மேலே குறிய ஒருசில பிரச்சனைகளுக்கு அறிஞர் நிலாரணமளிந்தாலும், அதன் செயற்பாட்டுக்கு உள்ள வரையறைகள், இப்பிரச்சனைகளைத் தீர்க்க பெற்றும் உதவமாட்டாத என்ற முடிவுக்கு வர வழிவகுக்கின்றது. அதாவது இடைகட்டுரையின் இரண்டாவது எடுக்கோளுக்கு எதிராகவே பல அம்சங்கள் காணப்படுவது பின்வரும் பந்திகள் ஆராய்கின்றன.

தமிழ்ப் பிரதேசப் பொருளாதார அபிவிருத்தி என்னும் பொழுது, அப்பிரதேசத்தை வரையறைக்க வேண்டியது அவசியம். ஆனால் இது பிரச்சனைகளுக்காய் தொன்றுகிறது. தமிழ்ப்பிரதேசமெனப் பொதுவாகக் கருதப்படும் வடக்கு சிமூலமாககாணங்களில் யாழ்ப்பாணம், மூலி லத்தீவு, வவுனியா, மண்ணரி, மட்டக்களப்பு ஆகிய மாவட்டங்களில் முக்கியமாக அடங்குகின்றன. (அம்பாறை மாவட்டத்தை இதில் அடக்குவது என்பது பிரச்சனைக்காரியது.) எனினும் சில மாவட்டங்கள்

தமிழ் பேசும் மக்களுக்காரிய முறை உரிமையை இழுத்து காணப்படுவதை பின்வரும் சுலத்தொகைப் பரம்பல் அட்டவணை காட்டுகின்றது.

தமிழ் பேசும் மாவட்டங்களில் இனப் பரம்பல் விவிதாசாரம்.

மாவட்டம்	மாவட்டம் மாதாந்திர வெங்கெந்த நெடுஞ்செழியர்						
யாழ்ப்பாணம்	100	94.9	2.6	1.4	.1	.1	0.9
மன்னர்	100	51.4	16.5	25.2	2.4	.4	4.1
வவுனியா	100	61.3	14.5	6.6	.3	.5	16.8
திருகோணம் லை	100	35.0	2.7	31.9	.3	1.1	29.0
மட்டக்களப்பு	100	69.1	1.7	23.5	.2	.9	4.6

மூலம்:- குடிசை மதிப்பீடு 1971.

அட்டவணைப்படி வவுனியாவில் மொத்தசுலத்தொகையில் 16.8% திருகோணம் லையில் 29.0%ம் சிகிச்சை மக்கள் வாழ்வதனுல் இந்த தமிழ்பேசும் மாவட்டங்களை ஆட்சியாளர் நோக்கில் கருத முடியுமா என்பது பிரச்சினைக்குரியதாகும். இதேபோன்று அம்பாறை மாவட்டத்திலும் மொத்த சுலத்தொகையான 3,16,210 பேரில் 96058 பேர்மட்டு மே சிகிச்சை மக்களாக இருந்த பொறுத்தும் ஏற்றதாற இதே பிரச்சினைக்கு உள்ளாகின்றது. எனவே இம்மாவட்டங்களில் தமிழ்பேசும் மக்களின் விசேட பொருளாதாரப் பிரச்சினைகள் என்ற விந்து ஆராய்வதோ, அவற்றுக்கான தீர்வுகளை அபிவிருத்திச் சபைகள் வழங்கும் எனக் கூறுவதோ பிரச்சினைக்குரிய அம்சமாகும்.

அடுத்து, அபிவிருத்தி சபை மேற்கூறிய பிரச்சினைகளை அனுகூலதற்கு அதற்கு வழங்கப்பட்டுள்ள சட்ட அந்தஸ்தும், அதன் அதிகாரங்

கும் மிக முக்கியமானதாகும். உண்மையில் இச்சபைக்கு விடே ஒட்டமான சட்ட அந்தஸ்தயோ, அல்லது சட்டமாக்கும் உரிமை, வாரித்திக்கும் உரிமை என்பவற்றையோ வழங்குகிறோடு ஆண்களும் சிபாரிசு செய்யவில்லை. "தேவை ஒழிபட்டால் பாராஞ்சும்ரத்தினத்தும் அமைச்சராளதும் பணிப்புக்கும் கட்டுப்பாட்டுக்கும் அமைவாக அதைச்சட்டங்களை ஆக்கலாம்," என மட்டுமே சிபாரிசு செய்யப்பட்டுள்ளது. ஆக; இச்சபையானது பொருளாதார நடவடிக்கைகள் பற்றி ஆலோசனை குறம் ஒரு குழுவே தவிர எந்தவித சட்ட அதிகாரம் பெற்ற நிறுவனமல்ல. எனவே இச்சபையினால் குறிப்பிட்டதோரு மாவட்டத்தில், குறிப்பாக தமிழ் பேசும் மாவட்டங்களில் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு ஏற்ற வகையில் சட்ட ரீதியான அமைப்பு மாற்றங்களை ஏற்படுத்துவதற்கும் அதிகாரம் அற்றுக் காணப்படுகின்றது. உண்மையில் இந்தியக் ஷிராமங்களில் காணப்படுகின்ற 'பஞ்சாயத்து' முறைக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள சட்ட அந்தஸ்தும் அதிகாரமும் கூட இச்சபைக்கு வழங்கப்படாதிருப்பது இங்கு கவனிக்கத்தக்கதொன்றாகும். இக் குறைபாட்டி இன நீதிக் கூட்டரீதியான ஒரு பலத்தினைக் கொடுப்பதற்கு அதைச்சட்ட வாக்க அதிகாரம் வழங்கப்படவேண்டுமெனவும், வாரித்திக், கடன்பெற, வருமானத்தினையிட சபைக்கு அதிகாரம் இருக்கவேண்டுமெனவும் திருச்செல்வத்தின் நன்யான அறிக்கை விவிலுத்துகின்றது. இந்த அட்சம் சேர்க்கப்பட்டால் சபையானது சட்ட அந்தஸ்துப் பெற்ற ஒரு பலம் பொருந்திய நிறுவனமாக மாறலாம். அவ்வாறு உருவாகும் பட்சத்தில் மூலவன ஆயிவு, புதிய தொழில் முயற்சிகளை ஆரம்பித்தல், விவசாயப் பொருள்களைக் கூட்டுத்தொடர்பு, விலையிடல் போன்றவற்றைக் கவனிக்கக்கூடியதாய் இருக்கும்.

தமிழ் மக்களின் முக்கிய பிரச்சனைகளில் ஒன்று, தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் மேற்கொள்ளப்படும் திட்டமிட்ட குடியேற்றமாகும். விவசாயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட பொருளாதாரங்களில் நிலம் மிக முக்கியமான உறிபத்திக்காரணியாக விளங்குகின்றது. நிலத்தின் அளவு, தரம், பயன்பாட்டுக்குள்ளான நிலம் என்பவற்றின் அடிப்படையிலேயே விவசாயப் பொருளாதாரத்தின் முன்னேற்றம்

பொரும் தங்கியள்ளது. தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் நிலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட பொருளாதார அமைப்பு உருப்பெற்று வலுப்பெற்று இருப்பதனால் இப்பகுதி மக்களின் பொருளாதார முனினேற்றத்துக்கும், நல்வாழ்வுக்கும் நிலம் முக்கியமானிறது. எனவே தமிழ் மக்கள் தமக்கு இருக்கக்கூடிய நிலத்தின் அளவை இழப்பது நேரடியாக எதிராலும் பொருளாதார வாழ்வை இழப்பதற்குச் சமஞ்சிஸ்தது. இதனாலேயே திட்டமிட்ட குடியேற்றத்திட்டம் பிரச்ச இனக்குரிய ஒன்றுக் கூர்களால் கருதப்படுகிறது. ஆனால் அபிவிருத்திச் சபைகள் திட்டமிட்ட குடியேற்றத்திட்டப் பிரச்ச இனக்கான எந்தவித தீர்வையும் கொண்டிருக்கவில்லை. எனவே மாவட்ட சபைகள் இப்பிரச்ச இனயை தீர்க்கக்கூடியாதுள்ளன. ஆனால் திருச்செல்வத்தின் சிபாரிசுகளில் நிலப்பயன்பாடும், குடியமர்தலும் என்ற அம்சம் சேர்க்கப்பட்டிருப்பது கவனிக்கப்படவேண்டியதொன்றுகும். இவைம் சம் உத்தேசிக்கப்பட்ட அபிவிருத்திச் சபைகளின் பணிகளில் ஒன்றுக் கேரீக்கப்பட்டால், குடியேற்றத்திட்டத்தின் பாதிப்பின் குறைக்க உதவும்.

எந்த ஒரு சமூகத்தினதும் முதாய் மாற்றத்தினும் முன்னேற்றத்திற்கும் அடிப்படையாக அமைவது கல்வியாகும். தமிழ் மக்களைப் பொறுத்தவரை, குறிப்பாக யாழ்ப்பான தமிழ் மக்களைப் பொறுத்தவரை கல்வி இவர்களின் பொருளாதார வர்ஷ்வுக்கு அடிப்படையாக அமைகிறது. கல்விக்குச் செலவிடப்படும் பண்மானது குறிக்கப்பட்ட ஒருவாண் எதிர்கால திருப்திகரமான பொருளாதார நிலைமையை உறுதிப்படுத்தும் ஒரு முதலீடாகக் கருதப்படுகிறது. ஆனால் உயர் கல்வியைப் பெறவதில் இவர்களுக்கு வழங்கப்படும் சந்தர்ப்பங்கள் கேள்விக்கு ஈடுசெய்ய முடியாமல் இருப்பதோடு, உயர்கல்வி நிலையங்களுக்குரிய அனுமதி விகிதாசாரமானது குறைவட்டநீஞ்ச செல்கின்றமையால் தமிழ் இளஞ்சிருக்களின் எதிர்காலம் பொருளாதாரப் பாதுகாப்பு

இன்மையையே இது வலுப்படுத்துகின்றது. தமிழ் இளைஞர்கள், அமைத்தியின்மை, விரக்தி என்பவற்றிற்கு மட்டுமன்றி அனேக பல தமிழ் மக்களின் பொருளாதார ஏதுக, அரசியல் பிரச்ச ஈன்க்கும் பல்கலைக்கழக அனுமதிமுறை காரணமாக உள்ளது. கல்விக் கொள்கையானது தேசிய மட்டத்தில் தொடர்புடைய ஒரு பிரச்ச இயாக இருந்த பொழுதிலும், இந்நாட்டில் கடந்த ஒரு தசாப்தத்திற்குள் இனப்பிரச்ச ஈன்யத் தீவிரமடையச் செய்வதில் முக்கிய பங்கினை வகுத்துள்ளது. எனவே உயர் கல்வியைப் பொறுத்தவரை நீதியான ஒரு தீர்வு எடுக்க வேண்டியது அவரையானதாகும். ஆனால் உத்தேசிக்கப்பட்ட அபிவிருத்திச் சபைகள் பாடசாலைக் கட்டிடங்களைக் கட்டவும், திருத்தவதற்கும் மட்டுமே நடவடிக்கை எடுக்கமுடியும். எனவே கல்விப்பிரச்ச இன் தொடர்பாக எந்தவிதத் தீர்வினையும் அபிவிருத்திச் சபைகள் வழங்க மாட்டா. அத்துடன் இரண்டாந்தர கல்விச்சதி குறைந்த பகுதி களில் கூட இவ்வசதிகளை ஏற்படுத்திக் கொடுப்பதற்குக் கூட சபைகள் வலுவற்றுக் கூடும் படிப்படியாக குறைந்த கொள்கூட திருச்செல்வம், கல்வியும் மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைகளின் செயற்பாட்டுக்குள் கொண்டு வர வேண்டுமென அபார்ச செய்துள்ளார்.

பதவியிலிருக்கும் அரசாங்கம் அறிமுகப்படுத்திய வரித்தகக் கொள்கைகள், உண்ணட்டு உற்பத்தி விலையிடல் தொடர்பான கொள்கைகள் யாவும், யாழ் மாவட்ட விவசாயத்தின் நேரடியாகப் பாதித்துள்ளன. அரசாங்கத்தின் கொள்கைகளினால் ஒருஷும் விவசாய உள்ளிடுகளுக்கான செலவீடு அதிகரிக்க, மறுபுறம் விவசாய உற்பத்திக்கு உறுதியற்ற சந்தை நிலைமையும், விற்பனை விலை வீழ்ச்சியும் ஏற்றடிருள்ளது. இதனால் யாழ்ப்பாணத்தின் பொருளாதாரத்தில் முக்கிய பங்கினை வகுக்கும் உப ஊழுப்பயிர்களாக வெங்காயம், மிளகாய், உருளைக்கிழங்கு என்பவற்றின் உற்பத்திக்கு, 1977க்கு முன்னர் இருந்த ஓரளவில்கள் இப்போக குறைந்து காணப்படுகின்றது. மறவார்த்தையில் கறுவதாயில், 1970 களில் இப்பயிர்ச் செய்கைகளில் தொடர்ச்சியாக ஏற்பட்ட உறுதியான வளர்ச்சியானது 1977க்கு பின்னர் குறைவடைந்துள்ளது. இது நேரடியாக யாழ்ப்பாண மக்களின் பெரும் பகுதியினரின் வாழ்க்கைத் தரத்தை பாதிப்புக்களீராக்கியுள்ளது.

உப ஊவு பயிர்கள் உற்பத்தி

ஆயிரம் அந்தர்களில்

பயிர்கள்	1976	1977	1978
மிளகாய்	715.4	613.4	554.2
சிங்ன வெங்காயம்	1541.4	1306.5	1417.6
உரு இளக்கிழங்கு	762.0	752.0	588.0

மூலம்:- அறிக்கை, விவசாய அபிவிருத்தி ஆராய்ச்சி அமைச்சு

1976ல் உற்பத்தியான மிளகாய், சிங்ன வெங்காயம், உரு இளக்கிழங்கு என்பனவற்றின் உற்பத்தி 1978ல் வீழ்ச்சியடைந்துள்ளது அட்டவ இலகாகர்ட்டுகளிற்கு. அரசாங்கத்தின் இறக்குமதிக் கொள்கையினால் இப்பயிர்கள் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர் நிலப்பரப்பு இல உற்பத்திக்கு ஈடுபடுத்தப்படாமல் கைவிடப்பட்டதும்யோ இல வீழ்ச்சிக்குக் காரணமாகும். அபிவிருத்தி சபைகள் உருவாகும் பட்சத்தில் விவசாய பொருட்களைச் சந்தைப்படுத்துவது தொடர்பான நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்படுமென்க்குறப்பட்டுள்ளது. ஆனால் உற்பத்திக்கு வில இடவில் அபிவிருத்தி சபைகள் எவ்வளவு தூரம் திறமையுடன் செயற்படும் என்பது சந்தேகத்திற்குரியது. ஏனெனில் இது அநேகமாக தேசியப் பொருளாதாரக் கொள்கைகளுடன் தொடர்பு பட்டிருப்பதனால் பிரதேச ரீதியான தீர்வுகள் எவ்வளவு தூரம் சாத்தியமாகுமென்பது சந்தேகமே. எனவே யாழ் மாவட்ட விவசாயிகள் பிரச்சினைக்குரிய பரிகாரத்தை அபிவிருத்தி சபைகள் வழங்க மாட்டா. எனினும் சந்தைப்படுத்துவதற்கு நடவடிக்கை எடுப்பதன் மூலம் பருவகால வேறுபாடுகளால் விவசாயிகளும், நுகர்வோரும் பாதிக்கப்படுவதை ஒரளவுக்கு தவிர்த்துக் கொள்ளலாம்.

அடுத்த, வே லைவாயிப்பு. இயற்கைவள் அடிப்படையிலான கத்தொழில் களைத் தொடர்க்கூடல் என்பன, முக்கியமாக அபிவிருத்தி சபைகளுக்காய் நிதிப் பலம், நடைமுறைப்படுத்தகீக்கிய செயற்குட்டத்தின் அளவு, செயற்குட்டம் பற்றி இறுதித் தீர்மானம் எடுக்கும் அதிகாரம் என்பவற்றிலேயே நஷ்டியுள்ளது. அபிவிருத்தி சபைகளுக்காய் நிதி பன்றுகப்படுத்தப்பட்ட வரவு செலவுத் திட்டத் தின் மூலமும் பாரானுமன்றத்தால் வாக்களிக்கப்படும் நிதியிலிருந்துமே பெறப் படுமென அறிக்கை கூறுகின்றது. எந்த ஒரு செயற்குட்டங்களும் தேவையான நிதியின் உரிய காலத்தில் பெறுவதன் மூலமே வெற்றியளிக்கப்பட்டிரும். இங்கு, அபிவிருத்தி சபைகளுக்கென ஒதுக்கப்பட்டுள்ள பொருளாதார நடவடிக்கைகள் கமார் பநினீந்தி அமீசங்க இன் அடக்கம் பொழுதிலும், அவற்றிற்கு நிதி காலும் வழிகள் மிகவும் வரையறையாகவே காணப்படுகின்றன. பன்றுகப்படுத்தப்பட்ட வரவு செலவுத் திட்டத்தின் மூலம் வழங்கப்படும் நிதி ஒப்பீட்டு ரதியில் மிகவும் சிறியதொன்றுகளே காணப்படுகின்றது. எனவே இந்த வரையறையான நிதி யளத்தைக் கொண்டு அபிவிருத்தி சபைகள் பெரிய அளவிலான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் பொருளாதார நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளுமென எதிர்பார்க்க இயலாது. உதாரணமாக 1978, 1979 காலப்பகுதிகளில் தயிப் பகுதிகளுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட பன்றுகப்படுத்தப்பட்ட நிதியின் விபரம் பின்வருமாறு.

பன்றுகப்படுத்தப்பட்ட வரவு செலவுத் திட்ட நிதி ஒதுக்கீடு. - 000 ரூபா

மாவட்டம்	1978	1979
யாழ்ப்பாணம்	26305	8625
முஸ்லைத்தீவு	1848	433
மன்றாரி	3837	402
வவுனியா	1989	657
மட்டக்களப்பு	10642	2480
திருக்கோணம் ஐ	14428	1080

மூலம்:- Performance 1978 - 1979

இந்த நிதியானது 1979ல் மொத்த பண்டுகப்படுத்தப்பட்ட நிதியில் 4.7% ஆகும். மொத்த வரவுசெலவுக் கிட்ட நிதியுடன் ஒப்படும் பொழுத மிக சிறிய விதிதாசாரமாகவே காணப்படுகின்றது. இந்தியானது தற்பொழுது தொகுதிகள் தோறும் பண்டுகப்படுத்தப்பட்ட வரவுசெலவுத் திட்டத்தினுடு மேற்கொள்ளும் வேலைக்கு ஒரளவுக்கும் போதுமானதாக இருக்கலாம். ஆனால், குறிக்கப்பட்ட இலக்குகளை அடைவதற்கான பாரிய திட்டங்களை உருவாக்குவதற்கு இந்நிதி வரையறையான தொகுதுகளும், தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் விசேஷ செயற்திட்டங்களை ஏற்படுத்தி வேலை வாய்ப்பிலையும், பிரதேசப் பொருளாதார வளர்ச்சியினையும் தூண்டுவதற்கு ஏமிப் நிதிகளைப் பெறுவதற்கான வாய்ப்பு இச்சபைகளுக்கு வழங்கப்பட வில்லை. வாரிதித்திகவோ, கடன்பெறவோ, வெளிநாட்டு நிறுவனங்களிடமிருந்து கடன்நிதி உதவி பெறுவதற்கோ இச்சபைகள் ஜாமதி அளிக்கப்படவில்லை. எனவே, போதிய நிதிப் பலமற்ற இச்சபையினால், தமிழ்மக்களின் வேலைவாய்ப்புப் பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதற்கோ, பிரதேசப் பொருளாதார வளர்ச்சியைத் துநிதப்படுத்துவதற்கோ பலமற்றக் காணப்படுமெனக் கறலாம். இக் குறைபாட்டி இன் நீக்குவதற்காக சபையானது, வாரிதித்திகவும், கடன்பெறவும், சர்வதேசநிதி நிறுவனங்களினால் நிதியீட்டம் செய்யப்படும் ஒன்றி ஐந்த மாவட்ட அபிவிருத்தியை செயற்படுத்தவும் அதிகாரம் பெற்றிருக்க வேண்டுமென திருச்செல்வத்தின் அறிக்கை சிபாரிசு செய்கின்றது.

அடுத்து, இச்சபைகள் கையாளக் கூடிய செயற்திட்டங்களின் பகுமன் யிக்கி சிறியதாக உள்ளது. அதாவது பண்டுகப்படுத்தப்பட்ட வரவுசெலவுத்திட்ட நிதியிலிருந்து ஒரு குறிக்கப்பட்ட செயற்திட்டத்திற்கு ரூபா மூன்று லட்சம் வரையிலேயே நிதியீட்டம் செய்ய வேடியும். இந்த மேலெல்லையை அபிவிருத்தி சபைகளும் கைக்கொள்ளுமென எதிர்பார்க்கிக்கலாம். எனவே நடுத்தரக் கைத்தொழில் முயற்சிகளைக்கட்டு

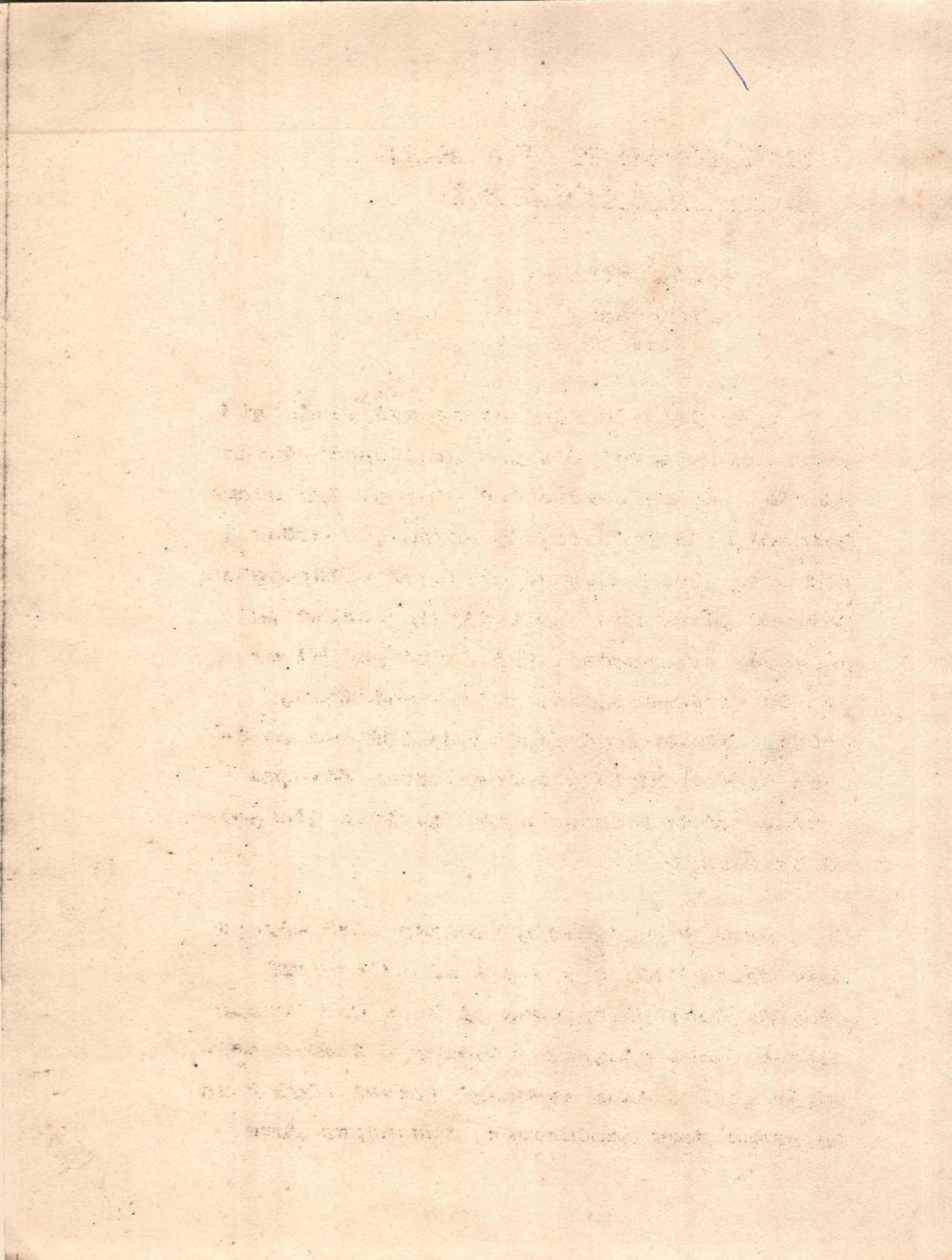
ஈரம்பிப்பது சீரமமானதாகும். அத்தடி ஒரு செயற்திட்டத்தின் இறுதித் தீர்மானமெடுக்கும் உரிமை அபிரிகுத்தி சபைகளுக்கு வழங்கப்படவில் லை. இச்சபை ஒரு செயற்திட்டத்தை சிபாரிசு செய்தாலும், மாவட்ட அமைச்சரினால் நியமிக்கப்படும் "நிறைவேற்றுக்கூழும்" ; மாவட்ட அமைச்சருமே இறுதித் தீர்மானம் எடுப்பார். அத்தடி செயற்திட்டம் செயற்படுமூன்றார் சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சுக்களிலிருந்து இது தொடர்பான சம்மத்தையும்பெறவேண்டுமென அறிக்கை கூறுகின்றது. எனவே மத்திய அரசாங்கம் தமிழ்ப்பகுதிகளில் பொருளாதார விருத்தி தொடர்பாக ஒதுக்குக்கீஸ்றுதன்ற தமிழ் மக்களின் மனக்குறை தொடர்ந்தும் இருக்கவே செய்யும். ஏனெனில் அபிரிகுத்தி சபைகளுக்கு பொருளாதார விருத்தித் திட்டம் தொடர்பாக இறுதித் தீர்மானம் எடுக்கும் அதிகாரம் வழங்கப்படவில் லை. மாருக, தற்போதைய நடைமுறை போன்ற அரசாங்க அமைச்சுக்களாலேயே இறுதித் தீர்மானம் மேற்கொள்ளப்பட இருக்கின்றது. எனவே அபிரிகுத்தி சபைகள் சுயமாக, மாவட்ட நேரையைப் பொறுத்து குறிக்கப்பட்ட ஒரு திட்டத்தை வகுப்பதற்கோ, இறுதித் தீர்மானம் எடுப்பதற்கோ வாய்ப்புகள் இல்லை. அந்தடி நிதி வரையறைகள், செயற்திட்ட அளவுதொடர்பான வரையறைகள், மோசமடைந்த வரும் தமிழ் வாலிபரிகளில் கேள்வியில்லாப் பிரச்சனைக்கு 1 விடையளிக்குமென கூற முடியாது.

எனினும், "சிறியது அழகானது" என்ற தத்துவத்தின் அடிப்படையில் இலங்கை முழுமையாக, சிறிய பொருளாதார முயற்சிகளை ஊக்கப்படுத்துவதன் மூலம் சிராமியப் பொருளாதார அபிரிகுத்தினை ஏற்படுத்த இச்சபைகள் ஒரள் வுக்கு உதவலாம். சிறிய கைத்தொழில்கள், மீன்பிடித்துறை விருத்தி, சிறிய நீரிப்பாசன வசதிகளை மேற்கொள்ளல், விஸ்தாய விரிவாக்க வேலைகள், சிராமப்புறப் பொருளாதார நடவடிக்கைகளுக்கு ஒரளவு தொண்டுதல் கொடுக்கலாம். எனவே தமிழ்ப் பிரதேசம் உட்பட இலங்கை முழுவதிலும் ஏற்படும் பொதுவான பொருளாதார முன்னேற்றத்தின் காரணமாக ஒரளவுக்கு வேலை வாய்ப்பு, பிரதேசப் பொருளாதார விருத்தி ஏற்படலாம். அத்தடி

இப்பொழுது பன்முகப்படுத்தப்பட்ட வரவு செலவுத் திட்டத்தை செயற்பு
உத்துவதில்லை குறைபாடுகளாவன : நிதி உரிய நேரத்தில் கிடைக்காமல்
செயற்றிட்டம் பற்றிய சாத்திய அறிக்கைகள் இன்னம், தவறான நிலைப்
பயன்பாடு, பல்வேறு அரசாங்க நிறுவனங்களிடையே தொடர்பிள்ளை,
போன்ற குறைபாடுகளை நீக்க இச்சபை உதவலாம். உண்மையிலேயே
மாவட்ட அமைச்சரின் நிலையமும், அதிகாரத்தையும் வலியிப்படுத்தவும்,
பன்முகப்படுத்தப்பட்ட வரவு செலவுத் திட்டத்தைச் சிறந்த முறையில்
செயற்படுத்தவுமே உத்தேசிக்கப்பட்ட அபிவிருத்திச் சபைகள் நோக்கா
கக் கொண்டுள்ளன என சுருக்கமாகக் குறலாம்.

ஆகவே தமிழ் பேசும் மக்கள் எதிர் நோக்குகின்ற அரசியல்
பிரச்சனைகளுக்கு நீர்வு காண்பதற்கோ அல்லது நிருவாகத்தைப் பர
வலாக்கி தமிழ் மக்களிடம் தமிழ்ப்பிரதேச நிருவாகத்தை ஒப்படைப்
பதன் மூலம் அவந்களின் பொருளாதார நிலையை உயர்வடையச் செய்
வதற்கோ இச்சபை விடே ஆட்மாக முனையில் இல. இச்சபைகள் பொது
வான பொருளாதார அபிவிருத்தியை மாவட்ட மட்டத்தில் மேற்கொள்
வதற்கு உதவும் ஒரு ஆலோசனைச் சபைகள் என்னாம். எனவே தமிழ்
பேசும் மக்களின் விடே ஆட்ட பிரச்சனைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு
நோக்கின் அதிகாரமும், பலமுறை ஒருமன் குறிரையே இம்
மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகள் என வருளிப்பது தவறானால்ல.

* * * * *

மாவட்ட அபிவிருத்திக்கான உத்தேச ஆழிமப்புழ்--

தமிழ்த் தேசிய இனப்பிரச்ச னையும்.

-மு. நிருநாவகீரசு-

வரலாற்றுத்துறை.

தேசிய இனப்பிரச்ச னைக்குப் பரிகாரமாகச் சம ஜ்ஞ ஆட்சி முறையோ அல்லது அதற்குக் கிட்டியதான் அமைப்பேதான் சர்வதேச ரீதியாகப் பெருமளவு ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டுள்ளது. இந்த வகையில் இலங்கையின் தேசிய இனப்பிரச்ச னைக்கு சம ஜ்ஞ ஆட்சிமுறையோ அன்றி ஓரளவு அதற்குக் கிட்டியதான் முறையேதான் பரிகாரமானதோ இலங்கையின் ஸ்ரீனிவீக்கட்சிகள் பல ஊர்ந்திருந்த போதிலும் அடநடமுறைக்கு வரமுடியதான்னான். இதற்கான முன் முயற்சிகள் பல ஏற்கனவே தோல்வியடைந்துள்ளன. இவற்றை மனதிற் கொண்டு தற்போது உத்தேசிக்கப்படும் மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபை அமைப்பானது தேசிய இனப்பிரச்ச னை பொறுத்த ஏதாவது தீர்வுகளைக் காணக்கூடிய தனியை வாய்ந்ததா என்பதே ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

தேசிய இன அடக்கமுறைக்கு உட்படுகின்ற மக்கள் எத்தனைய நிறுவன ரீதியான மாற்றமாவது அவர்கள் உட்படுகின்ற ஆட்சியில் ஏற்படுகின்ற போது அமீமாற்றமானது அத் தேசிய இனம் பொறுத்த எத்தனைய வினைவை ஏற்படுத்தக்கூடியதென்பதை அவர்களின் கோத்திலிருந்து ஆராய வேண்டியது அவசியமாகும். (நிறுவனம் என்னும் போது அது அரசியல் நிறுவன அமைப்பாகவோ, பொருளாதார நிறுவன

அமைப்பாகவோ, சமூக, கலாச்சார நிறுவனமாகவோ எதுவாகவும் அமையலாம்) மாவட்ட அபிவிருத்தி சபை அமைவதற்கான உத்தேசத்தை நிராகரித்த ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி குறியதாவது ".... 1957இலும் 1968இலும் மக்களால் இருமுறை நிராகரிக்கப்பட்ட பிராந்திய சபை முறையை ஓர் ஆணைக்கும் மூலமாக இசயற்படுத்தும் ஒரு குழ்ச்சீலேயே"¹ எனப்பட்டது. மாவட்ட அபிவிருத்திசபை அமைப்பானது இனப்பிரச்ச னையை தீரிப்பதற்கான ஓர் மார்க்க மென்றும் அதனை சமங்கி ஆட்சி முறையோடு தொடர்புபடுத்தியும் பொதுவாகப் பார்க்கின்றனர்.

மறுவளமாக மாவட்ட அபிவிருத்திசபை அமைப்பதற்கான ஆணைக்கும் அறிக்கையில் "நாம் ஒரு தனிநாட்டிற்கான கோரிக்கையாக வெளிப்பட்ட இனப்பிரச்ச னைக்கு நேரடித் தீர்வு காண்பதிலோ அல்லது அதனை நியாயப் படுத்தும் விசாரணையிலோ ஈடுபட்டுள்ளோம் என்ற நம்பிக்கையை பிரதிபலிப் பதாகையினால் ... இந்த முயற்சியானது திட்டவட்டமாக அந்தகைய எந்த ஒரு பிரச்ச னைகளுடும் பங்கு கொள்ளும் நோக்கம் கொண்டதல்ல. நாங்கள் வகுந்தார்கள் அமைப்புத் திட்டமானது தீவின் 24 மாவட்டங்களும் அவற்றின் இன அமைப்பு விந்தியாசமின்றிப் பொன்றதமாக இருப்பதோடு அது நாட்டின் எந்தப் பகுதிகளிற்காவதுவேறுபட்ட அரசியல் அல்லது நிர்வாக அமைப்பை அளிக்கும் நோக்கம் கொண்டதல்ல."² எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அதை அடுத்து அரசியல் இமைப்பு ரீதியாகச் சிறுபான்மையினரின் பிரச்ச னகள் 1978ம் ஆண்டு அரசியல் அமைப்புத் திட்டத்திற் தீர்த்து வைக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே அணைக்குணுவினரிலும் அபிவிருத்தி சபை அமைப்பிற்கும் தேசிய இனப் பிரச்ச னைக்கும் எந்த விதமான தொடர்பும் இல்லையென்றும் நாம் அப்படிப் பட்ட ஓர் கண்ணேட்டதைக் கொண்டு இதனை ஆராயவில் இல்லையென்றும் பல்வகையாலும் வலியுறுத்தியுள்ளனர்.

அரசியல் அமைப்பு ரீதியாகச் சிறுபான்மையினாள் பிரச்சனைகள் தீர்த்துவகுப்பட்டுள்ளதன்ற கருத்திண்டும், சிறுநான்மையினாள் உள்மையான பிரச்சனை எவ்வாறு என்பதையும் சாஸ்ர ஆராய்ந்து வகுந்துக் கொள்வதின் முன்ம் தான் இப்பிரச்சனை பொறுத்த மாவட்ட அபிவிருத்திசபை அமைப்பு எத்தனைய பங்கினை வகீக்கும்முடியும் என்பதை அளவிடமுடியும்: 1977ம் ஜூப் பொதுத் தேர்தல் பொறுத்தப் பூ.என்.பி. வெளியிட்ட தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தில் சிறுபான்மையினர்க்குப் பல பிரச்சனைகள் இருப்பதாக ஒப்புக் கொண்டு அத ஜெத்தாம் பதவிக்கு வந்ததும் தீர்பதாக உருதியளித்துள்ளனர். அதாவது "தமிழர் முஸ்லீம்கள் ஆகிய இந்த நாட்டுச் சிறுபான்மை மக்களுக்கும் பலவிதமான பிரச்சனைகள் உண்டு என்பதை ஐ.நே.கட்சி திட்ட வட்டமாக ஊர்கிறது. தேசிய ஒருமைக்காகவும் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கும் இப்பிரச்சனைகள் உடனடியாகத் தீர்க்கப்பட வேண்டும். ஆகவே ஐ.நே.க. ஆட்சிக்கு வந்தவுடன் முதன் முதலாகச் சிறுபான்மை இனரை எதிர்நோக்கியிருக்கும் கல்வி, குடியேற்றத்திட்டம், மொழி, அரசாங்கத்தில் உத்தியோகம் ஆகிய பிரச்சனைகளை தீர்த்துவபிபோம் என்று உத்தரவாதம் அளிக்கிறோம். இதற்காக சகல கட்சிகளின் மகாநாட்டில் எடுக்கும் முடிவைச் செயற்படுத்தவோம்."³

ஆ.என்.பி. பதவிக்கு வந்ததும் உருவர்க்கிய புதியஅரசியற் திட்டத்தில்

"இலங்கையின் தேசிய மொழிகள் சிங்களமும் தமிழும் ஆதல் வேண்டும்"⁴

... வடமாகாணத்திலும் குழமாகாணத்திலும் தமிழ்மொழியும் நிர்வாகமொழியாகப் பயன்படுத்தப்படுதல் வேண்டும்"⁵

பண்டா - செல்வா ஒப்பந்தத்தில் எஸ். ஜே. வி. செல்வநாயகத்தின் கோரிக்கை "தமிழ்மொழி தேசிய மொழியாக இங்கீராக்கப் படுவதும் வடக்குக் கிழக்கு மாகாணத்தின் நிருவாக அலுவல்கள் தமிழில் நடைபெறவதும் முக்கியமானவை⁶" என்ற இருந்தது. மொழிபற்றிய ப-செ. ஒப்பந்த வேண்டுகோள் புதியஅரசியர் திட்டத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டுள்ளது. தமிழ்மொழி தேசிய மொழியாக அங்கீராரம் பெற்றுள்ளது. ஆனால் நடைமுறையில் இது பயன்றிற்று. இது காலம் தாழ்த்திய ஒரு செயலாகும். ப-செ. ஒப்பந்தக் காலத்திலே இது நிறைவேற்றப்பட்டிருந்தால் பதகமை இன்றியும்பது போலவு கூர்மை அடைந்திருக்காது. இனப் பிரச்சனை கூர்மையடைந்துள்ள இச்சுழ்நிலையில் சிங்கள அதிகாரிகள் இதனைச் சாரியான முறையில் அமுல் படுத்துவதில் இல். "தனிநாட்டுக் கோரிக்கை" எழக்குடிய அளவிற்குப் பிரச்சனைகள் வளர்ந்திருந்த இக்காலச் சூழ்நிலையில் இந்த மொழியேற்பாடு மிகவும் காலம் தாழ்த்தியதொன்றும்; தமிழ்மக்களின் நிலை மொழி அந்தஸ்தவிடத் தாம் ஓர் ஆழப்படும் இனம் என்ற உணர்வு ஏற்பட்டுள்ளது. பொதுவாகத் தாம் இந்த நாட்டின் இரண்டாந்தரப் பிரஜெக்டாகத் தான் நடாத்தப்படுவவர்கள் என்ற எண்ணம் வளர்ந்துள்ள காலகட்டமாகும். அரசியல் அமைப்பிற் கூறப்படுவது போலல்ல நடைமுறையில் தமிழும் இரண்டாந்தரப் பிரஜெக்டாகத்தான் நடாத்தப்படுகிறார்கள். ஆட்சி அதிகாரத்தில் நடைமுறையிற் தமக்கு உரிமை இல் லையென்பதும் சிங்கள ஆட்சியாளரால் அதிகாரம் செய்யப் படுபவர்கள் என்ற உணர்வு மேலோங்கியுள்ள காலமாகும். இங்கு தமிழர் மொழி உரிமையை அல்ல சுயாட்சிபற்றிய சிந்த இனயைக் கொண்டுள்ளார்கள். தமிழ்மைத் தாம் தான் ஆளவேண்டுமென்ற எண்ணத்தைக் கொண்டுள்ளார்கள். எனவே தமிழ்மொழிக்கான தற்போதுதய அரசியர் திட்டாந்தியான அந்தஸ்தவை தமிழ்மக்களின் பார்வையில் ஓர் மதிப்பளிக்கப்படும் விடையமாகத் தொரியவில் இல்.

தமிழ்மக்களை இக்காலக் கட்டத்திற் திருப்புப்படுத்தக்கூடிய குறைந்த பட்சத் தீர்வு பிரதேச சுயாட்சி வழங்குவதைத் தவிர வேறொன்றிலுமிடமில் லை. இதான் இன்றைய காலகட்டத்திற்குரிய வரலாற்று நிலைமை. இந்த வகையில் பிரதேச சுயாட்சி அமைப்போடு ஏதாவதொரு வகையில் இந்த மாவட்ட அபிவிருத்திசபை அமைப்பு தொடர்புற்றிருக்கின்றதா என்பதைக் கண்டுகொள்ள வேண்டும்.

தமிழ் மக்களின் தேசியத் தன்மையை ஆடறக்கும் முக்கியமான பிரச்சனை குடியேற்றத் திட்டமாகும். யூ.என்.பி. 1977 தேர்தல் விண்ணப்பன்றில் குடியேற்றத் திட்டப் பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதாக உத்தரவாதம் அளித்திருந்தது. ஆனால் இன்று அது தீர்க்கப்படவில்லை.

தமிழ்த்தேசிய இனத்தைப் பிரதானமாக அச்சுறுத்தும் பிரச்சனை இனகளிலான்று அவர்களது பிரதேசத் தனித்துவத்தையும் உரிமையையும் அங்கீகரிக்காத ஆடறப்படுத்தப்பததான். பண்டா-செல்வா⁷ ஒப்பந்தத்தை எதிர்த்து யூ.என்.பி. வெளியிட்ட First Step என்ற நூலில் தமிழ்மக்களிற்கு இந்த நாட்டில் எந்தப் பிராந்தியத்திலும் உரிமையில் லையென்றும், அவர்கள் பெளத்து சிங்கள மக்களின்மன்றை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டவர்கள் என்றும் விளக்கப்பட்டிருந்தது. தொடர்ந்து வந்த அரசாங்கங்கள் தமிழ் பிராந்தியங்களிற் சிங்கள குடியேற்றங்களை நிகழ்த்தி வருவதும், வவுனியாவை மதவாச-சியுடன் இணப்பதற்கான முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டமையும் நிகழ்ந்து வருகின்றது. இந்த வகையில் மாவட்ட அபிவிருத்தி சபையுமைப்பானது நேரடியாகவோ அன்றி மறைமுகமாகவேனும் இத்தமிழ் தேசிய இனத்தை ஆடறக்காத நடுப்பதில் ஏதாவது பங்கு வகைகளிற்கால என்ற ஆராயும் போது திட்டவட்டமாக இல்லையென்ற பதில்தான்

கிடைக்கின்றது. குடியேற்றம் செய்யப்படுவன சம்பந்தமாக எந்தவிதமான தீர்மானங்களையும் மேற்கொள்ளும் அதிகாரம் இச்சபைக்கில் இல.

பொதுவாக சிங்களவர்களது பாரிவையில் தமிழிருக்கன ஒரு மாவட்டம் உண் டென ஏற்றுக்கொள்ளமுடியாமையுண்டு. அவர்கள் தற்போதிருக்கும் மாகாண மாவட்ட எல் லைகள் அழிந்துவிட விரும்புகிறார்கள். இந்த வகையில் தற்போது இருந்து வருகின்ற மாகாண, மாவட்ட அடிப்படையில் மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகள் நிறுவப்படுவது மற்றுமாகத் தமிழரின் பிரதேசத்தை அங்கீராக்கின்றதெனக் கொள்ள இடமிருப்பதைக் கருதப்படுகின்றது. இதன் கூந்து நோக்குமிடத்து இக்கருந்தில் உள்ளமயிருப்பதாகத் தொயிலில் இல.

பண்டா - செல்வா ஒப்பந்தத்தில்

"பிரதேச சபைகளின் எல் லைகள் - சட்டத்திலேயே
அட்டவ ஜியாகச் சேர்க்கப்பட்டு வரையறைக்கப்பட
வேண்டும்" எனக் கோரப்பட்டிருந்தது.

இந்த வகையில் தமிழர்களைத்தன எந்தவெரரு மாவட்ட அபிவிருத்தி சபை எல் லையும் வரையறைக்கவில் இல. அந்தடன் மாவட்ட எல் லைகள் சம்பந்தமான எந்தவிதமான அதிகாரமும் மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைகளிடமில்லை. எனவே வெளிப்படையாகத் தமிழர்களைய பிரதேசம் அங்கீகாரம் பெற்றுள்ளதென்பதற்கு இடமில்லை. அதேவே இன மறைமுகமாகவும் அவ்வாறு கொள்வதற்கிடமில்லை. யாழ் மாவட்டம், பெருமளவு மூல் லைத்தீவு மாவட்டம் என்பன பொறுத்து இது ஓரளவு பொருந்தும். ஆனால் மற்றைய மாவட்டங்கள் பொறுத்து இது பொருந்தாது. படிப்படியான குடியேற்றங்களைச் செய்வதன் மூலம் இதன் ஊறுத்துவிடலாம். நடைமுறை வரலாறு இதனைத்தான் இன்றைய நிலையில் நிருபிக்கின்றது.

மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைக்குச் சுயேட்சையான செயற்-பாடுஞ் அதிகாரமும் இருக்குமானால் நம்மை நீர்ணயிப்பதில் ஒழுரளவு தமக்குப் பங்குண்டென்ற வகையில் நமிழர் பொறுத்துச் சீல பயன் பாடுகள் அமையலாம். ஆனால் மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபையின் அமைப்பைப் பொறுத்தவரையில் அது ஒரு அதிகாரமற்ற சபை. நமது மாவட்டப் பொருளாதார வாயிப்புக்கள் பற்றி ஆலோசனை கூறும் சபையே தவிர அதற்கு மேல் ஒன்றுமில் லையென்றான் கூறவேண்டும். இங்குபையின் நலைவர் ஜனுநிபதியாற் தினிக்கப்படும் மாவட்ட அமைச்சராவார். 1978 மூன்றாம் நிகழி மாவட்ட அமைச்சர் பற்றி பாராளமன்றத்தில் சமர்ப்பித்த வெளி இன் அறிக்கையில் மாவட்ட அமைச்சர்தான் மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபையின் நலைவரிரேனக் கூறப்பட்டுள்ளது. நீலன் திருச்செல்வட்டு சமர்பித்த அறிக்கையில் மாவட்ட அமைச்சர், நலைவராய் இருந்தல் பிழையானதைக் குறிப்பட்டுள்ளார்.

மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைக்கு கொள்கைகளை வகுப்பதற்கான எந்தவிதமான அதிகாரமுமில் லை. ஆனால் துணைநிலைச் சட்டங்களை வகுப்பதற்கான அநிகாரம் உண்டு. வசூக்கப்படும் துணைநிலைச் சட்டங்களை மாவட்ட அமைச்சர் அதற்காக அமைச்சர்களிடம் சுதார்ப்பித்து அவரது சம்மதத்தின் போன்றும், அவரது திருத்தத்தின் போன்றதான் நிறைவேற முடியும்.

"... மாவட்ட சபையினால் தொண்டுவரப்பட்ட பிரேரணைகள் இருக்குமாயின் அவற்றுடன் சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சரவை அமைச்சரின் கவனத்திற்கு அவற்றைச் சமர்ப்பித்தல் வேண்டும். குறிப்பிட்ட அமைச்சரவை அமைச்சர் அஜப்பும் அறிவுத்தவினிப்படி அத்திட்டங்களை மாவட்ட அமைச்சர் பூரணப்படுத்த வேண்டும்.⁹ எனவே இங்கு

உண்மையில் மாவட்ட அபிவிருத்தி சபை அதிகாரமற்றதொன்றுக்கே காணப்படுகின்றது. துணைச் சட்டங்களை ஆக்குவதற்குக் கூட இவ்வளவுதான் அதிகாரம் இருக்கின்றதென்றால் ஏனையிலைச் சட்டத்தை ஆக்கலாமென்றிருக்கின்ற அதிகாரம் மேற்கூறிய விதிகளை மூலம் குறித்த அமைச்சரவை அமைச்சரின் அதிகாரமாகத்தான் உண்மையில் இருக்கின்றதென்றால் மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபை அந்தவிதமான அதிகாரமுமற்றதென்பது அல்லது அது கயேட்டையான தன்மையற்றதென்பது தெளிவாகின்றது. இது தமிழ்மக்கள் பொறுத்த மேலும் பயன் அற்றதொன்றுக்கத்தான் இருக்குமதியும். ஏனெனில் கடந்தகால வரலாற்றில் தமிழ்மக்களின் நிலபொறுத்து பாரபட்சம் கந்டப்பட்டமையும், தமிழரின் அபிளாரைகள் புறக்கணிக்கப்பட்டுமே வந்துள்ளது. அந்தப் புறக்கணிப்பு, பாரபட்சமென்ற அம்சங்களிலிருந்து கொஞ்சமாவது விடுதலை அளிக்கக்கூடிய அமைப்பாக மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைகள் அமைந்திருக்கின்றதா என நோக்கும் போது முனிபோலியை அமைச்சரவை அமைச்சாளிகள் கரங்களிற்கதான் அந்த அதிகாரம் உள்ளதென்பது தெளிவானாலும் போது தமிழர் இதிலிருந்து பிரமாதங்களை எது இன்டும் எதிர்பார்க்குமதியாதென்பது நிருபணமாகின்றது.

மாவட்ட அமைச்சர் யார்? உண்மையான அதிகாரம் எங்கு எப்படி இருக்கின்றது. என்ற நோக்கும் போது மேலும் இது பற்றிய உண்மைதெளிவானாலும், மாவட்ட அமைச்சர் உண்மையில் ஜனதிபதியின் ஆணையாளர். அவர் ஜனதிபதியின் அதிகாரத்தை ஜனதிபதியின் விருப்பப்படி பிரயோகிப்பவர் ஆகிறார். மாவட்ட அமைச்சருக்கென உண்மையான அதிகாரம் எனவுமில்லை. அவர் ஜனதிபதியால், நியமிக்கப்படுபவர். அவரது நியமனம் ஜனதிபதியின் விருப்பு வெறப்படுச் சம்பந்தமானது. அவரைப் பதவியில் நியமிக்கவேண்டும் அவரைப் பதவியில் இருந்து நீக்கவோ ஜனதிபதிக்குப் பூரண அதிகாரமுண்டு. இவற்றுக்கான காரணங்களை ஜனதிபதி யாருக்காவது அளிக்கவேண்டும் என்ற அவசியமில்லை. இவருக்கென ஒதுக்கீய எக்கடமைக் கூடும்

வரும்பிய எவ்வே னையிலும் வாபஸ்வாங்கிக்கொள்ள ஜனதிபதிக்கு அதிகரம் உண்டு. அரசியலமைப்புத்திட்டத்தில் "... அமைச்சர்பற்றி அரசியல் அமைப்பில் அல்லது எழுந்திலான ஏதேனும் சட்டத்திலுள்ள குறிப்பீட்டாகவும் ஜனதிபதி பற்றிய குறிப்பீடாகவும் வாசீக்கப்பட்டு பொருள் கொள்ளப் படுதல் வேண்டும்,"¹⁰ எனப்பட்டுள்ளது. இந்தவகையில் அமைச்சரவை அமைச்சர்களினாலும், அமைச்சரவை அமைச்சர்கள் அல்லாத அமைச்சர்களினாலும் (மாவட்டஅமைச்சர் அமைச்சர்அவை அமைச்சர்ரல்ல) அதிகாரங்களிலெல்லாம் ஜனதிபதிக்குச் சரிவ வியாபகமான அதிகாரமுண்டு. இந்த வகையில் மாவட்ட அமைச்சர் ஜனதிபதியின் நியமனப் பதவியானவரென்பதை நோக்கும் போது அவர் ஜனதிபதியைத் திருப்பிடிப்படுத்தும் நடவடிக்கை களில் ஈடுபடுவாரே தவிர அதைச் சுத்தித்து தனிக்கமுடியாது. இதன்மூலம் மாவட்ட அமைச்சர்கள் ஜனதிபதிக்கும் மந்திரி சபைக்கும் பொறுப்பாளிக்கிட்டு தவிர மாவட்ட அமைச்சர்களிலே சபையுள்ளது. மாங்கான் அமைச்சர்களுக்குப் பொறுப்பற்ற மாவட்ட அமைச்சரைத் தலைவராகக் கொண்டுள்ள மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபை எவ்வாறு அதிகாரமுள்ளதாக இருக்கமுடியும்.

மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபையுடைய உண்மையான தங்கமையென்ன வெளில் அது வெறுமையாக ஆலோசனை குறம் ஒர் சபைமட்டுமேதான். அதற்கப்பால் அச்சபையிடம் ஏதும் இருப்பதாகக் கொள்வதற்கிடமில்லை. மாவட்டசபைகள் தமது பிராந்தியத்துக்குரிய அவிவிருத்தித் திட்டங்கள் பற்றித் தீர்மானங்களை மேற்கொள்ளும். அந்தீர்மானம் உரிய அமைச்சரால் அங்கீகாரிக்கப்படின் அது அலுல் நடத்தப்படும். அமைச்சர் அங்கீகாரிக்காத இடத்தை அதனை அலுல்படுத்த முடியாது. அங்கீகாரம் வெற்றபின் அதனை அலுல் நடத்தும் பொறுப்பு மாவட்ட அமைச்சர் உடையதும், ஜனதிபதியால் நியமிக்கப் பட்ட மாவட்ட அமைச்சரின்

செய்வாளருடையதுமாகும். எனவே ஆலோசனை கூறியிட்டு அந்தாடன் நின்று விடுவததான் மாவட்ட அபிரித்திச் கடபயின் கடமையென்பது புலனுகும்.

மேலும் அபிரித்தியை ஊக்குவிப்பதற்கான கடமையோடு மட்டும் அத நின்றவிடுகிறது. இது பற்றி ஆணைக்குமுடு அறிக்கையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதாவது:-

" தொடர்ச்சியான பொதுப் பயன்பாட்டுச் சேவைகளை வழங்குவதையும், அதிகாரங்கள் வழங்கப்படுவதையும் அபிரித்திச் சபைகளைக் கருத்தாகக் கொண்டிருக்கவில்லை. வேலைவிடையங்களில் நிறைவேற்றத்தை ஊக்கும் பணியுடன் மாத்திரம் ஓர் அபிரித்திச் சபை ஈடுபாட்டைக் கொண்டிருக்கும். உண்மையில் அபிரித்தித் திட்டமொன்றின் ஒவ்வொரு தனியான செயற்றிட்டமும் முடிவுறுத்தப்பட்ட பின்னர் அதற்கான முகாமை மத்திய அரசாங்கத் துணைக்கழுத்திட்டமோ அல்லது சாதாரணமாக அந்தகைய ஒரு செயற்றிட்டத்தின் செலவாக்கமும் பேணும் எந்த உள்ளுர்ாட்சி சபையின் பொறுப்பில் உள்ளதோ அந்தச் சபையிடமே செல்லும்." 11

இங்கு நீதி சேர்க்கும் அதிகாரம், நாபிக்கங்கப்பட்ட நிறுவனத்தைப் பராமரிக்கும் அதிகாரம் என்பன போன்ற அதிகாரங்கள் அபிரித்திச் சபைக்கில் இல்லை.

எனவே மேற்கூறியவற்றிலிருந்து அபிரித்திச் சபையானது சுயாதீனமற்றதொன்று என்பது புலனுகிறது. சுயாதீனத்தை வேண்டி நிறீக்கும் தமிழ் தேசிய இனத்திற்குச் சுயாதீனம் அறிற அபிரித்திச் சபையாற் பயன்பாடுண்டு என்ற கூறுவதாயின் அக்கற்ற வெறும் அபந்தமானதொன்றாகும். சிங்கள் மாவட்டங்கள் பொறுத்தும் அபிரித்திச் சபைகளிற் சுயாதீனம் என்பதற்கு இடமில்லையோலும் இனர்தியாக நாடுதழுவிய ஆட்சிப்

பரிபாலனம், இம்மை தங்களுடையது எனத் திருப்திப்படற்றியும். அதற்கு தமிழ் தேசிய இனம் பொறுத்து அத்தகைய திருப்திக்கு இடமில்லை.

பொருளாதாரப் பிரச்சனை தேசிய இனப்பிரச்சனையின் ஒர் முக்கிய அம்சமென்ற வகையில் பொருளாதாரபிரச்சனையில் ஏற்படும் தீர்விற்குறிப் நிலவிய தேசிய இனப் பிரச்சனையில் நெகிழிவு ஏற்படும். அபிவிருத்திச்சபையால் ஸிறிதனவு பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு இடமிருக்கொள்கூடாலும் கண்சமான அளவு அபிவிருத்தி ஏற்படுமெனக் கொள்வதற்கு இவ்வமைப்பில் இடங்கள் இல்லை. எனவே தமிழ்த் தேசிய இனம் தமது பிரச்சனையின் ஒருபகுதிக்குப் பச்சைவளைக்குத் தெரியிறது என்று கருதினால் அது வெறும் பிரமையாகவே அமையும்.

தமிழ்த் தேசிய இனத்தின் முக்கியமான பிரச்சனைகளுள் கல்வி, உயர்கல்விப் பிரச்சனையும் ஒன்றாகும். உயர் கல்வி பொறுத்தோ, கல்விக்கொள்கூட பொறுத்தோ அபிவிருத்திச்சபைக்கு எந்தவிதமான அதிகாரமுமில்லை. கல்வியில் இச்சபைக்காரிய பொறுப்பு கட்டிடம் கட்டுதல் கட்டிடங்களை படித்து பார்த்தல் என்பனதான்.

மேலும் அபிவிருத்திச்சபையின் பொதுப்படியான சிலதன்மைகளையும் நோக்க வேண்டும். அபிவிருத்தி பொறுத்து சகல பாராளமன்ற உறுப்பினர்களையும் மாவட்ட ரீதியாகக் கூட்டி ஜக்கின்றது. இதனால் அபிவிருத்தியிற் சகல கட்சிகட்கும் அதிகாரம் இருப்பதுபோல் இவ்வமைப்பு வெப்பார்வைக்குத் தோன்றுகின்றது. சகலகட்சியினரையும் அழைத்து ஆலோசனை பெறப்படுகின்றதே தவிர ஜனத்திபதி அங்கம் வகுக்கும் கட்சியினுடைய அதிகாரமும் முடிவும்தான் இங்கு செயற்படும். ஜனத்திபதியினுடைய கட்சியவிடப் பாராளமன்றத்தில் அதிக ஆசனங்களைப் பெற்ற ஓர் கட்சியாக வேறொருகட்சியிருந்தாலும் அக்கட்சியினுடைய

அநிகாரத்திற்கும் முடிவிற்கும் இடமில்லை. ஜனதிபதியின் கட்சியினால் அநிகாரத் தக்கநாள் இடமுண்டு. ஒரேவேளையில் ஜனதிபதியினுடைய கட்சி ஒன்றாகவும் அதேவேளை பாராளமன்றத்திற் கூடிய ஆசனங்களைப் பெற்றுள்ள கட்சி இன்னென்றாகவும் இருக்கும் வேளையில் ஜனதிபதி - பாராளமன்றம் - மந்திரிசபை ஆகையே இம்முனிமிக்குமிடையிற் பெரும் முரண்பாடு நோன்றி அம்முரண்பாட்டின் விழினவால் பாசிச ஆட்சி நோன்றுவதற்கிடமில்லை. இம்முனிமிக்குமிடையிற் சமரசம் காணமுடியாத சூழ்நிலையில் இதநாள் நடக்கமுடியும். அபிவிருத்திசசபை பொறுத்தும் இக்குழப்பநிலைக் கூடமுண்டே ஆயினும் அபிவிருத்திசசபை அநிகாரமற்றதென்ற வகையில் நிர்வாக பரிபாலனத்தில் வெடிப்பேற்பட முடியாது. அதிற் திட்ட வட்டமாக ஜனதிபதியின் கட்சி நன்று அநிகாரத்தைச் செலுத்தும். எனவே இந்த வகையிலும் நமிழ்த்தேசிய இனத்தின் தேவைகளை பிரதிபலிக்கும் அரசியற் கட்சிகளின் கொள்கைகள் செயற்படுவதற்கில்லை.

இல் அபிவிருத்திசசபை அமைப்பு யாருக்குச் சேவைசெய்கிறதென்று கேட்டதற்கிட்டவட்டமாக அது ஜனதிபதிக்கும் ஜனதிபதிக் கட்சிக்கும்தான் முதற் சேவை செய்கின்றது. அபிவிருத்தி நோல்வி அடைகின்ற போது சகல அரசியற் கட்சிகளின் தலையிலும் அபிவிருத்தி அடையாததற்கான பழியையும் பங்கையும் ஜனதிபதிக் கட்சி கமத்துவதற்கு இவ்வமைப்பில் இடமுண்டு. நமிழ்த்தேசிய இனம் இது பொறுத்த மிகவும் ஏச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும். ஏனெனில் நமிழ் பிராந்தியங்களுடைய அபிவிருத்தி நமிழரின் கையில் உண்டு. எனவே தீர்வு காணப்படாத அவர்களுடைய பிரச்சினைகட்டு அவர்கள் தான் பொறுப்பாளிகள். அபிவிருத்தியில் அவர்கட்டு உரிமை வழங்கப்பட்டுள்ளதென வெளிக்காட்டக் கூடியவாறு இவ்வமைப்பு அமைந்திருக்கின்றது. இந்த வகையில் தமிழர்க்கு இவ்வமைப்பு ஆபத்தானது. இச்சிறு வட்டத்திற்குள்ளேயே நமிழர் பிரச்சினைக்குத் தீர்வுண்டு எனக்கறி நமிழ்த் தேசியத்தை இதற்குள்ளேயே தீர்வைத் தேடுமாற சூழ்வைக்கலாம். ஆனால் இதனை நமிழ்த் தேசியம்

ஊர்ந்து கொண்டால் இதில் ஆபத்திற் கொண்றுமில்லை. இவ்வமைப்பு ஜனதிபதியின் ஆட்சியை உறுதிப்படுத்த உதவுகின்றது. அவர் தனது கட்சிக் காரைப் பாராணுமன்ற உறுப்பினர்கட்கும் வேறும் கட்சியின் பிரமுகர் கட்கும் மாவட்ட ரீதியாகப் பதவிகளையும் பொறுப்புக்களையும் கொடுத்து அவர்களைத் திருப்திப்படுத்துவதன் மூலம் ஆட்சியிற் தனது நிலையை அவரால் இலகுபடுத்தவும் உறுதிப்படுத்தவும் முடியும். ஜனதிபதிக் கட்சிக் காரைப் பாராணுமன்ற உறுப்பினர் பலருக்கு இவ்வமைப்பின் மூலம் பதவிகள் வழங்குவதால் ஜனதிபதியினது கட்சியின் கட்டுக்கோப்பு இலகுவில் உடைய முடியாது, பேணப்படும். எனவேதான் பொறுவாக ஜனதிபதிக் கட்சிக்கு சேவைசெய்யக்கூடிய அமைப்பென இதனைக் குறிப்பிடுகிறேன். எனவே இங்கு யாவும் ஜனதிபதியைச்சார்ந்த அமைப்பாகும். தட்டுத்தடுமாறிக் கூட ஒர் சிறபான்மையின் ஜனதிபதியாக வரமுடியாதவாறுதான் அரசியலமைப்பின் நடைபூரித்துமியும். அதாவது உப ஜனதிபதி ஒருவர் இருப்பதற்கான ஏற்பாடு செய்தால் அது சிறபான்மையினன் உப ஜனதிபதியாக இருக்கக் கூடியதான ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்ற காரணத்தாற்தான் இங்கு உப ஜனதிபதி அமைப்பு அரசியற் திட்டத்தில் ஏற்படுத்தப்படாமல் உள்ளது. பொறுவாக இந்த நாட்டின் அமைப்பு முறைகள் யாவற்றிலும் தமிழ்த்தேசிய இனம் தனக்கெனத் தனது சுயாதிபத்தியத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ளமுடியாத ஒரு அமைப்புத்தான்.

எனவே மேற்கூறிய சகல வழிகளாலும் இவ்வபிலிருத்திச்சபை அமைப்பின் மூலம் தமிழ்த்தேசிய இனப்பிரச்சினகள் எதனையாவது தீர்க்க கலாமெனக் கொள்வதற்கு இடமில்லை என்பதை நோக்க முடிந்தது. ஆனால் ஒரு சந்தேகத்திற்கு இடமில்லை. அதாவது தற்போதைய அமைப்பின் படி இவ்வபிலிருத்திச்சபையில் தமிழ்த்தேசிய இனப்பிரச்சினகள் எதுவும் தீருமென்று சொல்வதற்கு இடமில்லையாயினும் பிரதேச சுய ஆட்சியை நோக்கி வளரக்கூடிய முதலாவது கருநிலைப்படியாக இதனை ஏன்

கொள்ளக்கூடாதென்பதாகும். அவ்வாறு கொள்வோமானால் இலங்கையில் வரலாற்றறிவையும், அனுபவத்தையும் புறக்கணித்த ருற்றவாளியாவோம். அதாவது இலங்கையில் வரலாற்றறிவு அவ்வாறுண்டோரு முடிவை எடுக்க வேண்டுமென அச்சுறுத்துகின்றது. தமிழ் - சிங்கள பகுகமை வளர்ந்து தனிநாட்டுக் கோரிக்கை எழுந்துள்ள இக்காலகட்டத்தில் தனிநாட்டுக்கோரிக்கையை மனதிற் கொண்டு வடக்கிலுள்ள தொழிற்சாலைகளை தெர்து நோக்கி நகரித்துகின்ற போக்கு வளர்ந்துள்ள இக்காலகட்டத்தில் தமிழ்ப்பிராந்திய அபிரித்திச்சபைகளின் போக்குகள் யாவும் சமங்கி, தனிநாட்டுக்கோரிக்கை என்ற கண்ணுட்டத்தாற்தான் அனுகப்படும் என்பதனால் அவவாறுண வளர்ச்சிக்கிடமுண்டெனக் கருதப்படும் எந்தோரு அம்சத்தையும் அனுமதிக்காது கீள்ளியெறிந்து விருவார்கண்டு இம்முடிவை எடுக்குமாறுதான் இன்றைய வரலாற்றறிவு போதிக்கின்றது. எனவே இதிற் பிரமைப்பட வேண்டியதீஸ் லை.

இன ரீதியாக அல்லாமல் நாட்டின் பரந்து பட்ட அபிரித்திக்காக பிராந்திய ரீதியாக, மக்கள் பரிபாலனத்திற் பங்கு கொள்ளுமாறு அதிகாரத்தைப் பரவலாக்குவது அவசியமானது. ஆனால் இனப்பிரச்ச இன், சமங்கி கோரிக்கையாலான அச்சம், தனிநாடாக மாறிவிடுமென்ற பயம் ஆசியவைதான் பிராந்திய சுயாதீன் அமைப்புக்கை இன் உருவாக்கவிடாது தடுத்து வருகின்றன. எனவே சிங்கள மக்களின் பிராந்திய சுயாதீனத்துக்கூக்கட இனப்பிரச்ச இன் தடையாக இருக்கின்றது. பெருமூர் ஆணைக்குமுனினர் நிருவாக நோக்கிற்காக, பரந்துபட்ட அபிரித்தி நோக்கிற்காக, மக்களையும் நிருவாகத்தின் பரிபாலனத்திற் பங்கு கொள்ள வைக்கும் நோக்கிற்காக சுயாதீனங்கள் மாகாணசபைகளை நிறுவ வேண்டுமென ஆலோச இன் குறினர். அவையாவும் "அரசாங்கத்தின் குறித்த சில ஆட்சித் துறைகளை மேற்கொள்ளக்கூடியதாக இனப்புத் தாபனங்களை அமைப்பது, இதற்கு மாகாண சபைகளை ஒவ்வொரு மாகாணத்திலும் நிறுவுதல் . . . இன்னும் இத்தகைய சபைகள் நாட்டின் பல்வேறு மாவட்டங்களிலுள்ளிருக்கின்ற வெவ்வேறு சாசியத்தாருடைய சிறந்த அபிப்பிராயத்தைப் பிரதிபலிப்பது அவ்வப்பகுதிகளை ஆள்கின்ற பார்த்தின்

ஒரு விதமான ஆக்ஷின் அளிக்கக் கூடியதாய் இருக்கும்¹² எனப்பட்டத். டொனமூர்ச்சபையினான் என்னக்கிடைக்கையை இவ் அபிவிருத்திசபை இக் காலம் தாழ்த்தி குழ்நிலையற் கூடப் பிரதிபலிக்கவில் லை. அபிவிருத்திச் சபை குறிப்பிட்ட மாவட்டத்தைச் சார்ந்த பாரானுமன்ற உறுப்பினர்களை மாவட்ட ரீதியாக ஒருங்கிணத்துச்சிந்தகீர்களிற் புதிய சிந்த ஜையையும், ஓர் புதிய கடமையையும் அவர்கள் மத்தியில் உருவாக்கியிருக்கின்றது. அது வெறும் ஆலோசனை மட்டுந்தான். டொனமூர்க் குழுவினரைத் தொடர்ந்து 1955 ஆம் ஆண்டு கொச்சியின் அறிக்கையில் பிராந்திய ஆட்சியின் அவசியம் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது, எனவே பொதுவான நிருவாகப்பரவலாக்கத்தேவே, பிராந்திய சுயாதீனத்தின் அவசியம் என்பன இருக்கின்ற போதிலும் இன ரீதியான காரணங்களால் அது நட்டிக்கழிக்கப்படுகின்ற தனிமை காணப்படுகின்றது. ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக்கட்சி இந்த அதிகாரமற்ற அபிவிருத்தி சபைகளைக் கூட இனரீதியான காரணத்தைக்காட்டி அது இசை சம ஊட்டி ஆட்சியோடு தொடர்பு படுத்தி நிராகரிக்கின்றமையானது இது பற்றிய உண்மையான தாற்பாரியத்தை அம்பலமாக்குகின்றது. ஒருவேளை நடைமுறை யிற் கீங்கள்ப் பிராந்தியங்களிற் சுயாதீனம் வளர்வதற்குவிடமில்லைத்து, தமிழ்ப்பிராந்தியங்களிற் சுயாதீனம் வளரமுடியாததான் சட்டரீதியான அல்லது நடைமுறை ரீதியான தடையை வைத்துத்தான் பிராந்திய சபை அமைப்பு எனவும் உருவாக்கப்படும்.

எனவே இறுதியிலும் இறுதியாக நோக்கும் போது தமிழ்த் தேசிய இனம் இவ்வபிவிருத்திசபை அமைப்புக்குள் தனது தேசிய இஸ்பெரசிச இனக்குத் தீர்வு உண்டென்ற எண்ணுது, சரியான விளக்கத்தை கொண்டிருத்தல் வேண்டும். தமிழ்த் தேசிய இஸ்பெரசிச இனக்கு அபிவிருத்தி சபை அமைப்புக்குள் தீர்வு உண்டென்று யாரும் கூறுவார்களேயாயிருந்தால் அது குண்டானுக்குள் குதிரைச் சுவாரி நிகழ்கின்றதென்று சொல்வதற்குச் சமமாகும்.

அடிக்குறிப்பு:-

1. அபிவிருத்தி சம்பந்தமான ஜனதீபதி ஆண்க்குருவின் அறிக்கை 1980 பக்.89.
2. அபிவிருத்தி சம்பந்தமான ஜனதீபதி ஆண்க்குருவின் அறிக்கை 1980 பக்.1
3. நீதியும் குதந்திரமும் நிலவும் ஒரு சமுதாயத்தை சிருஷ்டிப்பதற்கான செயற்றிட்டம் ஜகினிய தேசியக் கட்சி 1977, பக்.10
- 4-5. புதிய அரசியற்றிட்டம் 1978, பக்.9, விற் 19, 22.
- 6,8 தமிழரக்கூட்டு வெள்ளிமிழாமலர், பக்.50
7. First Step (நிகதி அச்சகம் என்பன இடப்படாத கைநால்)
9. அபிவிருத்தி சபை சம்பந்தமான ஜனதீபதி ஆண்க்குருவின் அறிக்கை 1980 பக்.49
10. புதிய அரசியலமைப்பு 1978 பக்.31.
11. அபிவிருத்திசபை சம்பந்தமான ஜனதீபதி ஆண்க்குழு அறிக்கை 1980, பக்.36.
12. டொனஸர் அறிக்கை பக்.162 - 163.

